Kim-giang **NGUYỄN-VĂN-BÂN**

DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết TỎI ẢNH của Tàu

QUYỂN THỨ NHẤT

Giá bán đặc-biệt :

2 XU

Từ quyển thứ hai, bán 6 xu

Quyển này bán buôn, chỉ trừ 10 phân

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 8070

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

SÁCH HỌC

40 bài Quốc-Sử (Sơ-học yếu-lược).	0$40
Luận Quốc-Văn —	0. 20
Sơ-học yếu-lược toàn thư	0. 40
Pour nos jeunes écoliers (Lectures françaises — CM et CE — ouvrage (adopté).	0. 50
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược.	0. 35
Résumés de leçons de choses (cours moyen) . . .	0. 25
Problèmes du Certificat d'Études	0. 50
Lên-bảy	0. 12
200 bài tính đố	0. 20
300 bài tính-đố	0. 30
Văn Quốc-Ngữ Tân-Dân	0. 05
Quốc-Văn Độc-Bản (adopté)	0. 40
Choix de dictées expliquées (C.E.)	0. 35
Cent Dictées du Certificat d'Études	0. 40
40 morceaux de Récitation française	
Cours Elémentaire (adopté).	0. 25
Cors Préparatoire	0. 25
Sách dạy nói tiếng tây.	0. 20

LINH TINH

Trò Đời	0$20
Sách xem Tết	0. 25
Sách dạy đánh chắn	0. 40
Sách cười	0. 20
Pháp Việt đề huề (của cụ Phan-bội-Châu) . .	0. 10
Tập diễn-thuyết (của cụ Phan-chu-Trinh). . .	0. 10
Tuyên cáo quốc-dân (của cụ Phan-bội-Châu). .	0. 06

VĂN-CA TRÍCH CẨM
Hai trăm bài hát ả đào có chú thích rất kỹ
In đã gần xong

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

1 N-[5419]

MỸ-QUỐC SONG NGA

Tức là bộ bi-tình tiểu-thuyết

TỘI ẢNH

DÉPOT LÉGAL INDOCHINE N° 9670

I

Mới đây, ai thoạt vào cái nhà lớn nhất ở đầu đường Kha-luân-bố, về phía đông thành Nữu-ước bên nước Mỹ, mà trông thấy hình-trạng chất-phác, chắc cũng đoán ra rằng: Cái nhà này có lẽ kiến-trúc cũng đến hơn một trăm năm nay vậy.

Ngảy kia, một người thiêu-nữ trạc độ đôi tám xuân xanh ngồi một mình ở giữa gian nhà ấy cách ăn mặc dẫu đạm-trang tố-phục, nhưng phong-mạo coi vào bậc tuyệt-luân. Người thiếu-nữ ấy lăn-lộn kêu khóc, hình như đứa trẻ con bị uất-ức hờn giận sự gì, không sao nhịn-nhục được, mới phát lộ ra những lời bi-ai sầu-thảm như vậy. Hồi lâu, đứng dậy soi vào cái gương to treo trước mặt, than thở một mình rằng:

— Trao ôi! Cái số kiếp ta thực là chẳng ra gì! cái cảnh-ngộ của ta thực là đau-đớn! Trăm mối ưu-phiền nó lẫn-quất bên mình ta thế này, thì ta chịu làm sao cho được! Sống như ta nay, liệu có được vui vẻ ngày nào không? Chẳng thà chết quách cho xong! Ôi! Chết thì chết chứ nào ta có sợ gì đâu!

Nói đến đấy, trên khuôn mặt ngọc ngà biện ra trăm sầu nghìn thảm, tưởng như trong tấm gương soi rất công-bằng kia, cũng khó lòng hình-dung hết được cái nét sầu muộn của người thiếu-nữ lúc bấy giờ vậy!

Một lát, một người con trai tuổi chừng ba bảy, phong-tư tao-nhã, thái-độ thong-dong, từ trên thang gác bước xuống, mở mành-mành đi vào, rón-rén đến sau lưng người thiếu-nữ, khẽ vỗ vào vai, dịu-dàng hỏi rằng:

— Nàng Đích-Tư ơi! Có việc gì mà nàng giận-dữ âu-sầu như vậy? Người ta mà có tính hay hờn hay giận, cũng là một cái căn-nguyên hay sinh ra bịnh-tật đấy. Nếu không phải sự quan-hệ, thì cũng đừng nên mua sầu chuốc não vào mình làm gì. Ví dù

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE N° 31066
https://tieulun.hopto.org

như trong gia-đình có sự gì phật ý chăng nữa, ta cũng chỉ nên giữ cái thái độ khoan-dung đại-lượng, điềm-đạm mà xử trí mọi việc, thì việc dẫu phiền-nhiễu đến đâu, cũng tự nhiên khói tỏa mây tan, mà tiêu-ma dần hết. Hà-tất phải bắt chước cái thường-thái tiểu-nhi mà khóc-lóc âu sầu thế vậy ?

Nói đoạn, trú-mục nhìn vào mặt người thiếu-nữ mà tủm-tỉm cười.

Người thiếu-nữ lắng nghe ra vẻ trầm-ngâm, thò tay vào túi lấy khăn mặt ra lau nước mắt, rồi từ-từ trả lời rằng :

— Chàng Hạ-Cát ơi ! Chàng chớ nên vội chê-bai tôi như vậy. Như tôi bây giờ biết bao nhiêu nỗi đắng cay, nó làm cho tôi phải chịu tủi chịu nhục, không khéo tôi cũng đến chết mất mà thôi ! Trao ôi ! Cảnh gia-đình nhà ai cũng vậy, đã khác máu tanh lòng, mà lại chịu dưới quyền chuyên-chê quá ư khắc-bạc, quá ư hiểm-độc, một mình nếm nuốt bao nhiêu mùi cay đắng, thì ai là người nhẫn-nại cho được !

Nói đến đấy cúi đầu xuống, dàn-dụa hai hàng nước mắt. Hồi lâu lại nói :

— Tha-hồ muốn thế nào thì thế, tôi cũng không cần ! Cứ như lời di-chúc của bá-phụ tôi, thì chẳng còn bao lâu nữa, tôi lên mười tám tuổi, là kịp kỳ hôn-giá rồi, chắc cũng tự chủ được, không đến nỗi ngậm đắng nuốt cay mà ăn những miếng cơm cay đắng, hằng ngày phải chịu cách giã-man chuyên-chế với thím Khuất-Đốn tôi như bây giờ nữa !

Hạ-Cát cười lạt mà rằng :

— Sao nàng lại ghét cái nhà này đến như thế?

— Chàng không phải là người ngoài, chắc chàng cũng hiểu hết tâm tính các hạng người nhà này, lúc nào họ trông tôi cũng như cái gai trong mắt họ. Chàng phải biết rằng : họ ghét tôi thì tôi cũng chẳng ưa gì họ đâu !

Hạ-Cát mỉm cười mà rằng :

— Dễ tôi cũng là phe đảng với họ hay sao ? Sao nàng nói không phân biệt thế ?

https://tieulun.hopto.org

— Không, tôi biết chàng có lòng thành thực, không có ý gì ghét bỏ tôi, cho nên tôi vẫn có lòng biệt-đãi chàng hơn, không như những kẻ khác đâu, xin chàng đừng chấp-nệ mới được.

— Nàng nói những kẻ khác là những kẻ nào ?

— Tức là chú, thím Khuất-Đốn và anh em Hồ-Lợi, chứ còn ai nữa.

— Thế như Lộ-Lạp thì sao ? Hay cũng khắc-bạc như những kẻ kia ?

— Không, chị ấy yêu tôi lắm, tôi lúc nào cũng tỏ lòng cuồng-nhiệt mà âu-yêm chị ấy. Chỉ vì thím Khuất-Đốn ghét tôi, cho nên vẫn không muốn cho tôi đi lại chơi bời với chị ấy. Thường thường thím ta vẫn bịa đặt những lời phản-gián, ý muốn cho chị em tôi sinh hiềm thù lẫn nhau, nhưng được chị Lộ-Lạp tôi cũng là người khá.

Nói đến đấy lại thổn thức ai oán vô cùng, không thể nào cất được tiếng nữa...

Hạ-Cát ra chiều ngần-ngại, muốn yên-ủy đôi lời, nhưng sợ nói ra chỗ ấy không tiện. Ngập-ngừng hồi lâu mới nắm tay Đích-Tư mà khẽ bảo rằng :

— Thôi nàng khóc lóc mãi ở đây, cũng chẳng được ích gì đâu, âu là tìm nơi tiêu-khiển còn hơn.

— Chàng bảo tôi đi đâu bây giờ ?

— Tôi độ này mới vẽ được nhiều tranh, dẫu ai sầu muộn đến đâu, xem tranh của tôi cũng khuây-khỏa đôi chút. Hay là nàng lại tôi chơi, nhân tiện ta đàm-đạo chuyện-khúc với nhau một lát.

— Không được ! thím ấy vẫn thường ngăn cấm tôi, không cho tôi đến nhà chàng. Lỡ ra mà thím ấy trông thấy, thì ngọn lửa vô-tình kia nó cháy bùng lên, thì tôi lại khổ lắm !

— Không ngại ! đến chơi xem tôi vẽ thì có làm sao ? Tôi xin bảo-thủ cho nàng hết mọi lẽ, nếu có sẩy ra điều gì, tôi xin chịu trách-nhiệm mà...

Đích-Tư ngần-ngừ hồi lâu, rồi gật đầu bằng lòng.

https://tieulun.hopto.org

Hai người quàng tay nhau sang góc nhà phía đông, đẩy cửa vào. Gian nhà này không lấy gì làm rộng, mọi đồ trần-thiết rất nhã-đạm. Trên bàn la-liệt các thứ phẩm thuốc để vẽ, trên tường treo nhiều các tranh mỹ-nhân nét bút điểm tô coi bức nào cũng có vẻ xinh sắc. Đó tức là một cái hoa tay thần bút của một nhà danh-họa vậy.

Hạ-Cát kéo ghế mời Đích-Tư ngồi. Đích-Tư lúc ấy coi có bộ khoan-khoái đôi chút. Bao nhiêu những sầu-tràng u-uất, có lẽ những mỹ-nhân đứng ở trên tường kia đã tỏ ý chia-phôi, làm cho hớn-hở xuân-tâm của người thiếu-nữ. Ngắm nghía hồi lâu, trỏ tay vào một bức tranh treo trên tường hí-hởn bảo Hạ-Cát rằng :

— Này có phải chàng muốn cho tôi xem cái tài kiệt-tác của chàng đó chăng ? Khéo thực ! người nào coi cũng như sống vậy. Ước gì ta gọi ra đây được để cùng ta bàn lẽ thiệt hơn, thì thú biết chừng nào ! Khéo thật ! thực không phụ tiếng là một tay danh-họa đời nay ! Nay mai chàng đem ra đấu xảo nơi hội-trường, dám quyết thế nào chàng cũng được phần danh-dự lớn chứ không sai !

Hạ-Cát khiêm tốn mà rằng :

— Nghề mọn xá gì, nàng chớ nên quá lời khen ngợi. Tôi còn phải tập nhiều ! À này nàng Đích-Tư ơi ! tiện đây tôi muốn vẽ tặng nàng một bức chân-dung, chẳng hay nàng có bằng lòng không ?

Đích-Tư cười khanh-khách mà rằng :

— Dễ chàng cho tôi là đẹp lắm hay sao ? Tưởng như tôi hình-dong thô-bỉ, vả lại đương cơn buồn-bực thế này, thì trông ra cái gì ! Vả tôi cũng không thể ngồi yên đây để đợi chàng vẽ xong cho tôi được bức chân dung đâu ! Thôi cảm ơn chàng !..

— Không mà ! miễn là nàng bằng lòng, thì để lúc khác cũng được.

Đích-Tư ngồi yên một lát, dáng có sự gì xúc-cảm đến lương-tâm, thốt-nhiên sa sầm nét mặt lại mà hỏi Hạ-Cát rằng :

— Chàng Hạ-Cát ơi, kẻ bạc-mệnh này có một điều rất uất-ức, không biết kêu ai được, chàng có biết không ?

https://tieulun.hopto.org

— Chắc lại câu chuyện nàng vừa nói với tôi lúc nãy chứ gì ?

— Phải, họ khinh tôi trên không còn cha mẹ nào trông nom, dưới không có thân-thích nào giúp đỡ, cho nên cứ mỗi lúc ra vào đi lại, chẳng có điều gì, họ cũng bẻ hành bẻ tỏi, bới bèo ra bọ, mà áp-chế tôi lắm cách thậm tệ. Có lẽ họ coi tôi như cái gai trong mắt, hễ chưa rồ ra được lúc nào, thì họ áy-náy lúc ấy. Than ôi ! tôi là người nào, mà vận-mệnh tôi bạc-bẽo như thế ấy ? Tôi năm nay hơn mười sáu tuổi rồi, chỉ nay mai tôi sẽ được hưởng cái gia-sản của bá-phụ tôi để lại. Tôi đã sắp trở nên một người thành-nhân rồi, sao mà thím tôi vẫn coi tôi như trẻ con, mà xử với tôi nhiều điều tàn nhẫn quá lắm !....

— Phải, thím nàng xử lắm điều cũng vô-lý thực, nhưng xin hỏi : vừa rồi nàng than-khóc, có phải cũng vì sự ấy, hay lại có chuyện khác ? Nàng có thể nói cho tôi biết được không ?

Đích-Tư nghe hỏi, tức thì mặt đỏ như phấn hồng ; mắt nhìn chòng-chọc Hạ-Cát hồi lâu, ngập-ngừng mà rằng :

— Chàng cũng tha lỗi cho tôi câu ấy, tôi không thể nói cho chàng nghe rõ được ! Túng-sử chàng có biết chuyện thì chàng cũng cười tôi đến chết mà thôi !...

— Có đâu thế ! Nàng cứ nói cho tôi biết, tôi xin giữ bí-mật cho nàng. Nàng cứ nói, nếu tôi có ý gì hay nữa, tôi xin bàn giúp chẳng hơn ru !

Đích-Tư ngồi lặng yên, không nói gì.

Hạ-Cát ra dáng bất bình mà rằng :

— À ! té ra nàng không tin tôi hay sao ?

— Không, tôi với chàng chẳng có điều gì nghi ngờ cả.

— Thế sao nàng không nói cho tôi biết với ?

Đích-Tư ngần-ngại hồi lâu, ra ý thẹn-thùng mà rằng :

— Trước lúc ấy, độ một tiếng đồng-hồ, thím ấy gọi tôi vào một cái phòng kín, muốn ép tôi phải lấy con trai thím ấy. Vì tôi không bằng lòng, cho nên thịnh nộ với tôi, và dọa tôi rằng : Nếu tôi không thuận, thì sẽ bỏ tôi vào nhà phúc-đường, để đầy đọa cho tôi phải cùng ăn cùng ở với những đứa trẻ vô-thừa-nhận. Bao giờ bằng lòng thì mới cho tôi ra.

https://tieulun.hopto.org

Hạ-Cát nghe đến đấy, dật nẩy mình, như sét đánh bên tai, không đợi cho Đích-Tư nói nữa, liền cướp lời mà rằng :

— Bắt nàng phải lấy con thím ta là thằng Hồ-Lợi phải không ?

— Phải, chàng tưởng như thế thì có tức đến chết không ? Lúc bấy giờ tôi nghe những lời ngang tai ấy, thì máu uất nổi lên bừng bừng, đã toan tận tình phát tiết, nhưng nghĩ lại thì thân mình còn phải nương-náu dưới uy-quyền áp-chế, dẫu nóng-nẩy cũng vô-ích. Nhưng dù thế nào mặc dầu, tôi cũng thề không lấy con thím ta đâu.

— À, hay là người ta yêu nàng lắm, muốn ép nàng lấy con giai người ta, là muốn cho máu loãng còn hơn nước lã đấy chứ gì !

— Nào có phải thế đâu ! Chẳng qua họ chỉ yêu cái gia-sản của tôi đó thôi. Chàng Hạ-Cát ơi, khi mà bá-phụ Nựa-lộ-bạt tôi sắp lâm-chung, gia-sản kể có vài trăm vạn, đều di-chúc lại cho tôi và chị tôi là Lộ-Lạp, hai người được hưởng cả. Còn như hai vợ chồng thím ấy và anh em Uy-Lâm, Hồ-Lợi, thì một ly cũng không được. Bởi thế họ chỉ ngấp-nghé cái di-sản của chị em tôi và đi đồn phao rằng tôi đã nhận lời đính-hôn với Hồ-Lợi rồi vậy..

— Chẳng có lẽ họ dám bịa đặt những lời vô-lý ấy. Chắc nàng cũng thế nào, thì họ mới thừa gián mà gây nên chuyện chứ !...

— Có, tôi nhớ hồi tôi còn bé cỏn-con, có một hôm đi chơi với Hồ-Lợi trong vườn hoa, Hồ-Lợi nói đùa nhận tôi là vợ. Chàng thử nghĩ mà coi : Khi ấy tôi đã biết gì là chuyện vợ chồng ! Vừa rồi Hồ-Lợi có nhắc lại bảo tôi rằng : « Này Đích-Tư ơi, thuở nhỏ đôi ta nhận nhau làm vợ chồng, bây giờ chúng ta trưởng-thành rồi cũng nên nhớ lời ước cũ.» Tôi gạt đi rằng:«Đó là câu chuyện nhăng-nhít lúc bé, tôi không.....» Ngờ đâu lúc ấy thím ta đứng cạnh, liền cười sằng-sặc mà vin ngay rằng : «À, ai biết được. Té ra hai đứa này đã cùng nhau nguyện ước trăm năm rồi ! Ừ thôi, ta làm chứng-kiến và mỹ-thành cho nhé ! » Chàng tưởng thế thì tôi có tức hay không ?

https://tieulun.hopto.org

Hạ-Cát nghe đến đấy, sự giận dữ hiện ra nét mặt, mắt dương lên chừng chừng, hai hàm răng đánh cầm-cập run-rẩy mà rằng :

— À ra họ khinh nàng thật !.....

— Tôi vẫn biết họ khinh tôi quá lắm, nhưng vì tôi phận mỏng cánh chuồn, thân cò thế cô, nói năng làm sao cho lại. Chứ nào họ có thực lòng yêu tôi đâu, chẳng qua họ chỉ yêu cái kim-tiền chủ-nghĩa đó thôi.

Nói đoạn ra ý buồn rầu chẳng nói gì nữa, đứng dậy xin từ-biệt.

Hạ-Cát yên-ủy mấy câu và đinh-ninh đến hôm khác sẽ làm xong bức ngọc-ảnh.

II

Nguyên hai vợ chồng Khuất-Đốn này khi trước vốn là một nhà phú-thương ở về phía đông thành Nữu-ước (Kinh-đô lớn ở nước Mỹ). Đương khi bị lúng-túng về câu chuyện này, thì đã bị lao-đao bần-bách, không còn trông cậy vào đâu, mà có thể hi-vọng được phú-túc nữa. Hai vợ chồng và hai đứa con trai : đứa lớn tên là Uy-Lâm, đứa nhỏ tên là Hồ-Lợi, hai anh em thằng này tuy đã trưởng-thành, nhưng đường sinh-hoạt chẳng qua chỉ giữ việc biên-chác làm công cho các hiệu buôn nhỏ mà thôi. Gia-dĩ cái tính-chất của mọi người ở nhà này, già trẻ lớn bé người nào cũng kiêu-căng khinh-bạc, thường thường xung-đột lẫn nhau. Ôi, cái cảnh gia-đình như vậy, tưởng cũng không phải là một cái hạnh-phúc cho nhà Khuất-Đốn vậy.

Khuất-Đốn nguyên có hai anh ruột, anh lớn gọi là Nha-lộ-bạt, anh thứ gọi là Hoa-lộ-sĩ, một chị gái tên gọi Lê-Anh. Những người này đều đã bóng hạc xa chơi, chỉ chơ-chọi một mình Khuất-Đốn mà thôi.

Nha-lộ-bạt khi trước sang buôn bán bên nước Ai-cập, trở nên giàu to, duy chung thân ở góa, chẳng có con cái gì cả. Hai vợ chồng Hoa-lộ-sĩ mất sớm, để lại một đứa con gái tức là Đich-Tư. Lê-Anh đi lấy chồng cũng mới được một chút con gái tức là Lộ-Lạp, thì suối vàng khuất bóng.

https://tieulun.hopto.org

Khi Nha-lộ-bạt tuổi già, coi chừng ngán nỗi, bềnh-bồng khách-địa, hiếm người phụng-tự mai sau, bèn thu xếp hết cả tư-sản, trở về cố-lý. Đương bấy giờ trong gia-tộc chỉ có hai đứa cháu gái (Lộ-Lạp, Đích-Tư) là mồ-côi nghèo-khổ vô cùng.

Nha-lộ-bạt rất đỗi xót thương, trông nom nuôi-nấng, cũng như con mình đẻ ra. Được ít lâu, bịnh già khó chữa, thang thuốc như không, sắp đến lúc lâm chung, thì tự tay làm chúc-thư, bao nhiêu gia-sản đều cho cả hai cháu gái, mỗi người một nửa, nhưng phải đợi đến 18 tuổi kịp kỳ hôn-giá rồi mới được hưởng. Ví nều một đứa này chết sớm, thì đứa kia được hưởng cả. Nêu chẳng may nữa mà hai đứa cùng thiệt mịnh thì bấy giờ mới chia cho hai con Khuất-Đốn. Cái quyền giữ tiền tài và nuôi-nấng dạy-dỗ hai đứa cháu gái này, thì vợ chồng Khuất-Đốn được chưởng-quyền quản-lý cho đến khi lên 18 tuổi.

Ấy cũng vì lúc làm tờ chúc-thư này thì Khuất-Đốn đương vào bậc cự-phú không kém gì Nha-lộ-bạt, tưởng như thế thì can chi còn sinh chuyện lôi-thôi nữa. Ngờ đâu về sau, cái nghèo nó làm cho hạng người tham kia phải manh-tâm tác-ác, khiên cho hai đóa hoa đào mơn-mởn kia phải tả-tơi tơi-tả, như gặp mấy phen gió táp mưa xa! Mà cũng bởi thế nên mới có một bộ tiểu-thuyết này ra đời vậy.

Khuất-Đốn phu-nhân tính-khí tham-lam và đố-kỵ, đối với tờ chúc-thư của anh chồng để lại cho hai cháu gái, thì rất đỗi bất-bình. Cái gia-tài lớn ấy, sau khi mà hai đứa kia trưởng-thành rồi, thì vợ chồng con cái thành ra tuyệt vọng. Bởi thế máu tham càng ngày càng bừng bừng như lửa cháy, không sao ngăn cản được. Chỉ có một diệu-kế là lúc nào hai đứa con gái kia trưởng-thành, sẽ bắt ép phải lấy hai con giai mình, ấy là bỉ thử lưỡng toàn vậy.

Chuyện đời lắm người chỉ biết dùng cái chính-sách cường bạo, mà không khéo dùng mưu chước êm-đềm, nên lắm khi sinh ra ngộ sự. Ví dù Khuất-Đốn phu-nhân biết dùng cách ngọt-nhạt từ-thiện mà giỗ-dành hai người thiếu-nữ đã sẵn có thiên-lương kia, thì việc gì mà không trong êm ngoài ấm. Ghê thay cho cái tính máu tham hễ thấy hơi đồng thì mê kia, lúc nào cũng chỉ

https://tieulun.hopto.org

muốn vơ về cả mười, không hề dụng tình được một lúc. Thành ra trong bảy năm trời phí không biết bao nhiêu tâm-lực, kết-cục lại sôi hỏng bỏng không, thêm đeo tiếng ngoài tình cốt nhục, trong dạ khẩu-thủ, nghìn thu bia miệng!

Hạ-Cát là con một người em gái của Khuất-Đốn phu-nhân, gọi phu-nhân bằng dì. Năm ấy 21 tuổi; thiện nghề hội-họa sinh nhai, đến ở nhờ nhà phu-nhân được ba năm, đỏ biết phu-nhân và anh em Hồ Lợi là người kiêu bạc, nên càng ngày càng nhạt-nhẽo, duy chỉ đi lại chơi bời với chị em Lộ-Lạp, tuy thị bề ngoài là chỗ giao hữu, nhưng một mảnh tình riêng, rất nên đằm thắm. Có lẽ ông xanh đã dự-tính một mối kỳ-duyên, để sau này ra tay tế độ mà cứu vớt cho kẻ má-hồng khỏi chìm đắm ở nơi bể thảm vậy. Vì thế cho nên Khuất-Đốn phu-nhân lại càng đem lòng nghi hoặc, mà nghiêm cấm chị em Lộ-Lạp không cho đi lại với Hạ-Cát lắm.

III

Một ngày kia, Hạ-Cát đương xem thần báo, chợt thấy Đích-Tư đẩy cửa bước vào, Hạ-Cát liền bỏ tờ báo xuống, đứng dậy hớn hở mới chào mà rằng:

— Nàng thực là người thành tín lắm thay! Hôm nọ tôi coi nàng nhiều vẻ sầu-vân u-ám lắm, ngày nay đã biến hẳn ra quang-thiên hóa-nhật lắm rồi!

— Cảm ơn chàng, tôi đến đây là tỏ ý tiền ước, và phiền chàng ngọc thành cho bức chân-dung. Chẳng hay chàng có rỗi việc không?

— Tôi chỉ sợ nghề truyền-thần của tôi còn vụng, sợ làm tổn mất cái vẻ mỹ-lệ của Tây-Thi nương-tử mà thôi.

Nói đoạn cúi đầu xuống ra ý nghĩ-ngợi. Hồi lâu ngẩng lên bảo Đích-Tư rằng:

— Tôi không muốn lấy ngòi bút mà tả cái chân-dung mỏng-mảnh của nàng nữa, tôi chỉ muốn lấy một nắm đất rẻo để xây hẳn một khối bán-thân ngọc-tượng của nàng để làm một chút kỷ-niệm vĩnh-viễn sau này, chẳng biết nàng có hài lòng cho thế không?

https://tieulun.hopto.org

— Vâng, thế thì càng hay lắm chứ sao....

Hạ-Cát vội vàng chạy ra lấy đất sét rẻo vào ngồi cạnh Đích-Tư, mắt nhìn tay nặn, chủ-ý lưu-thần, trong giây phút thì nửa chiều người ngọc đã lồ-lộ trên bàn, coi đã có vẻ lắm.

Cách một tuần-lễ sau, Đích-Tư lại lên đền nhà Hạ-Cát, vừa đẩy cửa vào đã trông thấy xừng-xững trên bàn một pho mỹ-tượng bán-thân, thì bất giác rú lên mà rằng:

— Khéo nhỉ! Xong rồi hở chàng? Dẫu tài quỷ-phủ thần-công sao cho bằng được!

Hạ-Cát cười ngặt-nghẽo mà rằng:

— Đó là một tiểu-kỹ của tôi mới thi-thố lần này là lần thứ ất, nàng coi xem có chỗ nào khuyết-điểm không?

Nói xong nhìn chòng-chọc vào mặt Đích-Tư.

Đích-Tư đương lúc trú-mục nhìn vào pho tượng như ngây như dại, tựa hồ lúc đó tam hồn cửu phách đã xuất thần muốn biến vào chân-tượng ấy, chợt nghe tiếng hỏi, thì dật mình hồi tỉnh mà lảm-nhảm trả lời rằng:

— Dẫu tài quỷ-phủ thần-công, cũng không sao bằng được!

Đích-Tư ngắm-nghía hồi lâu, có ý khác nét mặt mà hỏi rằng:
— Chàng Hạ-Cát ơi! diện-mạo của tôi đâu được thế này! Hay là chàng cố-ý tô-điểm thêm ra đấy, chứ gì?

— Không, nàng thực đẹp như thế đấy. Có lẽ tôi làm còn có chút giảm mất ít nhiều.

Hai người chia tay ngồi xuống ghế, trò chuyện rất là ân cần. Cứ mỗi lúc bàn đến sự tình uất-ức, thì lại cùng nhau dơi lệ thở than, dẫu bút mực nào cũng không tả được hết cái ân sâu tình nặng của đôi lứa thiếu-niên khi ấy.

Sau khi Đích-Tư ra về, Hạ-Cát lấy một bức màn dầy, che kín pho tượng lại, kẻo sợ bụi bẩn bay bám vào!

Qua lúc ấy, độ mươi phút đồng hồ, lại nghe tiếng gõ cửa. Hạ-Cát đương mải vẽ, cứ thủng-thỉnh bảo rằng:

https://tieulun.hopto.org

— Ai đấy, cứ vào !

Giây phút, một người thiếu-nữ tuổi trạc đôi tám, mắt phượng mày ngài, má phấn lưng ong, coi như một vị tiên-nữ giáng trần, rón-rén bước vào.

Người thiếu-nữ đó là ai ? tức cũng là cháu Khuất-Đốn phu-nhân tên gọi là Lộ-Lạp vậy.

Hạ-Cát vừa toan xin lỗi thất-nghinh ; đã nghe thỏ-thẻ như tiếng chim oanh khẽ nói :

— Tôi đến đây đường-đột quá xin tiên-sinh tha lỗi cho......

Hạ-Cát liền nhường ghế ngồi mà rằng :

— Tôi mải việc thất nghinh, xin cô-nương tha lỗi.

—Chẳng hay tiên-sinh có thể bỏ chút thời-giờ quý-báu mà chỉ-giáo cho tôi được chút việc này không ?

— Cô-nương có việc gì muốn chỉ-giáo, tôi xin hết sức vì cô-nương hiệu-lao vậy.

Lộ-Lạp khẽ giở bức tranh sơn-thủy đương vẽ giở-giang, trở bảo Hạ-Cát rằng :

— Đây, tôi đương tập vẽ bức tranh này chưa xong, muốn nhờ tiên-sinh điểm-xuyết lại cho, họa may mới có thể coi được.

Hạ-Cát nhác xem bức tranh ấy, cũng có vẻ thần-bút sinh hoa, thì tấm-tắc khen ngợi. Có mấy chỗ chưa được hoàn-toàn, Hạ-Cát sửa qua lại và giảng-giải cho nghe. Hồi lâu Lộ-Lạp lại cuốn bức tranh lại, mà tỏ lời cảm ơn.

Hạ-Cát muốn nhân dịp đem khoe bức tượng bán thân của Đích-Tư cho Lộ-Lạp xem, nhưng e có điều gì bất tiện, lại thôi.

Một lát, Hạ-Cát gợi hỏi chuyện Đích-Tư rằng :

— Sao cô Đích-Tư dạo này coi hình-dung rất là tiều-tụy ? Có lẽ cũng có sự phiền-não chứ gì ? Nhan sắc cô ấy kém ngày nọ nhiều lắm !

Lộ-Lạp thấy hỏi cũng hồ-đồ, trả lời rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Ý hẳn lại phiền vì nỗi mợ Khuất-Đốn tôi kiềm-thúc quá nghiêm chứ gì ! Vả lại hắn cũng chưa lịch-duyệt là mấy, cho nên động có chuyện gì phật ý, thì hình ngay ra nét mặt. Hóa nên lắm lúc câu chuyện chẳng ra gì, cũng thành ra to tiếng, thêm mua lấy sự thiệt thân. Cứ như tôi thiết nghĩ : Người ta ở đời, gặp lúc điên-bái ách-cùng, chẳng qua đều bởi trời định tự-nhiên. Nều mình cứ điềm-đạm mà xử tri, thì tự khác là vô-sự.

— Phải, cô-nương biết xử thế tùy cơ như vậy, dẫu tu-my nam-tử cũng không mấy người theo kịp.

Lộ-Lạp ngồi yên hồi lâu, bỗng hỏi Hạ-Cát rằng :

— À này ! Uy-Lâm xin phép về nhà có việc gì, tiên-sinh có biết không ?

— Tôi không được rõ. Hắn về từ bao giờ ?

—Hắn về từ sáng, đã ăn cơm xong rồi. Vừa rồi, thấy mợ Khuất-Đốn tôi thu xếp định cho chúng tôi đi tiêu-khiển cảnh sơn-nham giao ngoạn đấy.

Nói đoạn giơ đồng-hồ xem mà rằng :

— Chỉ còn độ nửa tiếng đồng hồ nữa, đã bắt đầu đi chơi rồi ! Tôi phải về sắm sửa mới được. Thôi, cảm ơn tiên-sinh có lòng tốt chỉ-giáo cho, tôi không bao giờ quên ơn được.

Nói đoạn cúi chào, thủng-thỉnh bước ra.

Lộ-Lạp ra khỏi, Hạ-Cát ngồi tần-ngần một mình, phần thì tấm-tắc khen thầm chị em Lộ-Lạp là hạng người tuyệt sắc ở đời, phần thì than thân trách phận mình, cô-thân chích-ảnh, thanh-bạch lưu-ly, chẳng biết sau này có được chút nào hi-vọng với đời không. Ngổn-ngang trăm mối, tấc dạ bồi-hồi, thoắt đã nghe tiếng xình-xịch xe đi, trước còn gần, sau xa xa mãi. Mới biết Lộ-Lạp nói chuyện đi chơi với Khuất-Đốn phu-nhân là chuyện thực.

IV

Uy-Lâm vốn là một gã thiếu-niên tham-lam bỉ-ổi. Hắn sở-dĩ không lúc nào quên được, là chỉ ở cái cơ-đồ của bá-phụ Nha-lộ-bạt. Những bút tích ở trong tờ chúc-thư để lại cho hai chị em

https://tieulun.hopto.org

Lộ-Lạp rất nên rành-rọt, không sao di-dịch được chút nào. Cho nên lửa dục càng ngày càng bừng bừng trong tạng-phủ, hết bày mưu nọ, lại vẽ kế kia, chỉ ước ao lấy được Lộ-Lạp. Vì được cả người lẫn của, thì sung sướng là dường nào! Lắm khi mon-men đến gần Lộ-Lạp, giở trăm cách bả-giả, su-mị tán-tỉnh, muốn làm cho siêu lòng thiếu-nữ, để gây nên mối ái-tình. Không ngờ Lộ-Lạp càng thấy thế lại càng dửng-dưng, không hề động tình chút nào. Bởi thế Uy-Lâm lắm lúc giận uất lên, mà không dám hiện ra ngoài mặt.

Chao ôi! trong thế-gian tưởng cũng chẳng thiếu gì người như mẹ con Uy-Lâm, nhưng mà tham thì vô-ích, chẳng khác nào như câu chuyện ném bùn sang ao, đã không được ích gì mà lại bị bắn bẩn lên mình vậy.

Một ngày kia, hồi quá trưa, Khuất-Đốn phu-nhân gõ cửa phòng Lộ-Lạp, rịu-ràng mà rằng:

— Này con ơi! Anh Uy-Lâm con muốn buổi chiều hôm nay đưa con đến Lê-viên xem diễn-kịch đấy, con có đi không?

Lộ-Lạp vốn thích xem diễn-kịch, nhưng thấy nói đi với Uy-Lâm, thì có ý nghi-hoặc, ngần-ngại hồi lâu, nhạt-nhẽo hỏi rằng:

— Thế mợ có đi không?

Khuất-Đốn phu-nhân biết ý, liền trả lời rằng:

— Không, hôm nay ta rức đầu lắm, thầy thuốc dặn không nên ra gió. Nếu con còn có ngại, thì rủ cả em Đich-Tư cho nó đi cũng được, chứ gì!

Lộ-Lạp nghĩ thầm: Địch-Tư vừa bị một trận bất-bình, chắc cũng chẳng bằng lòng đi nào. Từ-chối không đi, thì e phật ý phu-nhân. Lưỡng-lự hồi lâu, mới trả lời ưng thuận.

Phu-nhân thấy Lộ-Lạp đã bằng lòng, rất lấy làm vui mừng, tất-tả trở về.

Lộ-Lạp cũng vội-vàng đi đến phòng Đích-Tư, đẩy cửa vào thấy Đích-Tư, đương gục đầu vào cái đàn Pha-ân-nô, nhan-sắc thẩm-đạm, hai mắt lờ-mờ như người ngủ mê, say rượu. Lộ-Lạp sẽ lấy tay vỗ vào vai mà gọi rằng:

https://tieulun.hopto.org

— Em Đích-Tư ơi!

Đích-Tư choàng dậy, nhìn Lộ-Lạp một cách rất buồn-rầu.

— Này, em Đích-Tư rất yêu-mến của chị ơi! Chẳng hay em có điều gì buồn-bã như thế?

— Chị Lộ-Lạp ơi! em có điều gì đâu!

— Này thôi, em chớ nên giấu-diếm. Em phải biết rằng cái cảnh-ngộ của hai chị em mình bây giờ, phải nên châu-đáo lẫn nhau mới được. Cứ như lòng chị đây, lúc nào cũng muốn chia vui góp buồn với em lắm. Em có câu gì, cứ nói thực để chị em mình bàn soạn với nhau, chẳng cũng hay lắm ru!

Đích-Tư nghe những lời êm-ái, lại càng thêm nỗi uất-ức trong lòng, sức-nở mãi mới nói được rõ tiếng.

— Chao ơi! Thím Khuất-Đốn.... thím.... thím ấy... ấy!...

Mới lắp-bắp được vài tiếng ấy, đã nghe tiếng đẩy cửa đánh thình, trông ra đã thấy Khuất-Đốn phu-nhân đứng xừng-xững trước mặt, ra giọng gay gắt mà rằng:

— Đích-Tư!... hôm nay mày rỗi việc, có đi với Uy-Lâm và Lộ-Lạp đến Lê-viên xem diễn-kịch không?

Nói xong nhìn chòng-chọc vào mặt Đích-Tư.

Đích-Tư gạt phắt đi mà rằng:

— Không, tôi chẳng đi đâu cả! Nói đoạn liền đứng dậy ngóc ngoắt mở cửa trở ra.

— À! Con ranh này không nghe lời giáo-hối của ta. Đấy Lộ-Lạp mày coi đấy nhé! con ranh ấy nó dám cự ý với ta đấy nhé! rồi bay xem!

Lộ-Lạp đã lấy làm căm giận thay cho Đích-Tư, lại nghe phu-nhân nói những điều khả ố như vậy, liền nói mát một câu rằng:

— Không phải em Đích-Tư tôi không chịu nghe lời giáo-hối của mợ đâu, đó là tại mợ không khéo dùng cách giáo-hối, mà đốc-trách cũng không phải đường đó thôi...

Phu-nhân bỗng lại bị mấy câu của Lộ-Lạp cãi lại, thì mặt đỏ bừng lên như lửa cháy, mắt quắc lên như mắt diều-hâu; chồm chồm lên, sỉa-sói vào mặt Lộ-Lạp mà gầm thét rằng:

https://tieulun.hopto.org

— Con Lộ-Lạp kia! mày ở đâu mà ra? Khen cho mày lớn mật dám cự tao không biết đường giao-hối, mà chê tao vô-đạo à? Trời ơi! Mấy năm nay, tao vì hai chị em mày mà hao-tổn bao nhiêu tâm-huyết, nuôi nấng dạy dỗ cho chúng bay, khôn lớn bằng ngần ấy tuổi đầu; báo chẳng thấy báo, thấy bổ! Chúng bay lo mà không trời đánh thánh vật à!...

Lúc gầm lúc thét, coi chẳng khác gì con lệ-quỷ muốn ăn thịt người! Giá mà Đích-Tư còn ngồi tại đấy, cũng kinh hồn táng đởm. Nhưng Lộ-Lạp là người hào-phách kiên-định, dù thế nào mặc lòng không hề thay đổi nét mặt, cứ điềm-nhiên nhạt-nhẽo, mà đối đáp với phu-nhân. Hồi lâu thoái-thác trở ra, đi tìm Đích-Tư. Tìm phòng này sang phòng khác, chẳng thấy đâu cả.

Đêm hôm ấy, Lộ-Lạp bất-đắc-dĩ phải y ước cùng Uy-Lâm đến diễn-trường xem kịch. Hai người lấy vé ngồi hạng nhất. Mắt phượng mày ngài, lưng ong má phấn, hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém tươi, bao nhiêu người trong diễn-trường, đều trú-mục ngắm-nghía Lộ-Lạp mà tấm-tắc ngợi khen cái nhan sắc nghiêng thành đổ nước.

Uy-Lâm ngồi bên cạnh lòng riêng riêng những mừng thầm, không biết mình tu được bao nhiêu quả phúc mà được mỹ-nhân đem lòng quyến-luyến như vậy. Thực là được cả người lẫn của, càng nghĩ lại càng hý-hửng như bắt được vàng.

Được một lúc, kịch diễn xong đoạn hồi thứ nhất, màn hạ xuống, đèn bật sáng choang. Lộ-Lạp bỗng ngạc-nhiên hỏi Uy-Lâm rằng:

— Này anh, ai ngồi kia, coi như Đích-Tư với Hạ-Cát phải không? Quái nhỉ! sao mà nó lại ngồi cạnh Hạ-Cát thế nhỉ?

Hai người đang ngắm-nghía thì màn lại kéo lên, trên sân khấu bắt đầu diễn đoạn thứ hai. Thành ra Lộ-Lạp không gọi được Đích-Tư.

Kịch-trường tan, Đích-Tư về ngay phòng ngủ, không chuyện trò gì với ai.

Lộ-Lạp cũng cùng với Uy-Lâm lên xe trở về. Khi tới nhà, Lộ-Lạp toan từ giã Uy-Lâm trở về phòng riêng của mình. Uy-Lâm vội vàng đón lời mà rằng:

— Hãy mời vào đây, tôi có một câu chuyện muốn bàn với nàng đã.

Nói đoạn liền dắt tay Lộ-Lạp vào phòng khách.

Uy-Lâm trước còn bẽn-lẽn, sau mới đánh bạo mà rằng:

— Này !..... ý tôi muốn nói với nàng một câu chuyện. Lúc nãy, ở nơi công chúng, tôi không dám nói ra. Bây giờ đêm thanh phòng tĩnh, chỉ có tôi với nàng chắc là lời nói ra khỏi miệng tôi, thì vào ngay tai nàng, chẳng còn ai biết đến... Nàng Lộ-Lạp rất yêu rất mến của tôi ơi ! Tôi lâu nay vẫn nặng tình yêu giấu,lòng riêng vẫn sắp cùng nàng kết tóc xe tơ. Ngày trước nàng hãy còn nhỏ, nói ra chưa tiện. Nay nàng đã trưởng-thành rồi, đôi ta thóc lúa chung bồ, tưởng cũng nên luyến-ái nhau, nàng nghĩ nên chăng ? Nếu nàng có lòng đoái thương đến tôi, thì tôi xin trước mặt nàng đây phát-thệ với vừng giăng bạc kia, dù thế nào cũng không dám thay lòng đổi dạ...

Lộ-Lạp vừa nghe giứt lời, như người bị điện-khí rút cả cơ-thể, mày mặt đỏ bừng như than hồng, đứng trơ như tượng gỗ, không biết trả lời sao cả.

Uy-Lâm lộ hết hình ô-mị ra nét mặt, hỏi luôn rằng:

— Sao nàng không trả lời tôi thế ? Hay là vì tôi hỏi xuất ư đường-đột đó chăng ? Thôi xin nàng xá lỗi cho tôi nhé...

Lộ-Lạp càng nghe nói, lại càng tức-tối trong lòng, khí uất-ức ở đâu đưa lên tận cổ họng, ấm-ức hồi lâu mới nói được ra tiếng:

— Tôi không thể nào theo lời anh được. Tôi tin chắc trong lương-tâm tôi, không bao giờ có cái tư-tưởng ấy, cho nên tôi cũng không ngờ anh có lòng ấy... tưởng anh cũng không nên trách tôi là kẻ vô-tình.

— Này, em yêu quý của tôi ơi ! tôi cũng tự biết thế là đường-đột lắm. Nhưng em nên suy-nghĩ trong ít lâu, rồi trả lời cho tôi biết.

https://tieulun.hopto.org

16a

Sách [illegible] TÂN-DÂN THƯ-QUÁN xuất-bản

TIỂU-THUYẾT

Một vạn đồng (Trinh-thám)	0$16
Vợ tôi (dư chi thê) trọn bộ	0.70
Chồng tôi (dư chi phu) trọn bộ.	0.70
Song hiệp phá gian	0.45
Thế-giới trẻ con.	0.25
Thiết-Hoa-Tiên-Sử — trọn bộ.	1.00
Thuyền-tình bể-ái — trọn bộ.	0.90
Tục Thuyền-tình bể-ái (đang in)	0.90
Anh-hùng-náo — trọn bộ (hết).	1.25
Tục Anh-hùng-náo — trọn bộ.	1.10
Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ.	1.80
Tục Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Thiên-phương nhật đàm (hết)	0.90
Lục-mẫu-đơn — trọn bộ	1.50
Truyện cổ-tích, 2 cuốn, mỗi cuốn	0.20
Phấn-trang-lâu I.	0.60
Vỏ quít dầy, móng tay nhọn	0.15
Bình Sơn Lãnh Yên, (Tứ tài-tử) trọn bộ . . .	1.20
Song phượng kỳ duyên	0.90
Mỹ-quốc xong nga (Tội ảnh)	đang in
Phấn-trang-lâu. II	—
Phi-châu yên-thủy sầu-thành lục	—
Chiếc bóng song the	—
Ngọc Kiều Lê (Tam tài-tử)	—
Kính hoa duyên	—

KỊCH-BẢN

Thủ chồng nợ nước	0$12
Nghĩa nặng tình sâu.	0.12
Chén thuốc độc	0.40
Tây Sương Tàn kịch	0.40
Tòa-Án Lương-Tâm (hết).	0.30
La tasse de poison.	0.50

VỢ TÔI và CHỒNG TÔI

Mỗi bộ một quyển, giá bán : 0$70

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

16b

XIN CHÚ-Ý

Bộ Mỹ-Quốc Song Nga

Tình-tiết ly-kỳ, hay xuốt từ đầu đến cuối. Thực là một bộ tiểu-thuyết hiếm có.

Tân Dân Thư-Quán mới dọn về nhà mới ở **93 phố hàng Bông,** nên mới in bộ tiểu-thuyết này, trước là để cổ-động sự đổi nhà, sau là để hiến các bạn hàng một món quà văn chương có giá-trị đặc biệt.

Càng về sau càng hay, ai đã xem, nên mua xem cho đến hết.

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN

93, Phố Hàng Bông

Kính cáo

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Imp. Long-Quang — Hanoi

https://tieulun.hopto.org

Kim-giang **NGUYỄN-VĂN-BÂN**

DỊCH THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

Dịch ở bộ Bí-tình tiểu-thuyết [illegible] của Tàu

QUYỂN THỨ HAI

3 XU

DÉPOT LÉGAL
INDOCHINE
Nº 8670

HANOI 124 RUE ... LONG-QUANG

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN DÂN THƯ-QUÁN
92, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

SÁCH HỌC

40 bài Quốc-Sử (Sơ-học yếu-lược)	0$40
Luận Quốc-Văn —	0.20
Sơ học yếu-lược toàn thư	0.40
Pour nos jeunes écoliers (Lectures françaises — CM et CE — ouvrage (adopté)	0.50
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược	0.35
Résumés de leçons de choses (cours moyen)	0.25
Problèmes du Certificat d'Études	0.50
Lên-bảy	0.12
200 bài tính đố	0.30
300 bài tính-đố	0.30
Văn Quốc-Ngữ Tân-Dân	0.05
Quốc Văn Độc Bản (adopté)	0.40
Choix de dictées expliquées (C.E.)	0.35
Cent Dictées du Certificat d'Études	0.40
40 morceaux de Récitation française — Cours Elémentaire (adopté)	0.25
Cours Préparatoire	0.25
Sách dạy nói tiếng tây	0.20

LINH TINH

Trò Đời thứ I và thứ II, mỗi quyển	0.20
Sách xem Tết	0.25
Sách dạy đánh chắn	0.40
Sách cười	0.20
Pháp Việt đề huề (của cụ Phan-bội-Châu)	0.10
Tập diễn-thuyết (của cụ Phan-chu-Trinh)	0.10
Tuyên cáo quốc-dân (của cụ Phan-bội-Châu)	0.06

VĂN-CA TRÍCH CẨM

Hai trăm bài hát ả đào, có chú thích rất kỹ

In đã gần xong

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM
https://tieulun.hopto.org

DEPOT LEGAL N° 8670

Nói xong, nhìn Lộ-Lạp, vẻ mặt hình như hi-vọng vô-cùng vậy.

Lộ-Lập càng nghiêm nét mặt mà rằng :

— Tôi không cần phải nghĩ-ngợi xa gần gì cả. Xin trả lời ngay để anh biết rằng : Tôi không thể nào tuân lời anh được, nghĩa là nghìn muôn tôi không thể làm vợ anh được đâu....

Uy-Lâm bấy giờ trong lòng tuy đã nguội lạnh, song cũng cố vật-nài thêm một câu rằng :

— Cô Lộ-Lạp ơi ! tôi yêu cô biết là ngần nào ! Nếu cô không có lòng thương đến tôi, chẳng cũng thiệt thòi công tôi đeo-đuổi lắm sao !

— Thôi, tôi cũng van anh nữa. Tôi xin thề để anh biết cho rằng : tôi không bao giờ trái lương-tâm tôi mà tuân lời anh được. Xin anh cứ cho tôi như một người bạn với anh là đủ.

Uy-Lâm biết không sao lay chuyển lòng Lộ-Lạp, mặt tái mét lại, đứng trơ như dại như ngây, chẳng nói sao nữa.

Lộ-Lạp liền đứng dậy thong-dong chào Uy-Lâm, rồi trở về phòng ngủ, coi bộ không có một chút nộ-khí nào hiện ra nét mặt, kể cũng là một tay lỗi-lạc trong đám quần-thoa vậy.

Ôi ! Việc đời nham-hiểm, lòng người đảo điên. Ai ngờ những sự nghìn sầu muôn thảm sau này, làm cho Lộ-Lạp phải ba chìm bảy nổi trong bể trầm-luân, cũng chỉ vì câu chuyện chiều nay gây nên vậy.

V

Lộ-Lạp về tới phòng ngủ, ngồi phịch xuống giường, càng nghĩ đến câu chuyện vừa rồi, trong lòng lại càng chua xót.

Thân sao thân đến thế này?
Thà rằng đừng có những ngày một hai.

RÉGIE ... COCHINCHINE N° 3506

Đương ngồi nghĩ xa nghĩ gần, chợt thấy Khuất-Đốn phu-nhân đẩy cửa vào.

Lộ-Lạp rất đỗi bàn-hoàn trong dạ, nhưng cũng cười gượng hỏi rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Kìa mợ ! mợ đã khỏi rức đầu rồi ư ? Đêm khuya rồi, mợ chưa đi nghỉ kia mợ ?....

Phu-nhân ra bộ ghẻ-lạnh mà rằng :

— Phải, cảm ơn chị, tôi khỏi rồi.

Nói đoạn hai mắt nhìn chòng-chọc vào mặt Lộ-Lạp mà hỏi rằng

— Sao vừa rồi ta thấy Uy-Lâm kể chuyện với ta rằng : hắn muốn hỏi mày chuyện gì kia mà !... Sao không ừ quách cho xong ?

Nói đoạn ngặt-nghẽo mà cười...

Lộ-Lạp biết ngay hắn định đến gây chuyện rắc-rối, nhưng cũng cứ nghiêm nét mặt trả lời rằng :

— Nào có chuyện gì đâu ! Chỉ có chuyện tôi không bằng lòng lấy anh ấy đó thôi.

Phu-nhân hiện ngay sắc giận ra mặt mà rằng :

— Tại làm sao thế ?....

Lộ-Lạp điềm-nhiên đáp rằng :

— Chẳng tại sao cả ! Chỉ vì lẽ không chung-tình với nhau, thì lấy nhau làm sao được, kia mợ ?...

— Thế ta hỏi thật mày nhé : tại sao mà mày không chung-tình với nó ?

— Khổ lắm nữa ! Mợ hỏi thế thì tôi biết trả lời làm sao ! Nghĩa là làm trai thì phải có vợ, mà phận gái thì phải lấy chồng, nhưng mỗi người có riêng một lương-tâm, lương-tâm có vui vẻ thì dẫu trăm năm duyên nợ, thế nào cũng cam tâm. Tôi tự hỏi lương-tâm tôi, thì nó không bằng lòng có ái-tình gì với Uy-Lâm cả, thế thì đính-hôn làm sao cho được ?

— Thôi, con quái con này, mày lại ngại rằng hơi có họ nên còn e ngại chứ gì ! Nhưng con cô con cậu lấy nhau cũng được chứ sao ?

— Thôi, con van mợ ! Con vẫn biết rằng thế thì mợ với anh không bằng lòng thật đấy, nhưng con xin thề rằng con không bao giờ trái lương-tâm con mà lấy người con không có chung-tình.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

Phu-nhân bừng bừng nét mặt, nhưng gượng cười mà năn-nỉ rằng :

— Này con ơi, mợ khuyên con một lời này nữa là lần cuối cùng, con nên nghe mợ đi. Nếu con bằng lòng lấy Uy-Lâm, thì mợ sẽ khiến cho cái hạnh-phúc của con được muôn phần tốt đẹp. Ví dù con cứ chấp nhất, thì mợ e rằng thân con sau này chẳng ra làm sao đâu !

Lộ-Lạp phát khùng lên mà rằng :

— Muốn thề nào thì thế, chứ Uy-Lâm không thể nào làm chồng tôi được đâu !

Phu-nhân biết không sao nói được cho Lộ-Lạp siêu lòng, thì hai mắt quắc lên tròn soe, chân tay lẩy-bẩy, áp ngay đến trước mặt Lộ-Lạp mà quát-tháo ầm-ỹ :

— À ! con danh này, mày dám chêu gan tao à ! Mày sẽ xem tao ! Tao quyết làm cho mày đến phải điêu-đứng, mới bả được lòng tao ! Giỏi ! !

Vừa nói vừa đẩy cửa đánh thình rồi đi ra.

Phu-nhân ra khỏi, Lộ-Lạp gục đầu xuống bàn, hai hàng châu-lệ lã-chã như mưa rơi, rền-rĩ mà khóc rằng :

— Trời đất ơi ! Ai làm cho thân tôi đê-nhục đến thế này ! Mẹ ơi ! Khi mẹ còn sống, mẹ âu-yếm con như thế nào ? Thân con sung-sướng như thế nào ? Mẹ vội bỏ con mẹ đi đâu, khiến cho thân con phải nương tựa vào nơi lửa cháy vực sâu, bây giờ con biết than-thở cùng ai cho được !

Vật-vã lăn lộn, sầu não bi-ai, cái cảnh-tượng sầu riêng của người thiếu-nữ những lúc canh khuya đêm trường, thì bút nào mà tả cho xiết được !

Phảng-phất hồn mai, như khi say rượu, như cuộc chiêm bao, mơ-mơ màng-màng thoạt như tiếng Uy-Lâm thỏ-thẻ bên tai, lại thoạt như lời phu-nhân nhỏ to trước mắt. Thì lại giật mình ngồi nhỏm dậy, trông trước, chỉ thấy trơ-trơ một mình một bóng, ở bên cạnh ngọn đèn xanh, lờ-mờ như con đom-đóm.

https://tieulun.hopto.org

Quái lạ thay ! Cái câu chuyện mà ta cự-tuyệt với hai mẹ con người độc-ác kia từ bao giờ nhỉ !... Thôi, trăm lạy, nghìn lạy đức Thượng-đế, ngài phù-hộ cho tôi được khỏi phải những chuyện chua cay như chuyện vừa rồi. Lầm-nhầm mãi không sao nhắm được mắt, liền vùng chạy sang phòng Đích-Tư.

— Đích-Tư ơi ! ngủ rồi hay hãy còn thức đấy ?

Đích-Tư mở mắt trông ra thấy Lộ-Lạp, liền ngẩng đầu dậy hỏi rằng :

— Lộ-Lạp đấy ! Có việc gì mà đêm khuya chưa ngủ thế ?

Lộ-Lạp ứa hai hàng nước mắt mà rằng :

— Chẳng biết làm sao mà tâm thần tôi không yên-ổn được ! Nói xong lại nức-nở, nói không ra lời.

Đích-Tư hỏi :

— Có chuyện gì thế ? Xin hãy nói cho tôi biết với nào !

Lộ-Lạp gạt nước mắt, rồi đem hết đầu đuôi câu chuyện mà kể cho Đích-Tư nghe.

Đích-Tư lắc đầu mà rằng :

— Khổ chưa ! Tôi hôm nay đầu rức mắt hoa, nên đi ngủ sớm, nếu không thì câu chuyện không đến nỗi thế được.

Nói vừa dứt lời, hai tay vội ôm chặt lấy hai bên thái-dương, nằm quay ra giường.

— Ối trao ơi ! Đau thế này thì chịu sao cho được ! . . .

Lộ-lạp thấy Đích-Tư mắt đỏ như gấc, vội-vàng sờ trán Đích-Tư, bỗng rụng-rời ra mà kêu lên rằng :

— Chết chửa ! Sao đầu nóng thế ! Bịnh này không coi thường được đâu ! À, tôi có lọ thuốc rức đầu, hay ta về lấy cho mà bôi nhé !

Đích-Tư lắc đầu mà rằng :

— Không việc gì đâu ! Để yên cho tôi ngủ, họa may mai tôi khỏi.

Nói xong lại gượng cười mà dục Lộ-Lạp về đi ngủ, rồi lim-dim nhắm mắt lại.

Lộ-Lạp tưởng Đích-Tư ngủ yên rồi, sẽ lẻn về phòng m

https://tieulun.hopto.org

giường nằm nghỉ, không biết tại làm sao mà Đích-Tư mắc bịnh một cách dị-thường như vậy. Càng nghĩ thì ruột tầm lại càng thêm bối-rối. Một khắc lại rón-rén sang phòng Đích-Tư, đến tận đầu giường nhìn thấy Đích-Tư mắt mở đỏ như tiết, mặt như than hồng, miệng nói lăng-nhăng. Biết thế bịnh Đích-Tư trầm-trọng lắm, vội-vàng trở ra, chạy thẳng lên phòng Khuất-Đốn phu-nhân, kể cho biết chuyện, rồi lại quay trở về để trông-nom cho Đích-Tư.

Lúc ấy Đích-Tư đã hơi tỉnh, trông thấy Lộ-Lạp vào, thì thỏ-thẻ bảo rằng :

— Này, chị Lộ-Lạp rất yêu quý của tôi ơi ! Tôi nói thực cho chị biết nhé ! Mắt tôi hoa lắm, đầu tôi rức lắm, bịnh tôi coi chừng cũng nặng lắm đấy. Nhưng tôi chỉ xin chị đừng nói cho thím Khuất-Đốn biết thôi ! Thím ấy ghê gớm lắm đấy, chẳng có lòng nào thương xót gì tôi đâu ! Có lẽ biết tôi ốm như thế này thì lại càng hả dạ lắm đấy. Chị Lộ-Lạp ơi ! Cái lòng tôi yêu mến chị, sống thì tôi để bụng, mà có chết chăng nữa thì tôi cũng đem xuống hoàng-toàn ! Chị ơi ! Sao đầu rức quá thế này !

Lộ-Lạp thương Đích-Tư quá, giọt lệ tuôn ra như mưa rào. Vừa cất lời yên-ủy, đã thấy phu-nhân đến.

Đích-Tư trông thấy phu-nhân, chẳng khác nào như đứa trẻ con trông thấy ông ngoáo, vội-vàng ôm choàng lấy Lộ-Lạp mà kêu rú lên rằng :

— Ối chị ơi, là chị ơi ! Con ác-ma kia nó đã dò đến kia kìa ! Chị đuổi nó ra cho tôi mau ! Nó chỉ muốn cho chị em ta phân ly nhau thôi, chị đuổi nó ra cho tôi, mau lên !

Nói xong hai mắt nhớn-nhơ nhớn-nhác, chân tay run như cầy sấy . . .

Phu-nhân thấy tình-hình như vậy, biết là bịnh nguy nói nhảm, vội-vàng lui trở ra. Tuy trong lòng rất mừng thầm, nhưng ngoài mặt làm ra bộ hấp-tấp, thúc giục gia-nhân trở dậy đi đón thầy thuốc.

Đích-Tư thấy phu-nhân ra khỏi, buông Lộ-Lạp ra, ngả nằm xuống giường mà nói rằng :

— Trao ôi ! Sao mà tôi sợ thím ta quá !

Lộ-Lạp cố sức yên-ủy mà rằng :

— Việc gì mà sợ !

— Bây giờ em không thể nói rõ cho chị nghe được ! Chị cứ đi tìm chàng Hạ-Cát mà hỏi thì biết rõ đầu đuôi.

Lộ-Lạp gật đầu . . . .

Độ 15 phút đồng-hồ, y-sinh đến, chẩn bịnh cho Đích-Tư, mặt biến sắc, lo mà rằng :

— Bịnh này trầm-trọng lắm rồi. Nếu không giữ-gìn cho khéo, thì cũng nguy lắm đấy.

Lộ-Lạp bèn đem chuyện vừa rồi Đích-Tư thấy Khuất-Đốn phu-nhân thì run sợ mà kể cho y-sinh nghe.

Y-sinh cau mặt lại mà rằng :

— Vì thần-kinh-hệ bị công-kích quá, nên mới sinh ra như vậy. Nếu thế thì từ giờ trở đi, không nên để cho phu-nhân lai-vãng đến buồng bịnh-nhân. Vả có lẽ tôi phải tự chọn lấy một người nữ-khán-hộ trông nom cho, may mới có thể chữa được. Nói đoạn dặn-dò phải trông nom cho cẩn-thận, rồi trở ra về.

Sớm hôm sau quả có một người nữ-khán-hộ đến. Người này là người của y-sinh đưa lại, để trông nom thang thuốc cho bịnh-nhân. Lộ-Lạp cũng ngày đêm luôn ở đấy, để hộ-trì cho Đích-Tư.

Hạ-Cát nghe tin Đích-Tư mệt nặng, cũng vội-vàng đến thăm.

Đích-Tư trông thấy Hạ-Cát đến, ra dáng khoan-khoái mà rằng :

— Chàng Hạ-Cát ơi ! Chàng làm ơn kể câu chuyện khuất-khúc của tôi cho chị Lộ-Lạp tôi nghe.

Hạ-Cát tỏ tình thân ái mà rằng :

— Xin vâng.

Đích-Tư lại nhắm nghiền mắt lại mà ngủ.

Hạ-Cát trông vào mặt Đích-Tư, biết rằng bịnh-thế nguy lắm, lại càng âu-sầu trong dạ, lầm-bầm nói một mình rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Khốn nạn thay cho người thiếu-nữ kia mồ-côi cha mẹ, lại gặp phải nhiều nỗi khó-khăn. Nào biết cậy ai trông-nom cho được cẩn-thận bây giờ ? Ai trông thấy cái tình-cảnh này mà cầm lòng cho đậu ! Ngẫm ông Xanh thực ác-nghiệt vô cùng ! Xưa nay bao nhiêu kẻ tài-hoa lỗi-lạc, thường hay gặp khúc nguy-nạn ! Thôi, tôi xin chúc cho nàng được chóng tai qua nạn khỏi.

VI

Hồi lâu Hạ-Cát ngoảnh lại bảo Lộ-Lạp rằng :

— Nàng cũng đừng nên ở luôn đây, vì thầy thuốc thường nói cái chứng bịnh của nàng Đích-Tư này hay truyền-nhiễm lắm đấy.

— Không, tôi không muốn dời chỗ này một lúc nào cả !

— Phải, thường tình cốt-nhục, ai mà chẳng thế. Nhưng nàng cũng nên giữ-gìn cẩn-thận lấy mình vàng mới được.

— Không ngại gì ! Em tôi nó chỉ muốn trông thấy tôi luôn. Tôi ở luôn đây với nó, tưởng cũng có thể làm cho bịnh nó chóng được bình-phục.

Từ khi Đích-Tư bị bịnh thì Lộ-Lạp ngày đêm săn-sóc thuốc-thang quên ăn quên ngủ. Đường kia nỗi nọ, mối thương tâm sầu muộn càng ngày càng chất nặng bên lòng. Vì vậy cho nên lúc ngồi tiếp chuyện Hạ-Cát, tinh-thần hoảng-hốt, câu được câu chăng, cơi bộ như người quẫn trí mất hẳn chân-tính vậy.

Hạ-Cát thấy thế rất đổi thương tình, bèn rịu-ràng bảo rằng :

— Nàng có đi ra ngoài kia cho được thoáng khí đôi chút không ?

Lộ-Lạp lắc đầu mà rằng :

— Tôi chỉ trừ ra những lúc ăn uống, cần lắm thì mới chạy đi chốc lát mà thôi, còn thì chẳng bao giờ đi đâu cả. Trao ơi ! Chàng tưởng con Đích-Tư nó trầm-trọng thế kia, thì tôi còn nỡ nào xa nó nữa !

— Trong này đã có người khán-hộ trông nom, nàng hãy tạm cùng tôi ra ngoài kia một lúc, cũng là di-dưỡng vệ-sinh.

Nói đoạn liền đứng dậy cố nài.

Lộ-Lạp bất-đắc-dĩ phải nể lòng Hạ-Cát, cũng đứng dậy dạo bước ra vườn hoa.

Hoa thơm ngào-ngạt, gió thổi bắt-hiu, hai người dạo quanh vườn hoa độ một hồi lâu, Lộ-Lạp có vẻ tinh-thần khoái-sảng, cử-chỉ lanh-trai, Hạ-Cát lại mời vào nhà tư, để dẫn cho xem những bức tranh mới vẽ xong, ý muốn làm cho khuây-khỏa nỗi buồn-rầu của Lộ-Lạp.

Lộ-Lạp thấy Hạ-Cát tỏ ý ân-cần thành-thực, thì cũng nể lòng gượng ngồi một lúc lâu.

Độ một khắc canh, Lộ-Lạp đứng dậy muốn cáo-biệt ra về, chợt trông thấy góc nhà bên kia, cái bức tượng bán-thân của Đích-Tư tờ-mờ che bức màn thưa, thì đứng ngây người ra, tủm-tỉm cười nụ. Bỗng kêu rú lên mà gọi rằng :

— Kìa Đích-Tư ! Em đấy ư ? Em đã khỏi rồi à ? Em đến đây làm gì thế ?

Vừa nói vừa chạy lại mở toang hẳn bức màn phủ ra, mới trông rõ là cái bức tượng bán-thân. Thốt nhiên mắt nhìn trừng-trừng, hình như khi nghẽn lên cổ họng, không sao cất được tiếng nói nào cả.

Hạ-Cát vội-vàng lấy một bức khăn đen, chùm kín hẳn bức tượng lại, rồi từ-từ nói rằng :

— Nàng Lộ-Lạp ơi ! Hôm nay mà nàng được trông thấy bức tượng này, chẳng qua là tại lòng trời dun-dủi, chứ ngày thường tôi vẫn che đậy cẩn-thận lắm kia đấy. Là vì tôi không muốn cho ai trông thấy vậy.

Hồi lâu Lộ-Lạp mới cất được tiếng hỏi rằng :

— Tiên-sinh nặn bức tượng ấy tự bao giờ ? Sao mà khéo thế ! lúc tôi mới trông thấy, đã tưởng em tôi khỏi cả rồi, định ra đây chêu tôi cho tôi mừng kia đấy.

Nói đoạn nét mặt lại sa sầm xuống, trông rất là âu-sầu.

Hạ-Cát cũng ra dáng ngần-ngại không vui.

— Thế Khuất-Đốn phu-nhân có biết không ?

https://tieulun.hopto.org

— Không. Chỉ có ba người biết bức tượng ấy là nàng, nàng Đích-Tư và tôi vậy. Ngoài ra không còn ai biết nữa.

Lộ-Lạp nghe câu đó, hình như có sự gì cảm-súc đến can-tràng, thì ngậm-ngùi mà nói rằng :

— Trao ôi ! Bây giờ chàng còn có thề nói rằng chỉ có ba người chúng ta, chứ tôi chỉ sợ chẳng được bao lâu nữa sẽ chỉ còn có hai người chúng ta mà thôi !

— Nàng nói thề là ý làm sao ?

— Chàng Hạ-Cát ơi ! Chàng tưởng cái chứng bịnh của Đích-Tư là nhẹ hay sao ? Cứ như ý tôi tưởng thì nó chẳng sống được bao lâu nữa. Có lẽ chỉ ngày một ngày hai sẽ vàng phai đá nát, bỏ hai chúng ta mà vĩnh-biệt nhân-gian vậy !

Nói đoạn hai hàng châu-lệ chứa-chan, coi bộ rất là thê-thảm.

Hạ-Cát càng lấy làm bùi-ngùi trong dạ, ngẫm-nghĩ hồi lâu, rồi xửng-xốt nói rằng :

— Tôi dám chắc rằng : cái bịnh căn của nàng Đích-Tư này là do một tay Khuất-Đốn phu-nhân làm nên vậy. Ngày thường đè-nén nàng ta một cách tàn nhẫn thái-quả, cho nên mới đến nỗi thề:

Nói đoạn bèn đem chuyện của Đích-Tư kề với mình hôm nọ mà kề lại cho Lộ-Lạp nghe.

Lộ-Lạp nghe nói thì dương cặp mắt phượng lên tròn xoe, nhìn chòng chọc vào mặt Hạ-Cát mà trong bụng thì nghĩ rằng : « Té ra Hạ-Cát cũng chung một ý-kiến với ta nhỉ ! À ! Trên thế-gian này còn có người vì câu chuyện của Đích-Tư mà đem dạ bất bình ! Duy chỉ có một điều khiến cho ta đau-đớn nhất, là nếu Đích-Tư mà có mệnh nào, thì rồi ra thân ta về sau này, cô thân chích ảnh, biết cùng ai bầu-bạn sớm khuya ! » Nghĩ đến đấy thì ngọn trào sầu muộn lại sôi-nổi trong can-tràng, dẫu bút nào cũng không thể tả được.

Hạ-Cát thấy vậy, cũng không sao cầm được cái mối thương tâm, nhưng cũng phải nén lòng mà rằng :

— Thôi, nàng cũng đừng nên sầu muộn làm chi cho lắm, mà hao tổn đến tinh-thần. Tôi thiết tưởng sự sống chết của con người ta là do ở Tạo-hóa cầm quyền, chứ người ta chẳng ai cướp nổi được. Phương chi nàng Đích-Tư hãy còn bão-bịnh, sự sống thác chưa biết ra sao. Biết đâu rằng trời xanh không phù-hộ cho nàng ấy, khiến cho chóng được ăn như cũ ngủ như xưa, để cho chúng ta lại sẽ có ngày kia được đối-diện đàm hoan cho bõ lúc ưu tư sầu muộn này sao !

— Vâng ! Thôi tôi xin từ-biệt chàng đây, để về thăm nó xem thế nào.

Nói đoạn ủ-rũ ra về.

Thương thay cho Đích-Tư, từ khi bị bịnh đến giờ chạy chữa cũng nhiều, thuốc thang đã lắm, nhưng nào có thấy đỡ được ít nào, chỉ thấy mỗi ngày một thêm trầm trọng. Vài hôm nay thì tuyệt-nhiên không tỉnh lúc nào, suốt ngày thâu đêm, lúc nào cũng thấy mê mê sảng sảng, trằn-trọc ở trên giường bịnh.

Lúc ấy, Khuất-Đốn phu-nhân đã được quan thầy thuốc bằng lòng cho ra vào thăm nom Đích-Tư, là vì cứ như lời thầy thuốc thì Đích-Tư chỉ có thể sống được ít giờ nữa thôi.

Lộ-Lạp nghe lời thầy thuốc nói thế thì ruột như dao cắt, nức-nở khóc không ra tiếng, chỉ loanh-quanh đứng hết đầu giường lại ngồi tựa vào chân giường của Đích-Tư thôi.

Còn Khuất-Đốn phu-nhân khi ấy cũng che mặt thế-gian, làm ra bộ săn-sóc chăm-chỉ lắm. Nhưng lúc nào cũng chỉ thấy quắm-quặm đôi con mắt vọ nhìn đăm đăm sang cái giường bịnh mà thôi, tịnh không có chút ưu-thương hiện ra nét mặt.

Các bạn độc-giả xem đến đây chắc cũng hiểu rõ cái thâm-ý của Khuất-Đốn phu-nhân rồi.

Phải, hai đứa thiếu-nữ mồ-côi kia về sau mỗi đứa có thể được thừa hưởng mỗi phần di-sản, ít ra cũng đến linh ba trăm vạn. Cứ như lời trong chúc-thư dặn lại, nếu mà con Đích-Tư có mệnh hệ nào chăng nữa, thì con Lộ-Lạp ắt được hưởng cả toàn số. Ví dù sau này con Lộ-Lạp bằng lòng lấy thằng con mình là

https://tieulun.hopto.org

Ủy-Lâm, thì một cái gia-sản rất lớn kia có phải là một vật ở trong túi của con mình không ?

Bóng câu thấm-thoắt, mảnh ác về tây, cái cảnh-huống gió thổi hắt-hiu, le lói ngọn đèn xanh khi mờ khi tỏ ở trong nhà người trọng bịnh kia rất là lạnh-lẽo ! Người khán-hộ đã không có sắc mừng ; Lộ-Lạp càng trông vào mặt Đích-Tư thì lại càng ủ-rũ thê-lương, nghĩa là cứ như lời thầy thuốc nói thì cái thời khắc lâm-chung của Đích-Tư, sớm muộn chỉ trong vòng đêm hôm ấy vậy.

Trong nhà lúc bấy giờ trừ Lộ-Lạp ra không kể, chỉ có Hạ-Cát là người có quan-tâm đến việc này, cái vẻ buồn-rầu của chàng không sao tả siết. Còn như Khuất-Đốn phu-nhân thời chỉ ngong-ngóng cho cái lời đoán quyết của thầy thuốc chóng tới khi kết-quả.

Keng, keng, keng....... chuông đồng-hồ điểm 8 giờ, thầy thuốc đến, xem mạch rồi sờ tay lên trán bịnh-nhân. Trong nhà bấy giờ, mọi người đều nín hơi lặng tiếng, trú mục cả vào thầy thuốc.

Độ mười phút đồng-hồ, thầy thuốc thở dài một tiếng, đứng dậy lấy chai thuốc pha vào trong chén, sẽ đổ cho Đích-Tư. Một khắc, thấy Đích-Tư dần dần tỉnh dậy sẽ lên tiếng rền-rĩ gọi rằng :

— Chị Lộ-Lạp ơi !

Lộ-Lạp nghe tiếng gọi vội-vàng choàng tay ra định ôm lấy Đích-Tư.

Quan thầy thuốc kịp gạt lại mà rằng :

— Chớ, chớ, để thong-thả cho uống thêm hai liều thuốc nữa, họa may có hy-vọng chăng.

Nói đoạn, liền pha luôn một cốc thuốc nữa đổ cho Đích-Tư. Một khắc, quả nhiên Đích-Tư lại thêm phần tỉnh-táo, mắt trông đã hơi có tinh-thần.

Quan thầy thuốc thấy thế mừng thầm may có cơ cứu khỏi được, quay lại sẽ bảo Khuất-Đốn phu-nhân rằng :

— Nếu bịnh mà cứ thư dần như thế thì cái thọ mịnh của cô em may ra còn trường cửu đấy.

Miệng thì nói với phu-nhân, mà mắt thì nhìn Lộ-Lạp. Lúc ấy thấy Lộ-Lạp ngồi ngẩn người ra trong cái ghế tựa, mặt tái mét không có chút tinh-thần nào, liền lấy tay sẽ đề vào trán, biết rằng Lộ-Lạp thân-thể cũng bất hòa, bèn vỗ-về bảo rằng :

— Này thôi, nàng hãy về bên nhà mà nghỉ đi, tôi chắc bịnh cô em không việc gì đâu, còn như nàng thì...

Nói chửa hết câu, thì Lộ-Lạp thốt nhiên ngã vật xuống đất. Hạ-Cát thấy thế liền chạy phắt đến nưng đỡ lên.

Thầy thuốc liền sai đưa ngay về phòng mà dặn rằng :

— Hãy nên để cho cô ấy nằm yên trên giường rồi tôi sẽ sang xem bịnh cho.

Hạ-Cát vực Lộ-Lạp về nhà, vừa thu xếp cho nằm yên thì thầy thuốc đã tới nơi cho uống một liều thuốc, rồi dặn người coi sóc.

VII

Hôm sau, Lộ-Lạp thức dậy, thấy mặt trời đúng ngọ, liền ngồi nhỏm lên trông tứ phía, chẳng nói chẳng rằng, chỉ nghĩ lấy làm lạ không biết tại sao mà mình lại ngủ mê đến thế, kịp trông thấy người ở gái đứng trực sau lưng, thì vội-vàng hỏi rằng :

— Bây giờ bịnh Địch-Tư ra làm sao ? Hử !

Người ở gái thưa rằng :

— Kể cũng đã khá, nhưng chỉ vì một nỗi ẻo-lả lắm.

Lộ-Lạp nghe nói, liền cố gượng đứng dậy mà bảo rằng :

— Ừ, thế thì phúc đức lắm. Để ta thử chạy sang thăm xem sao.

Người ở gái gạt phắt đi mà rằng :

— Xin nàng đừng đi vội, vì sáng hôm nay quan thầy thuốc có dặn rằng : Chỉ để cho một mình người khán-hộ ở luôn đấy trông nom thôi, ngoại giả không ai được đi lại ra vào hết cả.

Nói xong, liền bưng ngay bát thang ra đưa cho Lộ-Lạp.

Lộ-Lạp đỡ lấy bát thang mà ăn, bát thang này Hạ-Cát đã dặn

https://tieulun.hopto.org

người ở gái làm sẵn từ trước, dặn hễ thấy Lộ-Lạp tỉnh dậy thì đưa cho ăn.

Lộ-Lạp ăn xong, thấy trong mình đã hơi tỉnh, bèn cố gượng dậy lẩy-bẩy mà đi, bỗng dưng đầu váng, mắt hoa, trời đất quay lộn như con thò lò, chụm gối lại không sao bước được. Lại vội-vàng nằm phục xuống giường cho đỡ mệt.

Tuy vậy, cái tấm lòng của Lộ-Lạp lúc nào cũng chỉ lăm-lăm muốn chạy sang buồng Đích-Tư mà thôi, không tài nào làm cho khuây-khỏa được. Bất-đắc-dĩ phải nén lại chờ đến lúc trời nhá-nhem tối, cố gượng lần từng bước lẻn sang buồng Đích-Tư.

Tới nơi, thấy Đích-Tư đương ngủ yên thì không muốn đánh thức, lẳng-lặng ròm vào mặt, thấy có vẻ khởi sắc thì mừng thầm, rón-rén ngồi xuống chân giường.

Lúc đó, Lộ-Lạp liếc nhìn thấy người khán-hộ ngồi bên cạnh, đầu tóc bơ-phờ, mặt mũi ủ-ê, cặp mắt lim-dim, ngủ gà ngủ gật. Rõ là một người khán-hộ mẫn cán, vì nỗi chăm nom cho bịnh-nhân suốt mấy đêm ngày, nên mới đến nỗi bì-quyện như vậy.

Lộ-Lạp rất lấy làm thương liền sẽ gọi người khán-hộ mà bảo rằng :

— Này ! Thôi tối hôm nay bịnh em tôi có phần lui bớt được ít nhiều, mà bà thì coi ra dáng nhọc mệt lắm đấy. Tôi muốn mời bà xuống nhà dưới uống sữa cho tỉnh táo rồi đi nghỉ. Để một mình tôi ở đây thay bà trông nom cho em tôi một tối hôm nay, chắc rằng không sẩy ra chứng gì nguy-cấp nữa đâu.

Người khán-hộ đương nhọc mệt muốn đi nghỉ, thấy nói thế thì vội vàng ưng-thuận ngay, rồi rảo chân xuống lầu đi thẳng.

Ôi ! Tạo-hóa cơ-cầu, đường họa phúc mịt-mù, không biết đâu mà su cát tỵ hung cho được. Lộ-Lạp trước là yêu em, sau là thương người, nào có ngờ đâu vì cớ ấy mà sau này nghìn sầu muôn thảm, cơ-hồ bị nỗi hàm oan mà phôi-pha má phấn vậy.

Lúc bấy giờ ở dưới nhà này mọi người đương vào bữa ăn cơm tối, lũ con nhài thằng quít thì đứa nào bận việc đứa ấy,

https://tieulun.hopto.org

cho nên trên gác chỉ có một mình Lộ-Lạp ngồi dưới chân giường của Đích-Tư thôi, không còn có ai nữa.

Dế khóc canh dài, gió lùa lá chớp, Lộ-Lạp ngồi một mình, trông trước trông sau, thì nào còn có ai lân tiếp với mình nữa. Chẳng qua chỉ một mình một bóng với một đứa em gái nằm còng-queo trên giường, giở sống giở chết, cảnh ấy tình này, kể sao cho siết mối thương tâm!

Đích-Tư bỗng tỉnh dậy, nhìn thấy Lộ-Lạp ngồi bên cạnh, tỏ ý mừng-rỡ, tủm-tỉm cười nụ, rồi sẽ duỗi tay ra nắm lấy tay Lộ-Lạp, ra cách âu-yếm vô cùng. Đích-Tư sẽ run-rẩy cất lên tiếng nói rằng:

— Chị Lộ-Lạp ơi! Em chẳng may bị đau yếu thế này, khổ sở lắm chị ạ!

— Thôi, chị cũng biết rồi, chị vẫn cầu nguyện cho em được chóng qua cầu thoát nạn!

Nói đoạn hai chị em đều rưng-rưng nước mắt nhìn nhau một cách rất là thân-ái!

Lộ-Lạp chợt trông thấy Đích-Tư lại biến hẳn nét mặt, da đỏ như gấc, mặt tựa than hồng, thì vội-vàng nắm lấy tay Đích-Tư, thấy nóng như lửa mà chân tay gân thịt đều nhẩy động giậm-giật, miệng thì rên-rỉ ầm-ầm, hình như nguy-cấp đến nơi rồi. Lộ-Lạp sợ-hãi cuống-cuồng mà kêu rú lên rằng:

— Trời ơi! Hỏng mất rồi! hỏng đến nơi mất rồi! Nào bà khán-hộ đâu? Mau lên đây, bà khán-hộ ơi! Đâu rồi! Trời ơi! Đích-Tư em ơi!...

Đích-Tư nghe thấy thế, vội-vàng giơ tay lên vẫy rối vẫy rít ngăn lại mà rằng:

— Không việc gì đâu! Chị ơi! Chị đừng bỏ em mà đi. Ấy vẫn thường đau thế, nhưng rồi lại khỏi ngay bây giờ đấy... Chị đừng lo!

Lộ-Lạp không biết làm thế nào, đành phải gượng ngồi xuống, nhưng trong lòng bối-rối, càng trông vào mặt Đích-Tư, lại càng thổn-thức khóc hoài.

https://tieulun.hopto.org

Độ một khắc đồng-hồ, Đích-Tư mặt trắng nhợt bẳn, miệng lưỡi rụt líu lại, gọi Lộ-Lạp bảo rằng :

— Chị Lộ-Lạp ơi ! Bệnh em nó lại phát lên đây. Chị đỡ em dậy một tý, em khó thở lắm !

Lộ-Lạp đỡ Đích-Tư ngồi dậy rồi ngồi tựa vào sau lưng.

Đích-Tư ngả đầu vào cánh tay Lộ-Lạp, trước còn hồng-hộc thở ra rất mạnh, sau dần-dần thở sẽ lại, có lẽ linh-hồn nàng đã lìa xác thịt mà tiêu-giao miền cực-lạc rồi chăng. Nhưng nếu thế thì còn quên mất một điều là chưa từ-giã một người cùng tình cốtinhục mà lại cùng chung một cảnh khổ-não như nàng, hãy còn vướng ở trên dương-thế, là Lộ-Lạp vậy.

Hồi lâu lại thấy Đích-Tư giật mình tỉnh dậy, mắt mở tờ-mờ, hai hàng châu lệ dòng dòng như nước suối chảy xuống cánh tay Lộ-Lạp, thổn thức bảo rằng :

— Này, chị Lộ-Lạp rất yêu rất quý của em ơi ! Em xin cùng chị vĩnh biệt đây. Em vẫn biết rằng cái chứng bịnh của em thế nào nó cũng làm cho em phải một hồi rất đau đớn, rất sầu thảm là cái hồn em sắp sửa nằm yên một giấc đây ! Trao ơi ! Chị Lộ-Lạp ơi ! Em cùng chị từ đây mà đi, kẻ khuất người còn, u minh đôi ngả, biết đến bao giờ chị em ta lại được trông thấy mặt nhau ? Em mà chết đi thì chị đau đớn biết là dường nào ! Thôi, em chỉ có một điều xin khuyên chị là : Từ nay chị nên giữ gìn cho cẩn-thận, đừng vì em mà âu-sầu quá độ, chứ cái con người ác-phụ kia chẳng có lòng nào châu-đáo cho chị đâu !

Đích-Tư nói đến đấy thì nước mắt lại càng chan-chứa chứa-chan, hình như vì câu chuyện uất-ức ấy mà cơ-hồ tắt nghỉ. Sau lại thấy thở dài đánh phào một tiếng gọi to Lộ-Lạp mà bảo rằng:

— Này chị Lộ-Lạp ơi ! Thánh-kinh có câu rằng : « Lai sinh phục hữu kỳ tương kiến » , em chắc thế nào sau này em cũng được cùng chị xum họp nữa đấy, thôi, em xin từ-giã chị ! Thôi, em đi đây !

Nói đoạn hình như có vật gì chẹn cổ họng, chỉ thấy khò-khè tiếng thở, và nước mắt đổ xuống như mưa, ướt thấm cả mấy cái vạt áo của Lộ-Lạp.

Lộ-Lạp khi ấy điên-cuồng cuống-quít, như người bị điện giật choáng-choàng lên, vội-vàng đặt ngay Đích-Tư nằm xuống giường mà kêu la ầm-ỹ :

— Ối trời đất ôi ! Ối em ôi ! Em đi đâu rồi ? Ai cứu em tôi với !......

Lúc ấy Khuất-Đốn phu-nhân vừa ăn cơm xong, nghe tiềng kêu ầm-ỹ thì tất-tả chạy lên gác, vừa gặp Lộ-Lạp chạy trở xuống, hỏi rồn ngay rằng :

— Cái gì mà kêu ầm lên thế ? Hay là con Đích-Tư nó thế nào đấy chăng ?

— Vâng ! con Đích-Tư nó làm sao cứ nằm thẳng ra mà không thở nữa.

— Thè đi tìm người khán-hộ lên đây mau lên !

Người khán-hộ đương ăn cơm ở nhà dưới, thấy thế vội-vàng chạy lên trông mặt Đích-Tư hãy còn hồng-hào, nhưng nắm tay xem mạch và để tai vào nghe ở ngực, thì thấy lạnh-ngắt như đồng-nguội và cứng như que củi, thì rú lên mà rằng :

— Ai đi mời quan thầy thuốc lại đây mau lên !

Người nhà vội-vàng vùng chạy đi, độ một chốc thì quan thầy thuốc tất-tả chạy đến, chẩn mạch một lúc, rồi lắc đầu thở dài mà nói rằng :

— Thôi, hỏng mất rồi, dẫu đúc người vàng cũng không sao cứu lại được nữa.

Ôi ! Một lời của thầy thuốc nói ra như thế, khác nào tiếng sét ngang tai, khiên cho mọi người trong nhà đều kinh hồn thất sắc, Lộ-Lạp khóc nức khóc nở mà hỏi rằng :

— Tiên-sinh ơi ! Đích-Tư chết thật à ? Không sao chữa khỏi được kia ư ? Tôi chắc nó chỉ uất lên đấy thôi, nhờ tiên-sinh cứu ngay cho.

Thầy thuốc vỗ-về mà nói rằng :

—Thôi, hồn cô em đã thực xa chơi nơi cực-lạc rồi, không sao chữa được nữa. Tôi vẫn sợ cái chứng bịnh này hễ nó quay lại thì chí nguy ngay, vì chứng bịnh này do não-hệ thần-kinh, bị bao-tồn đã lâu, thành ra một chứng tâm-ngược, nhưng tôi cũng

https://tieulun.hopto.org

32

Sách của TÂN-DÂN THƯ QUÁN xuất-bản

TIỂU-THUYẾT

Một vạn đồng (Trinh-thám)		0$16
Vợ tôi (dư chi thê) trọn bộ		0.70
Chồng tôi (dư chi phu) trọn bộ		0.70
Song hiệp phá gian		0.45
Thế-giới trẻ con		0.25
Thiết-Hoa-Tiên-Sử — trọn bộ		1.00
Thuyền-tình bể-ái — trọn bộ		0.90
Tục Thuyền-tình bể-ái (đang in)		0.90
Anh-hùng-náo — trọn bộ (hết)		1.25
Tục Anh-hùng-náo — trọn bộ		1.10
Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ		1.80
Tục Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ		1.80
Thiên-phương nhật đàm (hết)		0.90
Lục-mẫu-đơn — trọn bộ		1.50
Truyện cổ-tích, 2 cuốn, mỗi cuốn		0.20
Phấn-trang lâu I		0.60
Vỏ quít dầy, móng tay nhọn		0.15
Bình Sơn Lãnh Yên, (Tứ tài-tử) trọn bộ		1.20
Sóng phượng kỳ duyên		0.90
Mỹ-quốc xong nga (Tội ảnh)	mỗi quyển	0.06
Phấn-trang-lâu. II	—	
Phi-châu yên-thủy sầu thành tục	—	
Chiếc bóng song the	—	
Ngọc Kiều Lê (Tam tài-tử)	—	
Kinh hoa duyên	—	

KỊCH-BẢN

Thù chồng nợ nước	0$12
Nghĩa nặng tình sâu	0.12
Chén thuốc độc	0.40
Tây Sương Tân kịch	0.40
Tòa-Án Lương-Tâm (hết)	0.30
La tasse de poison	0.50

VỢ TÔI và CHỒNG TÔI

Mỗi bộ một quyển, giá bán 0$70

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

Trò Đời

QUYỂN THỨ HAI

CÓ BỐN PHẦN

I. Hài Đàm — II. Thiên-đường hay địa-ngục ? —
III. Hai văn-sĩ lên chầu giời — IV. Ông Huyện Ba Phải.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN xuất-bản, giữ bản-quyền
Giá bán : 0$20
IMP. LONG-QUANG — HANOI

https://tieulun.hopto.org

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BÂN

ĐỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 8670

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết TỘI ÁNH của Tầu

QUYỀN THỨ BA

6 XU

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN TƯ QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

SÁCH HỌC

40 bài Quốc-Sử (Sơ-học yếu-lược).	0$40
Luận Quốc-Văn —	0. 20
Sơ học yếu lược toàn thư	0. 40
Pour nos jeunes écoliers (Lectures françaises — CM et CE — ouvrage (adopté).	0. 50
Tập bài thi Sơ-học yếu lược.	0. 35
Résumés de leçons de choses (cours moyen) . .	0. 25
Problèmes du Certificat d'Études	0. 50
Lên-bảy	0. 12
200 bài tính đố	0. 30
300 bài tính-đố	0. 30
Vần Quốc-Ngữ Tân-Dân	0. 05
Quốc-Văn Độc-Bản (adopté)	0. 40
Choix de dictées expliquées (C.E.)	0. 35
Cent Dictées du Certificat d'Études	0. 40
40 morceaux de Récitation française	
Cours Elémentaire (adopté).	0. 25
Cours Préparatoire.	0. 25
Sách dạy nói tiếng tây.	0. 20

LINH TINH

Trò Đời thứ I và thứ II, mỗi quyển	0.20
Sách xem Tết	0. 25
Sách dạy đánh chắn	0. 40
Sách cười	0. 20
Pháp Việt đề huề (của cụ Phan-bội-Châu) . .	0. 10
Tập diễn-thuyết (của cụ Phan-chu-Trinh). . .	0. 10
Tuyên cáo quốc dân (của cụ Phan-bội-Châu) .	0 06

VĂN-CA TRÍCH CẨM

Hai trăm bài hát ả đào, có chú thích rất kỹ

In đã gần xong

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

không ngờ sao tối nay mà bịnh phát lên chóng và dữ dội thế.

Nói đoạn liền hỏi tình-trạng lúc Đích-Tư giở bịnh ra làm sao.

Lộ-Lạp liền gạt nước mắt mà nhất nhất kể hết cho thầy thuốc nghe, rồi lại khóc rầm lên mà hỏi rằng:

DEPOT LEGAL INDOCHINE N° 9670

— Thế thực không còn có phép nào chữa được nữa ư?

Thầy thuốc lắc đầu thở dài mà rằng:

— Bây giờ chỉ trừ ra có cụ Cơ-đốc họa may cho hoàn sinh được.

Lộ-Lạp lại càng điên-cuồng rồ dại, ôm chặt lấy thây Đích-Tư mà lăn-lộn kêu gào, dẫu khéo mô tả đến đâu cũng không sao vẽ hết được cái nỗi đau-đớn sầu thảm của người thiếu-nữ ấy. Chỉ biết rằng suốt cả bao nhiêu người ở trong nhà bấy giờ đều vì giọng nỉ-non của Lộ-Lạp mà tuôn rơi hạt lệ!

Duy có Khuất-Đốn phu-nhân đứng xừng-xững ở góc nhà bên kia, hình như có cớ gì súc động trong lòng, sinh ra nghĩ-ngợi. Hồi lâu biến hẳn nét mặt, bước rảo đến ghé vào tai Lộ-Lạp mà bảo thầm rằng:

— Con ranh này, mày bước ngay đi, bước ngay đi, đừng làm bộ để che mắt chúng. Bà biết mày rồi! Chẳng qua mày chỉ muốn nuốt tươi cả cái tài-sản của nó, cho nên mày nhẫn tâm làm hại nó đấy thôi!

Lộ-Lạp nghe nói hình như bị luồng điện chạm vào cơ-thể, ngắt hẳn tiếng khóc lại, hai mắt dương lên tròn soe, mà nhìn Khuất-Đốn phu-nhân. Hàm cứng lưỡi rụt, không nói được câu nào nữa.

Khuất-Đốn phu-nhân lại càng cau đôi lông mày lại, lấy tay phát mạnh vào vai Lộ-Lạp, nắm lấy cánh tay run-rẩy một cách bất-hủi mà rằng:

— Biết điều thì bước ngay về phòng mày kia, không được ở lại đây một phút nào nữa.

Lộ-Lạp không biết làm thế nào, đành phải ngậm sầu nuốt tủi, vừa đi vừa ngảnh lại nhìn tử-thi Đích-Tư mà nức-nở khóc hoài.

Lộ-Lạp về đến phòng, nằm vật xuống giường, bâng-khuâng bối-rối, như điên như rồ, hết than lại khóc, khóc chán rồi lại chồm-chồm giơ tay lên mà hỏi rằng:

DEPOT LEGAL DE L'INDOCHINE N° 3/06

— Đích-Tư em hỡi! em nỡ bỏ chị mà đi à? Từ đây mà đi, biết năm nào, tháng nào, ngày nào, giờ nào, chị lại tìm thấy em? Cái nông-nỗi chua cay mặn chát của chị đây, em có biết không? Ối em ơi, là em ơi!.....

Vật-vã lăn-lộn, kêu khóc mãi, thành ra khản đặc cổ lại, không sao gào nên tiếng nữa.

Đắng cay lẽ tử biệt sinh ly, trong khoảng độ vài tiếng đồng-hồ mà Lộ-Lạp mê-mê tỉnh-tỉnh biết mấy mươi lần. Đã muốn cởi áo đi nằm lại chợt nhớ đến Đích-Tư, tưởng chừng như vẫn nằm ở đâu bên cạnh, thì vội-vàng vùng trở dậy, lẻn sang buồng Đích-Tư.

Trong cái phòng có người chết nằm đấy, nào mọi người đâu cả, mà chỉ thấy một ngọn đèn sáng xanh nhấp-nháy! Dun dế ở đâu rủ nhau kêu rền-rĩ, lại càng như giục cảnh tang-gia thêm nỗi thê-lương! Lộ-Lạp xăm xăm chạy đến chỗ Đích-Tư nằm mà mở phăng cái chăn trắng ra, thấy Đích-Tư nằm yên chăm-chăm, mặt mũi vẫn như lúc sống, thì đứng ngây người như tượng gỗ! Rõ-ràng mở mắt còn ngỡ chiêm bao!

Bỗng thấy người vỗ vào vai, ngoảnh nhìn lại bất giác sợ hãi vô cùng. Nào là ai đâu! Chính là con mụ ác-ma nghiệt-quỉ vô lương-tâm Khuất-Đốn phu-nhân vậy.

Khuất-Đốn phu-nhân thấy Lộ-Lạp sợ hãi biết rằng có cơ khả thừa được, bèn quát tướng lên rằng:

—Một mình mày đến đây làm gì? Tao tưởng mày đã làm điều trái với lương-tâm như vậy, thì chẳng còn dám vác mặt sang đây nữa, chứ lại còn sang đây làm gì? hử!

Lộ-Lạp đương lúc thương-tâm, không hiểu ý nói của phu-nhân, chỉ trả lời rằng:

— Mợ ơi! Mợ phải xét cho tôi đương đứt từng khúc ruột ra đây, thế nào tôi xa con Đích-Tư được.

— Có thực thế không? Thế ra mày bây giờ cũng biết hối đấy à?

Lộ-Lạp nghe đến câu nói ấy, mới biết chắc là phu-nhân có ý ngoắt-ngoéo chi đây, bèn trả lời rằng:

https://tieulun.hopto.org

— Tôi chẳng làm việc gì ám-muội với lương-tâm cả, việc gì mà hối ?

Phu-nhân giẫu mỏ ra mà rằng :

— Mày lại còn chối cãi à ? Mày không sợ đứa chết kia nó kiện mày lên Thiên-tào, xuống Diêm-phủ hay sao ?

— Kiện về tội gì ?

— Thôi, mày làm nên tội gì, thì mày cứ hỏi lương-tâm mày thì biết. Mày giấu người ta kia, như tao đây thì mày che mắt sao nổi. Trao ơi ! Việc mày làm từ đầu đến đuôi những thế nào, là tao biết suốt cả, huống chi chứng-cớ rành-rành như thế kia, thì còn chối sao được nữa chứ.

Nói đoạn giơ tay trỏ vào giường Đích-Tư mà bảo rằng :

— Kia kia, mày thử coi xem.

Lộ Lạp nhìn vào mặt Đích-Tư, bất-giác thất sắc kêu rú lên rằng :

— Trao ôi ! Sự này quả là tôi không biết !

— Phải, mày bảo mày không biết, chứ tao dám bảo rằng : Con Đích-Tư này mà chết là tại mày hết cả. Thôi đừng chối nữa, mà uổng công.

Lộ-Lạp bấy giờ mới sực nhớ ra những lời của Khuất-Đốn phu-nhân dậm-dọa mình là vì cớ thế, muốn cãi cho ra lẽ, nhưng cổ họng nghẹn lại không sao nói được câu nào, chỉ lăn lộn vật-vã xuống đất mà nức nở kêu rằng :

— Ối mợ ơi, là mợ ơi ! em Đích-Tư tôi nó đã chết rồi kia, mợ lại định làm cho tôi chết nốt hay sao ?

Khuất-Đốn phu-nhân vội-vàng nắm lấy cánh tay Lộ-Lạp mà nói rằng :

— Này, thôi, con ranh này, mày cũng đừng nên sợ-hãi nữa. Nếu mày muốn làm cho mọi người đều biết thì chẳng qua lại tự mày cung nhận tội mày thôi. Có phải là người khôn thì cứ nghĩ kỹ lời nói của tao là đủ.

Lộ-Lạp chỉ nhất định rằng :

— Mợ muốn buộc thế nào thì buộc, chứ tôi đây không bao giờ làm việc gì trái với lương-tâm cả.

https://tieulun.hopto.org

Phu-nhân lại càng dăm-dăm nét mặt mà rằng :

— Này, hãy im đi, tao nói cho mày hay, đừng cãi vội. Này hé ! cứ như lời thầy thuốc nói, thì con Đích-Tư mà chết là vì lâm-bịnh, nhưng cứ như ý tao xét ra, thì lời thầy thuốc nói quyết là sai lầm ! Trao ôi ! Mày là giảo-quyệt lắm, mày tưởng không ai biết được sự mày làm à ? Mà có lẽ cũng vị tất đã có ai biết được thực. Chứ như tao đây chỉ liếc quả một tý là tao biết rồi đó. Có phải ngay lúc tao với mọi người xuống nhà dưới ăn cơm tối, chỉ để cho một mình người khán-hộ ở trên gác này trông nom cho nó thôi, mày biết có cơ khả thừa được, bèn lẻn lên gác, đánh lừa người khán-hộ. Khi người khán-hộ đi khỏi rồi, thì ở trên gác này chỉ có một mình mày ngồi với Đích-Tư thôi, lúc ấy là lúc mày bắt đầu làm việc hiểm độc. Xong đâu đấy, mày mới làm ra bộ sợ-hãi hốt hoảng mà kêu la ầm-ỹ lên.

Lúc phu-nhân nói thế thì hai con mắt quắc lên như tia sáng đèn điện chiếu vào mặt Lộ-Lạp. Khiến cho Lộ-Lạp hai hàm răng đánh cầm-cập, nét mặt thì nhợt bẵn ra mà nói rằng:

— Ối mợ ơi ! thế thì oan tôi lắm !

— Oan à ! tao nói thật cho mày biết, tao đã nắm được cả chứng cớ rồi đây, tao sẽ đem mày đến cửa công, mày đừng có cánh bay lên trời, hay là chui xuống âm-ty, thì họa may mới tránh khỏi cái tội mưu giết em gái.

VIII

Cái tấn kịch dấu-khẩu của hai người ở bên cạnh tử-thi người thiếu-nữ kia, một bên thì mặt tái ngắt-ngắt, mắt sùng-sục trông, không có chút nào là từ-bi nhan-sắc ! Một bên thì mặt nhợt như vôi, bồi-hồi hoảng-hốt, tỏ ra không biết bao nhiêu nét sợ-hãi thảm thương ! Coi bộ Lộ-Lạp bấy giờ chẳng khác gì pho tượng gỗ, hồi lâu mới nức-nở khóc lên tiếng gọi phu-nhân mà bảo rằng ;

— Này mợ ơi ! Câu chuyện vừa rồi là mợ nói thực hay nói đùa tôi ? Hay là mợ có ý gì, khiến cho tôi nghe những lời nói của mợ mà tôi cứ như điên như cuồng thế này hử mợ ?

—Con ranh, này, mày còn cho câu ấy là câu chuyện đùa hay sao ? Nghĩa là bịnh nó cũng giống như bịnh thần-kinh, nên

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

mới lúc thăng lúc dáng không thường, chứ nếu mà không thế, thì còn giấu ai được nữa. Thôi muốn thế nào thì thế, rồi tao cũng đem mày đến cửa công, đã có luật-pháp bắt mày phải cung-nhận cái tội giết người cho mày xem.

Lộ-Lạp nghe nói, nhầy chồm-chồm lên mà rằng :

— À, mợ định buộc tôi vào tội giết người à ? Tôi chắc rằng lòng tôi thực-thà, thì chẳng ai buộc tội cho tôi được.

— Này Lộ-Lạp ơi ! Tao vẫn nhớ lời trong chúc-thư của bá-phụ mày dặn rằng : « Nếu hai đứa chúng bay có bất-hạnh mà một đứa thiệt mạng đi, thì đứa còn sống được hưởng cả cái di-sản đó ». Ấy điều đó có phải là một cái chứng-cớ rõ-ràng về sự càn-rỡ của mày không ?

Lộ-Lạp không để cho phu-nhân nói hết, vội-vàng chặn ngay lời nói rằng :

Này mợ ơi ! lương-tâm của mợ đâu, mà mợ nỡ thêu-dệt cho tôi cái điều đắng-cay như vậy ? Tôi tuy là thân phận nữ-nhi song cũng biết đến luân-lý, chứ không như ai mà chỉ thấy vàng tối mắt, đổi dạ thay lòng đâu.

Phu-nhân nghe câu ấy có ý động lòng, sự căm-tức hiện ra nét mặt một cách rất ghê-gớm mà rằng :

— Này thôi, con tinh khôn kia, mày nói lắm cũng vô-ích thôi. Mày phải biết rằng : từ khi con Đích-Tư nó bị bịnh đến giờ, tao không lúc nào là không để ý đến những cách hành-động của mày. Trao ôi, người ngoài ai cũng bảo mày thương xót con Đích-Tư lắm đấy. Nhưng tao đây biết mày mát lòng hả giạ lắm, là vì mày không ghét chi nó, nhưng nó mà sống thì cái di-sản này ắt là bị nó chia mất, một lẽ đó là mày dủ không muốn cho nó sống rồi ! Mày không nhớ lời thầy thuốc nói rằng : « Bịnh nó không đến nỗi nào ! » Mày giảo quyệt lắm ! nhưng mày dối tao sao nổi ! Trong lòng tao có con ôn-tê đây, tạng phủ mày thế nào tao suốt cả rồi ! Thôi, nhưng cũng đáng kiếp cho mày, chỉ vì tấm lòng tham-dục không chán mà đến nỗi tự hãm thân vào tội giết người ! Đáng kiếp !

Lộ-Lạp dẫu có chối-cãi thế nào thì phu-nhân chỉ có một câu rằng : « Mày cãi chối với tao đây cũng là vô-ích, mày nên kiếm

https://tieulun.hopto.org

sẵn lấy chứng-cớ cho minh-bạch để mà cãi ở nơi pháp-đình thì hơn. »

— Nếu mợ không tin tôi thì tôi xin thề.

Phu-nhân cười mát mà rằng :

— Thề mà làm gì ? Nếu thề mà linh-nghiệm thì thiên hạ chán kẻ làm việc gian-ác, họ thề độc đáo-để mà cũng chẳng thấy làm sao. Mày ngu thực, cái chứng-cớ giết người của mày rành-rành thế kia rồi, mày còn chực đem hai chữ « phát-thệ » mà gỡ được tội cho mày hay sao ?

— Không cần ! Tôi tự vấn tâm tôi, không làm điều ám-muội, thì dù chứng-cớ nào cũng khó mà buộc tội cho tôi được. Mà dù tôi có bị oan chăng nữa, sẽ có trời đất bảo hộ cho tôi.

Lộ-Lạp nói câu đó tỏ ý chỉ bằng ư tạo-hóa làm chứng cho lương-tâm thôi.

Phu-nhân bĩu môi ra ý ngần-ngừ mà rằng :

— Thôi ! này tao bảo thật. Mày muốn tìm người gỡ tội cho mày thì mày nên tìm trước sẵn đi. Nếu đợi đến khi tội án đã tuyên-bố ra, mọi người đều biết cả rồi, thì tao e rằng muộn lắm đấy.

Lộ-Lạp nghe câu đó thì chuyển hẳn nét mặt lấy làm ngạc-nhiên, không hiểu ý làm sao mà phu-nhân lại nói câu ấy, ngẫm nghĩ hồi lâu, chợt nhớ ra mà nói rằng :

— À té ra chỉ vì một điều hôm nọ, tôi chối lời cầu hôn của mẹ con nhà mợ, cho nên bây giờ mợ định báo thù tôi, đó chăng ? Có phải thế thì lòng mợ hiểm-độc biết dường nào !

— Ừ ! thế mày đã biết hối chưa ?

Lộ-Lạp bấy giờ biết nói lắm cũng vô bổ, bèn quỳ xuống trước tử-thi nắm lấy tay Đích-Tư nức-nở khóc rằng :

— Ối Đích-Tư em ơi ! cái nông-nỗi oan uổng của chị đây, em có biết không ? Linh-hồn em có khôn-thiêng thì em nên tỉnh dậy mà rửa cái kỳ-oan cho chị, em ơi !

Phu-nhân quắc mắt lên, giơ chân đạp vào vai Lộ-Lạp một cách rất tàn-nhẫn, nghiến răng lại mà rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Con nửa đời này, mày làm trò gì thế? Mày dối người sống còn chưa xong, mày lại định dối nốt người chết nữa hay sao?

Lộ-Lạp khi ấy biết rằng: nhịn cũng không được mà sợ cũng không xong, bèn bỏ hẳn cái tinh-thần cân-quắc, biến ra sắc rất lùng-tráng, nghiêm nét mặt mà nói to lên rằng:

— Nào, chứng-cớ đâu, sao không nói cho rõ ra? Nếu quả có chứng-cớ thực thì sao không đem đến cửa công mà làm cho ra lẽ đi? Việc gì cứ lôi-thôi dọa-dẫm mãi, định làm cho người ta bực-tức mà chết nốt hay sao đây?......

Phu-nhân bèn nắm lấy cánh tay Lộ-Lạp lôi đến trước cái lò sưởi mà rằng:

— Này chứng cớ đây chứ đâu!

Nói đoạn lấy tay bới đống tro nguội, lôi ra một cái lọ pha-lê con có dán miếng giấy con, rõ ràng bốn chữ đỏ rằng: « Thuốc độc chớ uống. »

Lộ-Lạp thấy thế, mặt tái ngắt không còn hột máu.

Phu-nhân mở cái nút chai ra, để gần lên mũi Lộ-Lạp, bách phải ngửi.

Lộ-Lạp để mũi ngửi, mùi thuốc sông ra làm cho Lộ-Lạp choáng người lên không sao chịu được, cơ-hồ ngã lăn xuống đất.

Phu-nhân vội-vàng đỡ dậy, rồi kéo đến cái bàn con ở cạnh giường Đích-Tư, trỏ vào cái cốc pha-lê nhỏ ở trên bàn, trong cốc hãy còn dính mấy giọt thuốc, cũng bách cho Lộ-Lạp ngửi, thì mùi nó sông lên rất mãnh-liệt, cũng như mùi ở trong chai.

Đoạn lại kéo Lộ-Lạp đến buồng tắm, lôi cái áo trắng mỏng ở trong cái sọt ra. Lộ-Lạp nhìn biết là cái áo mặc ngoài của Đích-Tư mặc lúc giở bịnh. Phu-nhân giở cái áo ấy, Lộ-Lạp trông thấy trước cái vạt cả hãy còn dây dớt những vết thuốc, ngửi vào đều là một mùi thuốc như ở trong chai cả.

Lộ-Lạp thấy vậy thì run như cầy sấy mà hỏi rằng:

— Thế ra con Đích-Tư này bị thuốc độc mà chết hay sao?

Phu-nhân ra bộ đắc-ý, so vai bĩu mỏ ra mà rằng:

— Phải hay chẳng phải, sự mày làm thì mày biết, chứ hỏi gì ai?

Nói đoạn liền nhặt lấy áo và chai, cốc, bỏ vào một cái hòm khóa chặt lại. Rồi trỏ vào mặt Lộ-Lạp mà nói rằng:

https://tieulun.hopto.org

— Ấy đấy, những tang chứng đó, nều đem ra cửa công, thì có đủ làm chứng cho cái tội mày giềt người không ? Huống chi con Đích-Tư chềt, chỉ có một mình mày ở đấy, lại càng kèm thêm một cái giấy chúc-thư của bá-phụ mày dặn lại, cũng đủ làm cho quan tòa lập tội mày ngay, chứ không cần gì phải hỏi lôi thôi nữa.

Lộ-Lạp nghe nói,tuyệt-nhiên không có ý gì sợ hãi cả, lại càng sang sảng nói rằng :

—Ừ,cứ như lời mợ nói thì cũng có lẽ đó,nhưng tôi đây không bao giờ làm việc hiểm-độc như thề, thì chẳng bao giờ tôi sợ tội. Tôi đây cũng nói thật cho mợ biềt : nếu quả vậy có lẽ con Đích-Tư bị người dầu độc mà chết. Như tôi đây vi dù chết ngay đi mất thì thôi, nêu còn sống một ngày nào cũng quyết đem hy-sinh cùng tính-mịnh mà tìm cho ra kẻ chân-hung này, phanh thây sé xác nó ra để rửa giận cho kẻ hàm oan chín suối chứ không tha.

Lộ-Lạp nói câu ấy rất là cứng-cỏi lẫm-liệt, khiền cho phu-nhân bất-giác phải gai mình sởn gáy, ra dáng nghĩ-ngợi hồi lâu, rồi từ từ nói rằng :

— Này con ranh con kia ! nói ra thì rất dễ, nhưng mà làm thì có dễ đâu, mày thử nghĩ kỹ mà xem những chứng-cớ dành-dành như thề rồi thì mày còn cãi sao cho khỏi tội kia chứ !

— Không, không ! những cái ấy tưởng cũng chưa có thể buộc tội cho tôi được. Mợ đã chắc rằng những tang chứng đó không có một đứa khác nào bỏ vào trong phòng này sao ?

— Có thực thế không ? Mày quên rồi à ? Thử trông lại xem, cái chén pha-lê kia, có phải là một vật thường dùng của mày it lâu nay đấy không ? Trước kia nó còn có quai, mày có nhớ hôm nào mày dậy sớm lấy nước súc miệng, vô-ý đánh rơi xuống bàn, nên mới sứt quai. Còn như chai con ấy, thì mày có nhớ ra không, hay cũng quên mất rồi ?

Lộ-Lạp đứng ngẩn người ra không nói năng gì cả.

Phu-nhân cau mặt lại mà rằng :

— Thế ra mày chóng quên nhỉ ! im, tao kể nốt cho mà nghe, xem có phải không nhé ! Trước đây độ vài tháng cái lọ này vẫn thường để ở trên lò sưởi của mày, là vì mày hay sợ chuột, cho

https://tieulun.hopto.org

nên ngay cái hôm mày sai con Địch-Tư đi mua thuốc độc về cũng có tao ngồi đấy. Nó đưa cho tao xem thì tao để lên trên cái lò sưởi của mày. Tao tưởng mày để đánh bẫy chuột, chứ tao có ngờ đâu mày dùng để làm việc độc ác như thế, liệu thế thì mày còn cãi được nữa hay thôi hử?

Lộ-Lạp vội gạt đi mà rằng:

— Phải, nhưng mà tôi đã đổ hết thuốc độc rồi, chỉ còn để cái lọ không từ lâu kia mà.

— Mày để lọ không à? Liệu có ai tin cho là thực thế không. Thôi này, dẫu mày mọc bản ba tấc lưỡi như Tô-Tần, Lan-Tương, thuở xưa, cũng khó lòng cãi được. Rồi mày xem! rồi mày xem!

Lộ-Lạp tự nghĩ thầm rằng: « Thật thế, mình bây giờ khác nào như con chim lạc đàn mà cái mưu độc của mẹ con nhà này, thì cũng như lưới kín chăng vây bốn mặt, dẫu mình có cái bản-lĩnh thông thiên, cũng khó lòng mà thoát khỏi. » Càng nghĩ bao nhiêu lại càng như dao cắt tấm gan vàng.

Khuất-Đốn phu-nhân trộm biết ý nàng như vậy thì trong bụng rất lấy làm mừng thầm, hồi lâu cất tiếng rất ôn-hòa mà rằng:

— Này, Lộ-Lạp con ơi! Con nên nghe mợ một lời này: mợ có phải là hạng người rồ-dại đâu, mà mợ lại cứ muốn đem chuyện xấu-sa trong nhà mình để phô-chương cho người ngoài biết. Như thế chẳng hóa ra tự mợ làm điếm nhục gia-thanh hay sao? Chẳng qua là tại con hay có tính ngang-ngạnh, cứng dầu cứng cổ không nghe lời bảo ban của mợ, cho nên mợ mới đem những chứng-cớ của con đã làm xằng để răn con đó thôi. Tuy vậy mặc dầu, mợ bao giờ đối với con cũng giữ cái thái độ rất ôn-hòa mà thương con lắm đấy. Chứ có lẽ nào mà mợ lại làm tội con cho đành, con có biết không?

Lộ-Lạp nghe nói cười mát mà rằng:

— Phải, xưa nay con đã biết lắm rồi mợ ạ!

— Nếu vậy từ giờ giở đi, con nên cải quá tự tân lại, mà bớt cái mồm ngang-ngạnh đi, bớt cái bụng cố-chấp đi, đừng nên từ chối cái việc hôn-nhân của anh Uy-Lâm con nữa, thì cái việc con làm không phải này, tự-khắc như khói tỏa mây tan, không còn gì hết. Huống-chi cái việc bí-mật này, chỉ có hai mợ cháu mình

biết với nhau thôi, ngoại-giả không còn có ai biết đến nữa. Tất cả mọi người ai cũng tin lời nói của thầy thuốc Tô-Luân, cho là Địch-Tư chết về tâm-bịnh. Ấy thế là ta giữ cho được kín miệng bình không còn ai biết đấy là đâu cả. Chứ nếu mà nay ta chỉ hé răng ra một tiếng chắc là biên-bản làm ngay, các báo-chương đều tuyên-bố cái tội-ác của con, thì cái danh-dự của con quét đất cũng không còn. Mà dẫu mợ có làm ra thế chăng nữa, thì chẳng qua nhà mợ đây cũng lây đến cái ảnh-hưởng xấu sa đó.

Phu-nhân nói đến đấy tỏ ra cách rất từ-bi, rất âu-yếm, nhìn vào mặt Lộ-Lạp hồi lâu lại nói luôn rằng:

— Ấy đấy, con thử nghĩ kỹ mà xem, con với nhà mợ đã có cái quan-hệ rất mật-thiết như vậy, thì con nên suy đi xét lại cho cùng. Trước là cho mợ được trọn đạo từ-bi với con, mà sau là cái tội án giết người kia, con cũng không bao giờ phải lo đến nữa, con ạ. Vậy Lộ-Lạp con ơi! con đã bằng lòng làm vợ thằng Uy-Lâm chưa?

Phu-nhân nói đến đây thì dồn dồn cả hai mắt làm một, nhìn vào mặt Lộ-Lạp coi tựa ánh đèn ló sáng quắc chiếu vào nơi xó tối vậy.

Các bạn độc-giả xem đến đây chắc cũng đoán rằng: giá mà Lộ-Lạp trả lời của phu-nhân câu hỏi này bằng một cái gật đầu, thì cái sự thỏa lòng của phu-nhân không biết nhiệt-độ lên đến chừng nào vậy.

Không ngờ Lộ-Lạp nghe những lời của phu-nhân nói thế, thì khác nào như người cầm roi điện quất vào thân thể, gan vàng càng nghĩ càng đau, có lẽ con mụ ác ma này lúc nào nó cũng chỉ muốn cắn chết tươi mình mà nuốt phăng cả cái di-sản này mới thỏa lòng ước muốn của nó chăng! Chao ôi, ngờ đâu thân mình đến nông-nỗi này, bấy giờ biết làm sao được!

Phu-nhân thấy Lộ-Lạp chưa kịp trả lời thì lại thúc giục mà rằng:

— Sao con không trả lời mợ đi, để cho mợ còn lo liệu việc tống táng cho con Địch-Tư chứ.

Lộ-Lạp trả lời một cách nhạt-nhẽo rằng:

— Thôi mợ ơi, chẳng qua chỉ vì mợ muốn cưỡng-hôn tôi một cách rất hèn-hạ, cho nên mợ mới bức-bách tôi quá như vậy.

Nhưng mà muốn thế nào mặc lòng, mợ mà làm ra bao nhiêu lại càng thêm mang cái tiếng độc ác cho mợ thôi. Chứ tôi đây chẳng thà chết đi còn hơn là đem thân mà gửi vào nơi vô nhân bạc nghĩa, mợ ạ!

Phu-nhân nghe mấy câu mát-mẻ đó, thì bừng bừng nổi giận, lắc đầu nghiến răng lại mà hỏi gạn rằng :

— À, thế ra mày thực không bằng lòng à ?

— Thôi, tôi cũng van mợ nữa, tôi không thể nào sửa túi nâng khăn cho con mợ được. Chẳng qua mẹ con nhà mợ rất là si-ngốc, chỉ chăm-chăm nghĩ chuyện vu-vơ mà toan những sự ép liễu nài hoa cho đành.

Phu-nhân nghe những lời của Lộ-Lạp nói thế, thì khác nào như bị người lấy kim châm vào mắt, nhưng cũng cố nén lại mà nài thêm một câu rằng :

Lộ-Lạp ơi, mày nên nghĩ cho chín đi, rồi trả lời tao thế nào cho được ổn-thỏa. Chứ nếu mày cứ ương-ngạnh như thế mãi, thì tao lo cho mày sau này không hối-hận kịp đâu!

—Tôi nghĩ kỹ chán rồi, không cần gì ai lo thay nghĩ mướn cho tôi nữa. Nhưng này mợ ơi, tối hôm nay tôi mới biết rõ rằng : Mợ thực là một người đàn bà tham-lam, bỉ-ổi, tàn-nhẫn đến thế là cùng, tôi nói thực cho mợ biết : cái thâm mưu giết con Đích-Tư này không phải ai đâu, chính là mợ đó. Tại sao mà biết ? Cứ một lẽ mợ ép tôi lấy con mợ là chứng-cớ đấy. Tôi cũng khen thay cho mợ dám cả gan làm những việc hiểm-độc tầy trời, xưa nay chưa từng thấy ai nhẫn-tâm như thế bao giờ ?

Phu-nhân nghe những câu phản-đối kịch-liệt ấy, trong bụng vừa xấu-hổ vừa căm-tức, biết rằng cái mưu-cơ của mình, không sao làm chuyển được lòng Lộ-Lạp, thì sắc mặt đỏ bừng như cục sắt nướng ở trong lò, nghiến răng mắm mép lại mà chu-chéo lên rằng :

— À, con đùng lăn ngã ngửa kia ; mày dám cả gan nói bà thế à ? Bà mà không làm cho mày kỳ đến phải tù-tội điêu-đứng, thì bà không phải là bà.

— Muốn sống thì sống, muốn chết thì chết, chứ không ai thèm lấy đến mặt thằng Uy-Lâm đâu!

https://tieulun.hopto.org

— Chính mày là hung-thủ giết người, mà mày không sợ tội à?

— Tôi đây không phải là hung-thủ, việc gì tôi sợ tội.

— Ừ được, bao giờ ra đến cửa công thì mày sẽ biết.

— Đấng Thượng-đế rất nhân-từ kia, không bao giờ đem những điều oan-nghiệt mà buộc vào kẻ vô-tội, thế thì tôi đây có sợ gì cửa công trong thế-giới.

— Con Lộ-Lạp kia, tao không ngờ mày ương-ngạnh đến thế, mày thử nghĩ xem, giá mà mày có làm con dâu tao chăng nữa, tao há lại không hết lòng che-chở cho mày hay sao ? Nhưng mà thôi, bây giờ đã ra câu chuyện thế này, dẫu đáng mấy tao cũng không thèm cho con tao lấy mày nữa. Mày cứ ghi nhớ những lời tao nói đây, tao thì quyết đem những chứng-cớ này trình đến cửa công, để khép án cho mày phải ngồi tù, cho mày phải biệt xứ chung thân, thì mày mới biết tay tao. Mày đừng mơ-tưởng đến sự sống của mày, để hưởng cả phần tài-sản của con Đích-Tư nữa nhé........ Hừ !..... giỏi lắm !......

Lộ-Lạp nghe đến đấy, biết rằng không thể nào êm-đềm được, thì cũng thịnh nộ lên mà rằng :

— Tôi biết rồi, chỉ có một mình mợ là muốn nuốt tươi cả cái của bất-nghĩa này thôi. Trao ôi ! ác giả ác báo, mợ lo lại không có ngày quả báo cho mợ, về tội vu oan giá họa cho người ta sao ! Ừ nào, muốn làm gì thì làm, đây tôi không sợ chút nào đâu, tha hồ !

Nói đoạn liền đứng phắt dậy, trở về phòng mình, đóng chặt cửa lại.

IX

Lộ-Lạp ra khỏi rồi, Khuất-Đốn phu-nhân chạy theo ra đóng chặt cửa lại, rồi lẩm bẩm tự nói một mình rằng : «Hừ ! con quái con này giỏi thật. Bà không ngờ mày lại kiên-nại cố-chấp đến chế. Ừ được lắm, rồi bà liệu cho mày ! »

Nói đoạn lại lấy cái chăn trắng đắp vào tử-thi cho Đích-Tư đâu đấy, rồi ngồi phịch xuống ghế, hai tay bưng chặt vào mặt

https://tieulun.hopto.org

gục đầu xuống mà nghĩ rằng : « Ừ, cho rằng mày có cao-thượng cố chấp đến thế nào chăng nữa, thì mày cũng biết tiếc đến sự sống và cái danh dự của mày. Chứ cửa công là nơi hình-luật chẳng riêng ai, mày vô-phúc mà sa vào nơi đó, thì thực là chìm-đắm ở nơi địa-ngục trầm luân không thể nào ai thương được nữa.

Nghĩ đến đấy lại chợt nhớ đến những câu của Lộ-Lạp vừa nói ban nãy, thì bất-giác ghê mình sởn ốc, hình như có ý gì run-sợ. Hồi lâu lại lẩm-bẩm một mình rằng : « Âu là ta hãy giữ kín chuyện này, không thổ-lộ ra vội. Để vậy ta thử dậm dọa nó xem, họa may nó có sợ-hãi mà theo ta chăng ! Ừ, thế thì sự giàu có của con ta sau này còn có hy-vọng. Thảng-hoặc ta không tài nào dọa nổi nó, lúc bấy giờ ta sẽ đem những chứng-cớ ra xuất-thủ, chắc rằng sát nhân thì phải thường mạng, có lẽ cái di-tài vài trăm vạn này, cũng chẳng sao lọt khỏi về tay con ta được. Ừ mà phải đấy, như thế thì dành dành là tự con ranh ấy làm nên tội, chứ chắc người ngoài không còn ai nghi-ngờ là quỷ-kế của mẹ con mình nữa ! »

Phu-nhân vừa lẩm-bẩm đến đấy thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng thình-thịch như bước chân người đi, vội-vàng ngậm hơi kín tiếng, lắng tai nghe kỹ hồi lâu, chẳng thấy động tĩnh gì cả, bấy giờ lấy làm yên trí lắm mà bụng bảo dạ rằng : « Có lẽ thế chứ, chắc rằng việc bí-mật quan-hệ này, chỉ một mình ta với con ranh Lộ Lạp biết với nhau mà thôi. »

Nhưng ngờ đâu gần ngạch vách tai, lại còn có một người thứ ba biết đến nữa, để nay mai sẽ đem tài hùng-biện mà cãi trước cửa công làm chứng cho kẻ đào tơ liễu yếu vô tội kia vậy !

Ôi ! Người thứ ba là người nào ? Chàng Hạ-Cát vậy.

Số là chàng Hạ-Cát từ khi Đich-Tư từ trần, thường lúc nào chàng cũng vẩn-vơ thờ-thẫn, suốt ngày ngồi đứng không yên. Có lẽ trong tư tưởng của chàng xưa kia vẫn để ý vào Đich-Tư là một người ý-trung của chàng, cho nên đêm hôm đó thì mối sầu về ái-tình lại càng nặng chĩu bên lòng, đã hai ba lần lên giường đi ngủ, nhưng không sao nhắm được mắt. Lại ngồi nhổm dậy, khêu đèn to lên, mình mặc áo ngủ, đi bách bộ trong

https://tieulun.hopto.org

phòng. Hồi lâu chợt nghĩ một sự, bất-giác bật nói lên một mình rằng : « Đích-Tư nàng ơi ! Ngày mai là ngày gì ? Có lẽ là ngày nàng với tôi quyết từ giã nhau, không còn mong đến bao giờ tương-hội nữa. Vậy thì bây giờ nàng ở đâu ? Có phải nàng hãy còn nằm yên ở trên giường bịnh của nàng không ? Ừ, có phải thế để tôi sang thăm nàng lần này nữa là lần cuối cùng. »

Nói đến đấy sẽ mở cửa lẳng-lặng mà đi.

Kịp đến cửa phòng Đích-Tư, thấy đèn còn thắp sáng choang, trong phòng nghe có tiếng người nói ồn-ào, bèn đứng sững lại nghe, té ra là Khuất-Đốn phu-nhân và Lộ-Lạp hai người đương cãi nhau. Chàng lấy làm ngạc-nhiên mà nghĩ rằng : « Quái ! Hai mợ cháu nhà này ngày thường vẫn trông thấy nhau thì rất là ghẻ lạnh, sao mà hôm nay lại sông-đột nhau thế này ? »

Nghĩ thế bèn không vào nữa, vội nấp mình vào xó tối, để nghe xem đầu đuôi hai người cãi nhau ra làm sao. Thình-linh nghe đến câu Khuất-Đốn phu-nhân vu cho Lộ-Lạp là hung-thủ giết người, thì trong bụng lấy làm bất-bình lắm. Kịp đến lúc nghe thấy phu-nhân lôi cái chai thuốc độc vùi ở trong đống tro ra, lại cái cốc con, cái áo trắng của Đích-Tư làm chứng-cớ thì bất-giác sợ run như cầy sấy. Tới khi nghe đến những lời của Lộ-Lạp phản-đối lại rất là hùng-biện, không có chút nào sợ-hãi, thì trong bụng lại càng lấy làm lạ lắm. Cuối cùng nghe đến câu phu-nhân bắt ép Lộ-Lạp phải lấy con mình, thì biết ngay rằng :cái chứng-cớ hung-thủ giết người ấy, chẳng qua là một cái lợi-khí của phu-nhân dùng để ức-hiếp Lộ-Lạp đó thôi. Khi ấy chàng muốn đạp phăng cửa ra, lăn mình vào để bênh vực người thiếu-nữ vô tội kia. Chợt chàng lại nghĩ rằng : « Không nên vội, mình vội lỡ sẩy ra điều gì ý-ngoại can-liên đến mình thì lại thêm khó xử. Ừ, gớm thật, con mụ khốn-nạn này, không khéo nó chỉ muốn cướp sống cướp chín của người ta, cho nên nó định làm hại cả hai đóa đào tơ liễu yếu kia, cái đó cũng chưa biết chừng. Ngày thường ta vẫn nghĩ rằng : « Mẹ con nhà nó không được kiếm chác gì vào cái di-sản lớn-lao này, vẫn là một điều rất tức-tối cho mẹ con nhà nó », không ngờ duyên sự ngày nay, quả-nhiên không sai một ly nào cả ! Trao ôi ! cái tên Hạ-Cát của ta đây đối với tấn bi-kịch này là

https://tieulun.hopto.org

thè nào ? Có phải là trời xanh có mắt, run-rủi cho ta đến đây đêm hôm nay dề khám-phá việc này không? Nếu ta mà không dò xét cho minh bạch chuyện này, chẳng cũng uổng mất tấm lòng nghĩa-hiệp của hóa-công dã phú thác cho ta lắm du ! Có phải vậy thì người thiều-nữ vô-tội kia ơi ! ta thề rằng sau này ta sẽ giải oan cho nàng đó. »

Hạ-Cát đương nghĩ ngợi tức bực như vậy, chợt thấy Lộ-Lạp khẳng-khái bước ra, thì chàng cũng đành giẹp nỗi bất-bình đủng-đỉnh quanh về phòng minh. Đương lúc tìm mưu liệu kế, quên mất sự mình do thám, bước chân đi cứ thinh-thích tự-do, vì vậy Khuất-Đốn phu-nhân mới nghe tiếng người đi ngoài cửa vậy.

Sau khi Hạ-Cát trở về phòng minh, thì trong lòng phân vân bối rối, hết tìm mưu nọ lại vẽ kế kia, thành ra xuốt đêm lủng-củng không sao nhắm được mắt. Có khi thở dài mà lầm-bầm một minh rằng : « Quái lạ thay, không chắc Đich-Tư có thực bị người đầu độc mà chết không ? Mà Lộ-Lạp có thực là hung-thủ không ? Chẳng có lẽ, điều đó ta chưa có thể tin được. Nhưng mà con mụ Khuất-Đốn phu-nhân này lại ác lắm đây, nó đã nỡ đem việc cưỡng-hôn mà bắt ép Lộ-Lạp phải lấy con nó, thì cái việc thâm độc ác-nghiệt kia chắc đâu là không phải tự nó làm ra, để mưu hưởng cái gia tài ấy ? Gớm thật ! bụng dạ con người ta ăn ở bất-chắc như thế, thì còn ai mà biết được.... Ừ, ta đoán thế, có lẽ không sai thì phải, nghĩa là cái lòng tham-dục của con mụ khốn-nạn này, bình-nhật vẫn muốn ép Đich-Tư phải lấy con út nó là thằng Hồ-Lọi, mà Lộ-Lạp thì lấy con lớn nó là thằng Uy-Lâm, ấy là cái kế của nó muốn được cả người lẫn của. Bây giờ Đich-Tư đã chết mất rồi, cái tài-sản kia bao nhiêu lại về tay Lộ-Lạp hưởng cả. Nếu mà nó cố ép được Lộ-Lạp phải siêu lòng thì cái kế của nó cũng là hay lắm. Không ngờ Lộ-Lạp lại nhất định không bằng lòng, cho nên nó mới thi-hành cái mưu sâu kế độc như thề, chẳng khác nào bắn một phát tên mà giết được hai con chim nhạn hay sao ?...

Hạ-Cát càng nghĩ bao nhiêu, thì nỗi bất bình trong lòng lại càng sôi nổi lên bấy nhiêu. Như tơ vò, như chỉ rối, chỉ lăm lăm muốn làm cho ra chuyện, nhưng biết làm thè nào bây giờ ? Toan chạy đến phòng Lộ-Lạp để yên-ủy mấy câu,

https://tieulun.hopto.org

nhưng không tiện cho nàng, vì nàng vừa chịu sự phiền não buồn bực, liệu ta đến thì nàng còn thức hay không? Hay là ta đến trước mặt Khuất-Đốn phu-nhân để lý-luận với con mụ ác-ma này một mẻ xem sao? Hoặc nó lại đổ vạ lây cả cho mình mà làm toang chuyện ra, thì mình cãi làm sao? Nghĩ quanh nghĩ quẩn chẳng được kế gì hay, lại gục đầu xuống mà than rằng: « Khốn nạn thay cho người thiếu-nữ bồ côi kia! Cái cảnh-ngộ của nàng bây giờ đau đớn biết là dường nào! Nếu bây giờ mà con ác-phụ kia nó tố-giác ra, thì những cái chứng-cớ ấy cũng đủ làm cho nàng phải tù phải tội. Nàng mà phải tù phải tội thì cái gia-sản của Nha-lô-bạt để lại kia, cứ chiều theo lời trong chúc-thư dặn lại, chắc là về tay anh em thằng Uy-Lâm được hưởng cả, chứ không sai. Trao ơi! Con ác-phụ kia! Mày độc-địa biết dường nào! »

Nghĩ đến đấy thì đôi lông mày đứng ngược lên, nộ-khí không sao dẹp được, liền muốn chạy phăng đi, mà phát tiết ra trước, nhưng lại sực nghĩ rằng: « Chết nỗi! Ta ngốc lắm hay sao? Những tang-chứng kia rành-rành là tội án rồi, ta cãi làm sao lại! Huống-chi cái cốc pha-lê lại là vật thường dùng của Lộ-Lạp thì lại càng khó cãi nữa!....... Nhưng mà chẳng có lẽ, nếu đã là vật thường dùng của Lộ-Lạp thì vì cớ gì mà lại sang phòng Đích-Tư được? Mà cái chai đựng thuốc kia, sao lại vùi ở đống tro tàn? Hai việc này thực là ngờ quá. Nếu mà tra xét ra được, thì tự-nhiên cái án này phải ra. Duy chỉ có một điều đáng ngờ nhất mà ta cần phải khám-phá cho minh-bạch là nàng Đích-Tư mà chết là có thực bị đầu độc không đã. Hay là cũng vì con ác-phụ nó bịa đặt ra thế, để lòe nạt nàng Lộ-Lạp cũng chưa biết chừng!.... Cứ như lời tuyên bố của quan thầy thuốc Tô-Luân, thì chắc là Đích-Tư chết về tâm-bịnh, chứ có lẽ nào một tay thầy lão-thành xem bịnh cho kẻ chết mà lại lầm bao giờ! Đã đành rằng thế, nhưng ta lại cứ nghe lời của Lộ-Lạp thuật chuyện thì sao mà Đích-Tư chết một cách rất kịch-liệt và nhanh-nhẹn như thế? Hoặc cũng có lẽ không phải là tâm-bịnh hay sao?.... Khổ quá! việc này vì ta không hiểu thuốc, mà cũng không được mục-kích, cho nên không dám chắc là thế nào cả. Âu là hãy để ta dò xét cho đích xác xem sao đã, rồi sẽ hay. »

https://tieulun.hopto.org

48a

Sách của TÂN-DÂN THƯ QUÁN xuất-bản

TIỂU-THUYẾT

Một vạn đồng (Trinh-thám)	0$10
Vợ tôi (dư chi thê) trọn bộ	0.70
Chồng tôi (dư chi phu) trọn bộ	0.70
Song hiệp phá gian	0.45
Thế-giới trẻ con	0.25
Thiết-Hoa-Tiên-Sử — trọn bộ	1.00
Thuyền-tình bể-ái trọn bộ	0.90
Tục Thuyền-tình bể-ái (đang in)	0.90
Anh-hùng-náo — trọn bộ (hết)	1.25
Tục Anh-hùng-náo — trọn bộ	1.10
Tái-Sinh-Duyên -- trọn bộ	1.80
Tục Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Thiên-phương nhật đàm (hết)	0.90
Lục-mẫu-đơn — trọn bộ	1.50
Truyện cổ-tích, 2 cuốn, mỗi cuốn	0.20
Phấn-trang-lâu I.	0.60
Vỏ quít dầy, móng tay nhọn	0.15
Bình Sơn Lãnh Yến, (Tứ tài-tử) trọn bộ	1.20
Song phượng kỳ duyên	0.90
Mỹ-quốc xong nga (Tội ảnh) mỗi quyền	0.06
Phấn-trang-lâu. II	—
Phi-châu yên-thủy sầu-thành lục	—
Chiếc bóng song the	—
Ngọc Kiều Lê (Tam tài-tử)	—
Kính hoa duyên	—

KỊCH-BẢN

Thù chồng nợ nước	0$12
Nghĩa nặng tình sâu.	0.12
Chén thuốc độc	0.40
Tây Sương Tân kịch	0.40
Tòa-Án Lương-Tâm (hết).	0.30
La tasse de poison.	0.50

VỢ TÔI và CHỒNG TÔI

Mỗi bộ một quyền, giá bán : 0$70

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

RƯỢU VANG TỐT !!

Cửa hàng mới của Tân-Dân Thư-Quán ở 93 phố hàng Bông có bán thêm các thứ hàng tạp-hóa, để các bạn hàng tiện mua.

Hàng tốt giá hạ, các quí-khách chiếu cố sẽ rõ.

Có nhiều thứ *rượu vang tốt lắm*, kính mời các quý-khách nếm thử qua.

TÂN-DÂN THƯ QUÁN

93, Phố hàng Bông — Hanoi

Imp. Long-Quang — Hanoi

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BẢN

DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết TỐI ẢNH *của Tầu*

QUYỂN THỨ BỐN

6 XU

NHÀ XUẤT-BẢN

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN

93, Phố hàng Bông

HÀ-NỘI

DEPOT LEGAL INDOCHINE Nº 8670

IMPRIMERIE LONG-QUANG HANOI 124 RUE DU COTON

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM

https://tieulun.hopto.org

Sách của TÂN-DÂN THƯ-QUÁN xuất-bản

SÁCH HỌC

40 bài Quốc-Sử (Sơ-học yếu-lược).	0$40
Luận Quốc-Văn —	0. 20
Sơ-học yếu-lược toàn thư	0. 40
Pour nos jeunes écoliers (Lectures françaises — CM et CE — ouvrage (adopté).	0. 50
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược.	0. 35
Résumés de leçons de choses (cours moyen) . .	0. 25
Problèmes du Certificat d'Études	0. 50
Lên-bảy	0. 12
200 bài tính đố	0. 30
300 bài tính-đố	0. 30
Vần Quốc-Ngữ Tân-Dân	0. 05
Quốc-Văn Độc-Bản (adopté)	0. 40
Choix de dictées expliquées (C.E.)	0. 35
Cent Dictées du Certificat d'Études	0. 40
40 morceaux de Récitation française	
Cours Elémentaire (adopté)	0. 25
Cours Préparatoire.	0. 25
Sách dạy nói tiếng tây.	0. 20

LINH TINH

Trò Đời thứ I và thứ II, mỗi quyển	0. 20
Sách xem Tết	0 [illegible]
Sách dạy đánh chắn	0 [illegible]
Sách cười	0 20
Pháp Việt đề huề (của cụ Phan-bội-Châu) . . .	0 [illegible]
Tập diễn-thuyết (của cụ Phan-chu-Trinh). . .	[illegible]
Tuyên cáo quốc dân (của cụ Phan-bội-Châu) .	[illegible]06

VĂN-CA TRÍCH CẨM

Hai trăm bài hát ả đào có chú thích rất kỹ

In đã gần xong

Sáng hôm sau, Khuất-Đốn phu-nhân trở dậy từ đầu trống canh năm, bảo người nhà sắm-sửa việc làm ma cho Đích-Tư, định đèn sớm mai thì tống táng. Hết thảy người nào vào việc người ấy cả. Còn về việc khâm liệm, thì đã may sẵn một cái áo lụa phủ ngoài dài rộng, bằng một thứ tơ nõn trắng, hai tay lồng vào cái bao khâu bằng nhiễu trắng, ngang lưng thắt bằng một cái băng lụa trắng, gói ghém xong đâu đấy khiêng ra để cạnh cái áo quan. Áo quan thì thửa làm hạng nhất, bên trong lót thuần bằng thứ nhung tơ sắc trắng, coi nhấp-nhoáng như giát ngọc kim-cương. Cứ kể như thi-thể của Đích-Tư bấy giờ thì ba hồn chín vía dẫu đã về nơi lạc-cảnh từ lâu rồi, nhưng sắc mặt vẫn tươi tốt hồng hào, đa-dĩ khâm-liệm đồ trắng mà lại nằm ở trong cái áo quan lót nhung trắng, nghiễm nhiên như một nàng tiên-nữ ở chốn Dao-tri, nằm ngủ say ở trong bông hoa tuyết trắng. Ai không biết cũng chỉ bảo là người ngủ say, chứ không tin là xác chết.

Khuất-Đốn phu-nhân chạy lại bên cạnh áo quan, hai con mắt nhìn tròng trọc vào mặt tử-thi, bất-giác thất thanh kêu rú lên rằng:

— Ồ hay chửa kia! Con cháu này tắt nghỉ, kể cũng đã lâu rồi, sao mà nhan-sắc nó vẫn hồng-hào như người còn sống thế kia? Trời đất ơi! Trời đã sinh ra món vưu-vật này, sao trời chẳng phù giữ cho nó cái tính ôn-nhu và cái thọ-mịnh trường cửu, nỡ nào trong giây phút khiến ra người cửu-nguyên! Thực là đáng tiếc! đáng tiếc!

Nói đoạn, rơm-rớm nước mắt quay lại bảo người nhà rằng:
— Bay đâu! Chạy sang gọi anh Hạ-Cạt sang đây cho tao bảo, mau lên!

Người nhà vùng chạy đi, độ một khắc đồng hồ thì Hạ-Cát theo đèn, rịu-ràng hỏi rằng:

—Thưa dì! dì hỏi gì tôi thế?

— Ta gọi cháu sang đây, là ý muốn cho cháu được trông thấy cái người ý-trung của cháu kia lần này là lần cuối cùng, kẻo nữa từ đây mà đi, âm dương đôi ngả, có gặp mặt nhau họa chăng chỉ trong giấc chiêm-bao.

Nói đoạn lấy tay trỏ vào tử-thi Đích-Tư rồi lại nói luôn rằng:

No 8670
DÉPÔT LÉGAL DE L'INDOCHINE
No 3/06

— Ta biết lúc nó còn sống, vẫn chú ý đến cháu lắm đấy. Cho nên trước khi y được nằm yên ở trong bốn dai hai ngắn, ta phải gọi cháu sang đây để cho trông thấy mặt nhau, kẻo cái thời khắc phân ly chẳng được bao lâu nữa! Vừa rồi ta có sai người đi thuê làm lại cái nắp áo quan, về phía đầu lắp một phiến kính lưu-ly đấy, cháu có bằng lòng không?

Hạ-Cát đứng ngây người ra hồi lâu, ủ-rũ đến gần nơi áo quan; cúi đầu nhìn xuống. Trao ôi, bấy lâu ý hợp tâm đầu, đinh-ninh vàng đá, nay bỗng chốc người còn kẻ khuất, cảm tình tử biệt sinh ly, khiến cho Hạ-Cát hai hàng châu lệ như mưa, nức-nở không sao cất được nên tiếng!

Khuất-Đốn phu-nhân khi ấy cũng ra bộ cảm-tình lai-láng, nỉ-non khóc rằng:

— Ối trao ôi! ai làm cho nên nông-nỗi này? Kìa Hạ-Cát con ơi! con thử nhìn nó mà xem, mặt mũi nó thế kia thì ai ngờ rằng chết! Như thế thì ai mà nỡ lấp đất đi cho đành! Ối Đích-Tư cháu ơi! Thím không ngờ rằng cháu đau chơi mà chết thật, cháu ơi là cháu ơi!

Khóc đến đấy, bèn nức-nở sai người đóng nắp áo quan lại mà nói rằng:

— Ừ thôi, hãy để cách nắp lưu-ly để ta còn được trông thấy mặt hẳn từ nay đến mai, lúc nào sắp khiêng ra đồng sẽ lấp vào cái quách nữa cũng được.

Hạ-Cát khi ấy sầu tràng muôn đoạn, như cắt như vò, hồi lâu rền-rĩ hỏi rằng:

— Thế buổi chiều tối hôm nay, định cắt ai ở phòng này mà trông nom, hở dì?

Khuất-Đốn phu-nhân ngần-ngừ mãi rồi mới nói rằng:

— Ấy chú Khuất-Đốn của cháu vẫn muốn thân chịu cái trách-nhiệm này đấy, nhưng chẳng may hôm nay bị rức đầu thành ra không sao đi được. Vả ta không có thể tin bọn bộc-nhân ở nhà này, mà giao cho chúng nó. Mà ta lại cũng không muốn để cho anh em thằng Uy-Lâm hay thằng Hồ-Lợi phải chịu cái trách-nhiệm này nữa. Xung quanh đây không biết nhờ ai cả, thôi đành dì phải nhận lấy, chứ cháu bảo làm thế nào được.

https://tieulun.hopto.org

Hạ-Cát khi ấy chợt có sự gì xúc-động đến thần-trí, vội-vàng xửng-xốt mà nói rằng :

— Thôi thế dì để cháu xin nhận đỡ việc ấy cho, có được không ạ ?

— Ừ, cháu có lòng tốt muốn đỡ dì việc đó, dì cũng biết rồi, nhưng khốn lắm, dì e rằng cháu yếu ớt lắm, ở gần nơi lạnh lẽo, sợ không tiện chăng ?

Phu-nhân tuy miệng thì nói thế, nhưng bụng đã mừng rơn !

Hạ-Cát đáp rằng :

— Dì cứ nghĩ quá thế, chứ cháu tuy vậy mà khỏe khoắn lắm dì ạ. Nếu dì bằng lòng, thì đến chiều cháu ăn cơm xong, sẽ đến đây trông nom đỡ dì cũng được.

Khuất-Đốn phu-nhân rất lấy làm cảm-kích, bèn vỗ vế mà nói rằng :

— Cháu Hạ-Cát rất đáng quý của dì ơi ! Cháu mà đỡ dì được việc này, thì thật là một kẻ nam-nhi tốt bụng đấy. Nếu được thế thì cũng may cho dì lắm. Đấy cháu thử xem, suốt mấy đêm ngày nay, dì có được nghỉ-ngơi lúc nào đâu. Nhọc mệt quá ! Ừ, thôi cháu hộ dì đêm nay, để cho dì trả nợ mắt một tối mới được.

Nói đoạn gật đầu trở ra.

Cái đêm hôm ấy là đêm nào ? Gió vang mù-mắt, cảnh tượng rất tiêu-điều ! Hạ-Cát ở trong một gian phòng vắng-vẻ, làm bạn với cái áo quan người thiếu-nữ kia, buồn-bã biết là dường nào ! Có lúc mở toang cánh cửa chớp mà thò đầu ra ngoài, thì nào có thấy gì đâu ! Chẳng qua chỉ thấy bóng cây lẩn-khuất tiếng dế kêu sầu ! Chán lại ngoảnh mặt vào trong phòng, một ngọn đèn xanh xanh như hạt đậu, khi mờ khi tỏ, buồn lắm thay ! Mỗi lúc tưởng đến cái tử-thi nằm trong áo quan kia thì mối sầu tràng lai-láng, như dại như ngây, lúc say lúc tỉnh, đứng không yên mà ngồi cũng không yên, chỉ đành khoanh tay ra đằng sau đi bách bộ, thật là buồn-bã âu-sầu quá thể ! Có lúc muốn nhòm vào mặt Đích-Tư, nhưng không nỡ trông đến nữa.

Hồi lâu, Hạ-Cát sực nghĩ ra một sự gì, vội-vàng để mắt giáp hẳn vào miếng kính lưu ly đăm-đăm nhìn mãi, hình như Đích-Tư nằm ở trong áo quan kia coi có vẻ hấp-lực vĩ-đại vậy. Một

https://tieulun.hopto.org

lát, chuông-đồng hồ điểm mười hai giờ. Hạ-Cát chợt nhớ ra một việc gì hẳn, vội-vàng đẩy cửa lủi ra, rồi lại quanh vào, thân-thể run-rẩy, mặt mắt nhợt-nhạt, coi bộ như bị sự gì sợ-hãi kích-thích đến tâm hồn. Nào trở ra trở vào, ngó trước ròm sau, tuyệt-nhiên không thấy có bóng người nào, thì sẽ nánh mình lặng gót, đi thẳng về phòng mình.

Hạ-Cát đi thế, là vì tâm kinh đởm khiếp mà trốn về chăng? Hay là sinh lòng biên cải, không giữ cho trọn lời ước nguyện khi xưa? Sao nỡ bỏ cho tử-thi của mỹ-nhân mà mình vẫn đau lòng buốt dạ, để nằm trơ ra đấy, không nhìn nhận chi nữa. Lẽ bí-mật đó sau này sẽ rõ.

X

Thời giờ thấm-thoắt, coi tựa tên bay, chẳng bao lâu đã sang ngày hôm sau là ngày đưa linh-cữu Đích-Tư về nơi cực-lạc thế-giới. Hôm ấy trước giờ ngọ, chuông điểm chín tiếng, tất cả mọi người trong nhà này, hết thầy đều cúi đầu nước mắt chạy quanh. Kể có đến mấy mươi vòng hoa của thân bằng cố hữu, nào là người có họ xa gần, nào là bè-bạn, đều xúm quây cả vào cái quan để ở giữa phòng. Ai nấy đều gạt ngang hàng lệ, mà ngó cả vào cái phiến lưu-ly trên nắp áo quan.

Lộ-Lạp ngồi dụi ở góc phòng phía đông, mầu da bạc nhợt, hai mắt xưng quầng, ngây ngô thờ-thẫn. Chợt lại gieo mình xuống sàn, lăn lộn đến gần áo quan mà khóc rống lên, ai trông thấy cũng không sao cầm lòng cho đậu.

Hai vợ chồng Khuất-Đốn và hai đứa con là Uy-Lâm, Hồ-Lợi thì cũng ngồi ở góc nhà phía nam, tuy cũng ra bộ ngao-ngán buồn-rầu, nhưng nếu ai lưu-tâm mà xét kỹ, thì tuyệt-nhiên không có một chút nào là chân-tình bi-đát cả. Mà có lẽ ở trong những con mắt của vợ chồng con cái nhà này, lại phát hiện ra một thứ tia sáng xuân-phong vô-hạn nữa!

Hạ-Cát thì ngồi về phía phòng bên tây đối diện với Lộ-Lạp và kề gần nơi quan-tài. Quái lạ thay cái sắc mặt của Hạ-Cát lúc bấy giờ, tuyệt nhiên không có chút nào là thương sót, mà lại phát-tiết ra không biết bao nhiêu hình-trạng sợ-hãi run-rẩy. Hai con mắt thì lấm-la lấm-lét, lúc nhìn vào cái áo quan, lúc liếc

https://tieulun.hopto.org

sang chỗ Lộ-Lạp, rồi lại trông trộm cả mọi người, coi bộ rất là dị thường, chẳng khác gì bị người đứng gần lấy kim châm vào các bắp thịt, cho nên cứ bắt rất không yên! May sao lúc bấy giờ mọi người đều trú mục vào cái áo quan tất cả, không ai lưu ý đến Hạ-Cát.

Giây phút, một ông mục-sư tuổi đã già, đầu bạc phơ, hai mắt đỏ hoe, có lẽ vì người bạc-mịnh kia mà rơi lệ, rầu-rĩ từ ngoài đi vào, tỏ ra bộ một người cố-giao mật-thiết với tang-gia! Ân-cần chào hỏi mọi người, rồi đến gần áo quan đọc bài điều-văn, đại-khái kể cái tính-hạnh của người chết rồi bàn đến sự sống chết là lẽ tự-nhiên của trời đất đã sẵn phú tính cho loài người là thế nào, kết-luận đến mấy câu chia buồn cùng gia-chủ. Đoạn ngảnh lại nói với mọi người rằng:

— Thưa các ngài, tôi đến đây thăm cô em lần này là lần cuối cùng. Vậy tôi đã cầu nguyện Thượng-đế cho linh-hồn của cô em được siêu-thăng thượng-giới rồi. Thôi, xin các ngài đem chôn cất ngay để chúng ta khỏi phải đau-đớn vì trông thấy mặt mũi của con người ngọc và để cho ngọc-nhân sớm được yên giấc nghìn thu nữa!

Mọi người nghe thấy mục-sư nói vậy, vội-vàng đứng xúm quanh cái áo quan, để trông mặt Đích-Tư một lần nữa; mà mặt người nào cũng tỏ ra sắc muộn sầu nghìn thảm!

Duy có một mình Hạ-Cát lúc bấy giờ mặt mũi nhợt-nhạt, chân tay run rẩy, ngồi đờ như khúc gỗ ở trên cái ghế bành, hai con mắt lấm-la lấm-lét, nhìn hết người này, nhìn sang người khác, hình như người đã làm điều gì gian-trá sợ người ta khám phá ra vậy.

Lộ-Lạp xót-xa sầu-khổ không sao đè nén được, cho nên bết lăn-lộn xuống sàn, lại ôm choàng lấy áo quan mà kêu-la rầm-rĩ. Hạ-Cát thấy thế lại càng tái xanh nét mặt, đăm-đăm nhìn vào mặt Lộ-Lạp, có lẽ chàng cho là bấy giờ mà Lộ-Lạp càng làm ra bộ thương xót bao nhiêu, thì cái sự bí-mật của ta đối với tử-thi kia, lại càng quan-hệ bấy nhiêu. Cho nên trông mặt chàng bấy giờ không khác gì con gà cắt tiết.

May sao được mục-sư chạy lại yên-ủy, Lộ-Lạp cũng không

https://tieulun.hopto.org

khóc rầm-rĩ như trước nữa. Nhưng lạ thay ! không hiểu rõ tại làm sao mà Lộ-Lạp ròm vào trong áo quan lúc bấy giờ mà tự-nhiên hoảng-sợ, bất-giác kêu rú lên một tiếng rất lạ thường, khiến cho mọi người ai nấy đều rụng-rời rơi nầy. Hạ-Cát lại sợ hết hồn hết vía, như bị điện rút, mà cơ-hồ ngã lăn xuống đất. Ôi ! Hạ-Cát tại làm sao mà sợ khiếp như thế ? Vì Lộ-Lạp kêu rú lên, thì thế nào cũng có điều bất lợi cho chàng chăng ? Mà Lộ-Lạp chợt có sự gì cảm xúc vào thần-trí không sao chịu nổi, cho nên mới kêu rú lên như thế chăng ?.......

Hú vía ! Hạ-Cát lúc bấy giờ cố chấn-áp thần-kinh, nín hơi lặng thở chống hai tay xuống gối mà hai con đồng-tử đều đổ dồn cả vào mặt Lộ-Lạp. Trước thấy Lộ-Lạp mặt tái mét lại mà kêu rú lên, sau thấy Lộ-Lạp ghé hẳn mặt vào nắp áo quan mà nhìn tròng trọc, tựa hồ muốn cậy phăng nắp áo quan ra, để cho thỏa nỗi bất-bình trong dạ vậy.

Hạ-Cát thấy tình-hình như vậy, vội-vàng đứng phắt dậy, đến gần Lộ-Lạp sẽ nắm lấy cánh tay nàng, muốn dắt ra chỗ khác. Mục-sư cũng gật đầu cho làm phải.

Lộ-Lạp đương lúc tâm-thần mê-mẩn, chợt thấy người nắm vào cánh tay, thì giật mình ngảnh lại. Đã toan phát gắt lên, nhưng trông thấy Hạ-Cát thì không nói gì cả, rồi lại quay nhìn vào mặt Đích-Tư, hiện ra nét mặt một cách rất nghi-ngờ !

Hạ-Cát bèn cất tiếng rịu-ràng, giục Lộ-Lạp rằng :

— Này, nàng Lộ-Lạp ơi ! tôi xin can nàng, nàng đừng nên thương xót thái quá như vậy, mà nhọc mình vàng, chứ nào có được ích gì cho người chết nữa đâu ! Đã hay rằng tử biệt sinh ly, tình cốt nhục ai là chẳng thế. Nhưng thôi, kiếp này chẳng gặp còn chờ lai sinh, nàng nên nghe tôi đi.

Lộ-Lạp nghe câu đó, bất-giác thân-thể giậm-giật, mắt nhìn tròng-trọc vào mặt Hạ-Cát, thở dài một tiếng, rồi ngã vật xuống đất.

Hạ-Cát vội vàng đỡ dậy, gọi thêm người bộc-phụ vực nàng về phòng nghỉ, dặn-dò đứa tiểu-tỳ phải trông-nom cẩn-thận, rồi lại trở về phòng Đích-Tư.

Khi ấy thợ đóng quách đã đem áo quan lắp chặt lại rồi ! Bọn phu khiêng để lên xe hoa đưa ra táng ở bên cạnh mộ bá-phụ

https://tieulun.hopto.org

nàng là mồ Nha-lộ-bạt. Hỡi ơi ! đất sâu ba thước, cỏ khâu một vừng, thế là một đóa hoa đào mơn-mởn kia từ đây mà đi đã cùng với đất đen làm bạn, không ai trông thấy nữa rồi !

An táng xong, mọi người đều ủ-rũ ra về. Duy có một mình Hạ-Cát coi bộ sắc mặt bấy giờ so với lúc nãy thì thực khác lắm. Có lẽ vì mắt chàng được trông thấy cái áo quan của Đích-Tư đã đào sâu chôn chặt rồi, thì chàng không còn có sự gì vui lòng hả dạ hơn nữa !...

XI

Người bộc-phụ chạy vào thăm Lộ-Lạp, thấy nàng mắt nhắm lim-dim, nằm thẳng ở trên giường, miệng thì nói lảm-nhảm nói mê nói sảng, coi sắc mặt lúc thì sám ngắt lại, lúc thì đỏ bừng lên như đã cùng ai giận dữ. Chợt lại thấy nói to lên rằng :

— Tao không nỡ làm thế !... Tao không nỡ làm thế !... Mày phải biết tao không nỡ làm thế bao giờ !

Nói đoạn lại lăn lăn lộn lộn mà rên-rầm một cách rất đáng ghê-sợ !

Người bộc-phụ thấy thế lấy làm sợ hãi vội vàng chạy vào kể chuyện với Khuất-Đốn phu-nhân, phu-nhân liền sai đi mời thầy thuốc.

Một chốc, thầy thuốc Tô-Luân đến, chẩn mạch mà rằng :

— Không hề gì, chỉ vì cô em lo nghĩ lắm, thần-kinh-hệ hơi có biến-động, tuy vậy, cũng phải trông nom cho cẩn-thận thì mới chóng bình-phục được.

Nói xong dặn-dò người khán-hộ trông nom đâu đấy, rồi trở ra về.

Khuất-Đốn phu-nhân thấy thầy thuốc nói thế, dẫu chẳng mừng nhưng cũng chẳng lo, cứ thản-nhiên như không, mà trong bụng cũng muốn bỏ chết quách không cần gì đến.

Ngày hôm sau, Khuất-Đốn phu-nhân dậy thực sớm, săm-săm chạy lên gác dò xem Lộ-Lạp thế nào. Khi lên đến nơi, thấy Lộ-Lạp đương ngủ say. Người khán-hộ cũng đắp chăn chùm-

https://tieulun.hopto.org

hủm nằm ở cái giường bịnh trong cánh cửa, phu-nhân không biết mới lầm bầm một mình rằng :

— Ừ, con ranh con này, bà cầu cho mày phen này cũng chết theo con Đích-Tư nốt cho rảnh !

Người khán-hộ nghe rõ câu chuyện, lấy làm ngạc-nhiên, mở toang chăn ra, vùng ngồi nhồm dậy, nhìn tròng-trọc vào mặt phu-nhân.

Phu-nhân thấy thế, choáng choáng người lên, trong bụng tự-hối là vô-ý, coi bộ ngượng-ngùng vô hạn. Hồi lâu gượng chữa thẹn với người khán-hộ mà rằng :

— Kìa bà dậy ư ? Cháu Lộ-Lạp nó có bớt không ? Liệu có chóng khỏe không, thưa bà ?

Người khán-hộ chưa kịp đáp, thì phu-nhân lại nói luôn rằng :

— Vừa rồi tôi nói thế, nào có ý gì đâu ! Khốn nạn, ấy con cháu Lộ-Lạp đấy với con cháu Đích-Tư vừa chết đi đều là cháu ruột nhà tôi cả đấy. Bà thử coi xem, con Đích-Tư chẳng may thiệt thân đi, đã là một sự rất đau đớn cho tôi rồi, nói dại, thôi lửa cháy lửa, chẳng cháy miệng, ngộ trời chẳng thương cho nhà tôi mà con cháu này lại có mệnh hệ nào, thì khổ sở cho tôi biết đến đâu ! Bao giờ cho tôi nặn được hai người cháu như thế nữa ! Bà ạ, tôi mà khuây khỏa thì thôi, hễ sực nghĩ đến lúc nào, thì lại như cắt từng khúc ruột.

Nói đoạn rõ ra bộ bi-ai sầu-khổ, lấy hai cái cùi tay rụi mãi vào hai quầng mi mắt cho đỏ hoe lên, rồi cau cau nhìn vào mặt người khán-hộ.

Người khán-hộ vốn người thô-thiển, trước còn cho là câu chuyện khả nghi, sau thấy phu-nhân khéo đem những lời bi-thương giảo hoặc, thì cũng cho là thực tình bèn thôi không ngờ gì nữa.

Cho hay vận-mịnh của người ta, khi đỏ không hay gặp luôn được phúc lành, thế mà đến lúc đen thì trong nhà lại hay vấp những tai nạn luôn luôn. Trong cái phong cảnh nhà Khuất-Đốn, từ lúc chay ma cho Đích-Tư xong đâu vào đấy, kế ngay đến Lộ-Lạp ốm chườm ốm chệ, chỉ một suýt nữa cũng đến cung nát ngọc tan vàng. Lộ-Lạp vừa hơi nhắc nhỏm được đôi chút,

https://tieulun.hopto.org

thì lại tiếp ngay đến ông lão Khuất-Đốn bị cảm nặng, mê-man bất-tỉnh, thang thuốc thế nào cũng không sao khỏi. Được mấy ngày, ông cũng theo cháu xuống suối vàng.

Khuất-Đốn phu-nhân đương lúc tâm đầu rối loạn, lại gặp ngay cảnh ông chồng khuất bóng, khác nào như sét đánh ngang đầu, thôi cũng đành giẹp nỗi ưu-sầu mà lo liệu cho xong. Vừa được hôm trước, hôm sau phu-nhân cũng bị liệt-vị nốt. May lúc bấy giờ, Lộ-Lạp đã hơi khỏi, vả được anh em Uy-Lâm Hồ-Lợi hầu hạ chăm nom, cho nên cũng chẳng đến nỗi nào.

Ấy từ lúc ông lão Khuất-Đốn qua đời đi, thì mọi điều bất-như-ý sẩy ra ở trong nhà này, lại càng lắm lắm. Duy có một điều này làm cho Khuất-Đốn phu-nhân phải lo phiền, cay đắng nhất, là : sau khi lão Khuất-Đốn chết được vài hôm, thì phu-nhân sai người đem tính-toán sổ sách, xem gia-tài còn tất cả được bao nhiêu. Không ngờ từ khi hàng hiệu buôn bán bị thua lỗ, mà phải đóng cửa đến nay, dẫu còn vớt-vát được ít nào nữa, tiêu pha vừa đến hôm ấy là hết sạch, không còn dính-dáng được ít nào cả.

Ngay lúc Khuất-Đốn phu-nhân ngồi đó, lượng biết tư-cơ nhà mình không còn một xu nào, thì mồ hôi toát ra như tắm, mặt tái mét đi, mắt đờ ra, cơ-hồ ngã lăn xuống đất. Hồi lâu rền rĩ nói rằng :

— Khốn nạn chưa ! Ta làm gì nên tội ! Hai đứa con ta làm gì nên tội ! Mà nhà ta lại gặp phải sự chẳng may này ! Thôi, thế là khánh-kiệt ! Từ đây mà đi, thật là đứng vào cái địa-vị bần-cùng lam-lũ, chứ chẳng còn trông mong vào đâu cho khỏi đói khỏi rách ! Ối trời đất ơi ! Trời đất giết mẹ con tôi đi cho rồi, còn đề cho sống khổ sống nhục thế này làm gì !

Ấy đó, xem đó đủ biết rằng các hạng người trên thế-giới, chỉ có hạng người đạo đức quân-tử là lúc giàu thì không sinh thói kiêu-căng, mà lúc nghèo đến thế nào chăng nữa, cũng vui lòng yên phận, chứ chẳng bao giờ dám làm những sự gian-ngoan. Nhưng mà Khuất-Đốn phu-nhân thì vẫn có tính kiêu-ngạo, quen thân mất dạy từ thuở còn thơ. Lúc nào cũng chỉ thấy chiêu-đăm cau-cúi, động cất tiếng nói là hiện ra nét mặt rất nghiêm-khắc, chẳng còn biết sự nhu-mỳ hòa-nhã là cái gì !

https://tieulun.hopto.org

Kề từ lúc nghiệp buôn phải đóng cửa, thì trong nhà cũng còn có chút phong-lưu, phong-lưu là vì nhặt-nhạnh bãy còn sót được ít nhiều, giá mà sóng lặng nước bằng, không sảy ra sự gì tồn hại nữa, thì cứ cái món của thừa ấy đem ra mà buôn bán nhùng-nhằng cũng đủ chi-tiêu sung túc, chẳng đến nỗi nào cùng-quẫn cho lắm. Nhưng chẳng may, chưa hết tai nọ, kế đến nạn kia, tiêu tiền như nước chẩy, thì đến mấy mà chẳng hết!

Vả lại coi cái tư-cách của hai thằng con, cũng chẳng ra bộ-dạng gì, dẫu có làm thuê làm mướn hết tháng là hết tiền, vặt mũi chẳng đủ đút miệng, thì còn mong gì thừa-thôi nữa. Ngảnh lại trông vào mấy gian nhà cổ, tôi cũng chẳng còn có cái đồ nào là quý-vật, ví bằng kiên-tâm nại-chí, muốn kinh-doanh tái-tạo, để khôi-phục lại cái cơ-nghiệp ngày xưa, thì lấy đâu ra làm vốn-liếng nữa. Ôi, cuộc tang thương, người đời lắm nỗi thực đắng cay vô-hạn!

Nhưng cứ xét cao cùng thì chẳng qua đều bởi Khuất-Đốn phu-nhân khéo thu vụng hóa, cho nên mới đến nỗi thế. Kể ra cái hạ-kế lúc bấy giờ, chỉ bằng đem bán phăng cả nhà cửa cùng là các đồ-vật ấy đi, thu xếp về ở hẳn nơi cố-ấp cùng-hương mà chịu khó làm ăn chắt bóp, thì may ra cũng có thể lần-hồi độ nhật, không đến nỗi phải lo phiền cho lắm.

Khốn nhưng mà không thể được, xưa nay quen thói xa-hoa rồi, cho nên dẫu kiết mướp vẫn làm ra bộ phong-lưu, nợ xác vẫn ra chiều hoang-phí! Chẳng thà chết còn hơn là mang tiếng bỏ sới mà đi, thì nhục-nhã biết dường nào!........

Ôi! chỉ vì một lẽ đó, mà nhà Khuất-Đốn cứ đóng cửa suốt ngày, để mẹ con bàn định với nhau, hết tính quẩn lại soay quanh, mong sao kiếm được cái thuật chữa bệnh nghèo. Nhưng mà khốn, tài chẳng có, lực thì không, dẫu nghĩ đến nát gan thối óc, cũng không sao nẩy được lương mưu thiện sách!

Vậy thì biết liệu làm sao bây giờ, tính thế nào bây giờ? Chẳng lẽ chịu khoanh tay tuyệt vọng hay sao? Kìa cái gia-tài vài trăm vạn kia hằng ngày mắt ta vẫn đăm-đăm nhìn vào đấy, bụng ta vẫn khắc-khoải lo ở đấy, sao mà to thế kia, liệu mẹ con mình sau này có chút hy-vọng gì không? Ừ thôi được rồi!.... Được rồi!.... cứ thế là xong! Hỡi người thiếu-nữ mồ-côi kia ơi! cái vận mình của

nàng đã vì cái tư-tưởng của Khuất-Đốn phu-nhân mà đến nỗi lang bạt kỳ hồ, hoa trôi mặt nước vậy !.......

Sau đây độ hơn một tuần-lễ, bịnh thế của Lộ-Lạp đã có phần khởi sắc lắm, nhưng cứ theo như lời quan thầy thuốc dặn thì cũng còn phải tĩnh-dưỡng điều-trị ít lâu, nhân thế nàng suốt ngày đóng cửa phòng riêng không cùng ai trò chuyện. Những lúc thời giờ hưu hạ, thì nàng xem sách, đọc báo, hoặc vẽ, viết, đánh đàn, ngâm thơ ! Ấy cũng vì nàng đã lịch-lãm cuộc đời nham hiểm, và chán ngán vì lòng người đảo-điên, nên chi nàng cũng muốn mượn thú tiêu-khiển đó để lấp hẳn cái mạch sầu vậy.

Một buổi sớm ngày kia, nàng cơm nước xong, vừa đem mấy bức tranh của nàng đương vẽ giở-giang từ trước đem ra tô-điểm nốt. Bỗng thấy cửa phòng mở toang ra, nàng ngẩng lên trông, thấy Khuất-Đốn phu-nhân bước vào.

Nàng vội-vàng đặt bút xuống, đứng dậy chào mời một cách rất ngọt-ngào.

Phu-nhân thấy nàng tuy vừa mệt khỏi, nhưng thân-thể đã có phần tráng-kiện lắm. Cặp má hung hung như phấn hồng tô-điểm, đôi môi cười nụ chẳng kém chi hoa hồng nở buổi sớm mai ! Lạ thay cho nét mặt của người mỹ-nữ sau khi mới mệt dậy, sao mà lại càng thêm phần xinh-đẹp như kia ! Lại thêm cái mái tóc như sợi tơ vàng, óng-ả dủ sõa xuống chấm vai, mềm-mại dịu-dàng, coi lại chẳng khác gì một cái túi kết bằng vàng đựng một viên ngọc kim cương vậy.

Ôi ! Cái sắc đẹp hoa ghen thua thắm liễu hờn kém tươi của Lộ-Lạp mà như in vào tia mắt Khuất-Đốn phu-nhân, khiến cho phải đem lòng thương xót yêu mến. Nhưng cũng vì thế mà cái lòng muốn ép duyên Lộ-Lạp lại càng sôi nổi lên bội phần.

Lúc ấy phu-nhân đứng tần-ngần nhìn vào mặt Lộ-Lạp, hình như có sự gì cảm-xúc đến can-tràng, hồi lâu mới gượng cười nói rằng :

— Hừ ! Lộ-Lạp con ơi ! Con vừa mới khỏi dậy, sao không tĩnh-dưỡng ít lâu nữa ? Chưa chi đã vội mải-miết vào việc vẽ-vời này làm gì ? Chẳng cũng lao tâm khổ tứ lắm rư !

Nói đoạn lấy tay trỏ vào bức tranh kiều mà nói luôn rằng :

— Ô ! Cái bức này ai vẽ thế ? Khéo nhỉ ! Ở đâu thế hử con ?

Lộ-Lạp hởn-hở đáp rằng :

— Thưa mợ ! Của chàng Hạ-Cát đấy ! Chàng ấy vừa sai người đưa lại cho con buổi sớm hôm nay, ý muốn cho con coi đấy mà vẽ để tiêu-khiển đôi chút ! Mợ nhỉ ! coi nét bút thần lắm đấy chứ ? Kia những sơn-thủy, lâu-đài, cỏ cây, mây tuyết, nhất nhất coi như thật cả ! Tính con rất thích nghề này, cho nên con càng nhìn càng yêu ạ !

Lộ-Lạp nói xong, biết rằng lỡ lời vô ý, mặt mũi tự nhiên đỏ bừng lên, vội cúi đầu xuống, chẳng nói câu nào nữa.

Phu-nhân nghe câu đó, lấy làm không bằng lòng, bèn lim-dim đôi mắt diều-hâu nhìn vào mặt Lộ-Lạp mà đáp rằng :

— Thế à ? té ra con vì nét bút của Hạ-Cát tinh xảo mà đem lòng « yêu » đấy kia ư ? ừ, đẹp nhỉ ?....

Những nhời của phu-nhân nói phát lộ ra nghĩa chê-bai và làm ý ghen-ghét vô cùng : khiến cho Lộ-Lạp càng thêm xấu hổ, nét mặt tím ngắt lại, lúng-búng không sao nói được câu nào.

Phu-nhân lại nói luôn rằng :

— Này thôi, Lộ-Lạp ơi ! mày có biết tao lại đây ngày hôm nay là chủ ý làm gì không ? Tao sở-dĩ đến đây ngày hôm nay là muốn cùng với mày nói tiếp theo câu truyện trước, và thương lượng cái việc mật thiết của gia-đình nhà tao có quan-hệ với mày sau này đó...

Lộ-Lạp nghe phu-nhân nói thế, thì sợ-hãi vô cùng, sẽ đưa mắt nhìn trộm phu-nhân, bất-giác như mây mờ che kín hai con đồng-tử mà tối sầm mù mịt, trong lòng xôn-xao như bị cơn phong ba giông tố làm cho sôi nổi không yên !

Phu-nhân lại nói tiếp luôn rằng :

— Tao tưởng mày cũng chẳng có lạ gì mà không biết cái cảnh-huống của nhà tao bây giờ. Kể từ lúc cậu Khuất-Đốn mày thất lộc đi thì một chữ cũng không còn. Lại từ đấy đến nay, bị gấp khúc luôn biết bao nhiêu những việc long trời lở đất. Ấy đấy, mày thử xét xem, phỏng lấy đâu mà chi tiêu cho đủ ! Tao chắc cũng chẳng được bao lâu nữa là mẹ con tao phải bán sới đất này mà đi ăn mày thôi.

Lộ-Lạp lúc bình sinh chưa từng có quan tâm đến việc ấy, nay

https://tieulun.hopto.org

chợt thấy phu-nhân nói thế, thì lấy làm bàn-hoàn trong dạ mà đáp lại rằng :

— Có đâu thế ! Mợ nói quá đi vậy chứ, tuy rằng cậu con có quá cố đi chăng nữa, nhưng con chắc rằng có đâu đến nỗi như lời mợ nói.

— Lộ-Lạp ơi ! chẳng lẽ tao lại nói dối mày hay sao ? Cái thế nhà tao bây giờ thực quẫn-bách lắm rồi. Này đừng nói gì nữa, ngay như mấy gian nhà cỗ này, nay mai sắp đến kỳ nộp tiền môn-bài thổ-trạch rồi đây, mà trong tay không có một đồng một chữ nào thì lấy đâu mà nộp cho người ta. Nếu không bị tịch biên thì cũng đến phải giỡ đi thôi !

Nói đoạn rền-rĩ trăm vẻ bi ai hiện ra nét mặt.

Lộ-Lạp vốn là một người con gái rất ôn-lương từ-thiện, nghe những lời của Khuất-Đốn phu-nhân nói ra một cách thê-thảm như vậy, thì trong lòng nẩy ra biết bao nhiêu mối thương-tâm, vội-vàng cất tiếng rất rịu-ràng mà yên-ủy rằng :

— Mợ ơi ! dẫu chẳng may mà có đến nỗi nào, cái đó chẳng qua là tự trời xanh cất đặt cả, tội gì mà mợ cứ mua lo mua nghĩ vào mình ? Nào có ích gì đâu ! Chỉ càng thêm nhọc thêm phiền cho tuổi già thôi.

Nói đến đấy tỏ ra bộ chia buồn một cách rất thành thực rồi lại tiếp luôn rằng :

— Chỗ mợ cháu với nhau, con xin thưa mợ một câu này, thế nào xin mợ chấp lời cho nhé. Cứ kể như cái di-sản của bá-phụ Nha-lộ-bạt để lại cho con, cũng không phải là ít. Dẫu mà con có vung-phá hết một đời con chăng nữa, cũng hãy còn thừa nhiều. Kể từ nay trở đi là vật riêng của một mình con rồi, con muốn xử chí thế nào, không ai có thể ngăn giữ được. Vậy cứ như ý con đây, không những muốn giúp đỡ những sự thiếu-thốn của mợ, lại còn muốn châu-cấp cho mợ lúc nào cũng được dư-dật nữa. Thôi mợ ơi, con xin can mợ không nên nghĩ-ngợi làm gì. Từ nay trở đi, hết thảy bao nhiêu sự chi-tiêu việc nhà, con xin cáng-đáng cả, mợ nghĩ sao ?

Cứ kể cái tấm lòng châu-đáo của một người cháu gái ăn ở với một người mợ như thế, tưởng cũng tử-tế lắm rồi. Giá mà gặp được người mợ biết điều ra, thì việc gì đến nỗi sinh chuyện lôi

thôi. Khốn một nỗi Khuất-Đốn phu-nhân xưa nay đã quen thói ngạo-ngược kiêu-căng, tham-lam bỉ-ổi, lúc nào cũng muốn nuốt sống cái di-sản của Lộ-Lạp, cho nên không muốn để nàng lọt về tay người khác. Bấy giờ nghe những lời của Lộ-Lạp nói thế, ra dáng chửa vừa lòng, bùi ngùi nét mặt, trả lời Lộ-Lạp một cách rất nhạt-nhẽo mà rằng :

— Ừ, tao khen cho mày ăn nói thế cũng khá gọi là tử-tế đấy. Nhưng nếu mày nói ra như vậy, thì thực là sai lầm ! Chẳng hóa ra tao đến đây chỉ chủ ý cầu với mày giúp đỡ cho hay sao ? Mày còn lạ gì cái tính tao xưa nay, dẫu khổ-sở đến thế nào mặc lòng, tao chẳng hề chịu su-phụ với ai, để nhờ vả người ta bao giờ.

Lúc phu-nhân nói thế, tỏ ra nét mặt rất ty-bỉ, ra ý chê Lộ-Lạp là người kiêu-căng bất-tiếu.

Lộ-Lạp bất-giác biến hẳn nét mặt, dương mắt nhìn phu-nhân hồi lâu rồi cất tiếng êm-đềm mà rằng :

— Chết nỗi, mợ ơi ! Con xin mợ tha lỗi cho con. Con không ngờ cái tấm lòng thành-thực trung-nghĩa của con, mà lại đến nỗi mạo phạm đến tư-tưởng của mợ, thực là con không phải lắm ! Nhưng xin mợ xét thấu đến lương-tâm của con, quả tình là muốn giúp đỡ sự lo-lắng của mợ một đôi phần, chứ không phải con có ý gì thị của và kể ơn với mợ đâu !... Xin mợ lượng tình cho con.

— Ừ thôi, muốn thế nào mặc lòng, tao cũng cảm ơn cái thịnh-tình của mày. Nhưng mày cũng nên biết cho tao, tao sở-dĩ đến đây ngày hôm nay, không phải là ý thế đâu, đừng nên kể-lể lôi thôi cho dài dòng văn-tự nữa ! Này Lộ-Lạp ơi ! mày còn nhớ cái việc trước đây độ vài tuần-lễ, mà tao với mày hai người ta bàn chuyện với nhau ở trong phòng Đích-Tư không ?

Lộ-Lạp đương lúc bất-ý thình-lình, lại nghe đến câu chuyện ấy, khác nào như tuyết dụng hoa rơi, tự-nhiên hai hàng châu lệ tuôn ra cứng hàm lại, không nói được tiếng nào !

Phu-nhân thấy Lộ-Lạp chậm trả lời, thì lại nói luôn rằng :

— Tao nói thật cho mày biết, tao bao giờ cũng giữ cái thái-độ hòa-bình mà đối-đãi với mày, mà bao giờ cũng dự-bị sẵn phép riêng để giải quyết việc này !.... Từ hôm ấy đến nay, tao không nhắc đến chuyện ấy là ý muốn để cho mày suy đi tính

lại cho kỹ, kẻo nữa sau này thêm khó xử ra. Vậy thì bây giờ ý mày định thế nào ? Có tán-thành hay không, thì trả lời cho tao biết.... Mày gàn quá ! Nếu mày cứ bằng lòng làm vợ thằng Uy-Lâm, chắc rằng từ đây cho đến lúc mày già đời, không bao giờ phải lo sợ chi cả ! Mày tưởng tao nói dối mày hay sao ?

Lộ-Lạp nghe phu-nhân nói thế, uất khí càng đưa nghẽn lên cổ họng, ấm-ức mãi mới nói được lên tiếng :

— Tôi có phải người tham sống sợ chết đâu ? Vì dù cứ lôi thôi thế này mãi, thì tôi cũng không muốn ở đời này nữa vậy !

— Gớm nhỉ ! liệu về sau này có giữ được lời ấy mãi không ?

— Này mợ ơi ! Tôi không ngờ mợ ăn ở với tôi tàn-nhẫn đến thế. Lúc nào cũng muốn vu oan giá họa cho tôi thôi. Không biết thân tôi cơ khổ đến thế nào, trời đất ơi !....

— Con ranh kia, ai vu oan giá họa cho mày ! Mày thử nghĩ kỹ xem, cứ để tao phải nhắc đi nhắc lại mãi. Cái chứng-cớ rành rành ra thế, lại còn ta thán gì. Vì bằng không có cái chai thuốc độc vùi ở trong lò sưởi, cái cốc pha-lê ở trên bàn, và vết thuốc độc ở cái áo mặc ngoài của nó, mà nó chết một cách nhanh-nhẹn khả-nghi như thế, cứ một cái chúc-thư của bá-phụ mày dặn lại, cũng có thể đủ khép mày vào tội rồi. Mày đừng nên khua môi múa mỏ nữa !... thử nghĩ xem !

Lộ-Lạp ngẫm-nghĩ hồi lâu, trả lời một cách cứng-cỏi mà rằng :

— Đã đành bề ngoài thì thế rồi, nhưng cứ xét kỹ ra thì đã lấy gì làm chứng cớ đích xác kia chứ ! Mợ có lời của mợ, tôi khác có cớ của tôi. Tôi tự nghĩ như tôi được hưởng một nửa cái di-sản cũng đã mãn-nguyện cho tôi lắm rồi, nỡ nào tôi còn muốn tham cả cái phần của Đích-Tư nữa.

— Cái lòng tham-dục của con người ta biết thế nào là giới hạn. Mày thì nói thế, nhưng ai tin cho thế là thực không hử ?....

— Thôi này, tôi biết rồi ! Mợ mà sở-dĩ muốn cưỡng-vu cho tôi như thế, chẳng qua là mợ chỉ chú-ý ở cái phần kim-tiền của Đích-Tư đó thôi, chứ như tôi đây không bao giờ coi của trọng

https://tieulun.hopto.org

hơn người đâu. Nếu mợ có muốn như thế, thì tôi xin nhường hẳn cái phần di-sản của Đích-Tư cho mợ ngay, chứ tôi không tiếc đâu. Mợ phải biết cái tâm-địa tôi, lúc nào cũng muốn giữ lấy hòa-bình mà đối-đãi với nhau, chứ không phải chỉ khu-khu lấy đồng tiền làm trọng, để đèn nỗi gây nên cái họa cốt nhục tương tàn, để cho miệng đời mai-mỉa ! Thôi, cứ thế là êm, xin mợ đừng đem cái thủ-đoạn cưỡng-vu mà bức bách tôi làm gì nữa. Nào mợ có bằng lòng như thế, thì tôi cùng mợ đến ngay nhà ông luật-sư mà khu-xử việc này ngay lập-tức.

— Thôi cảm ơn ! Thế là tao biết rồi. Mày mà định xử thế, dám chắc không phải là chân tâm của mày đâu. Chẳng qua là mày sợ pháp-luật chí công, nên bất-đắc-dĩ phải mua chuộc lòng tao vậy. Nhưng mà này Lộ-Lạp ơi ! mày tưởng vài trăm vạn lạng vàng đã đủ lấp miệng tao chăng. Tấm lòng của tao mà muốn phát tiết ra truyện này, là vì công nghĩa, chứ nào có phải chỉ chăm chăm vì chủ-nghĩa kim-tiền đâu ! Mày tưởng thế là lầm lắm !

Lộ-Lạp nghe nói, không thể nào nén được, phải bật tiếng nói to lên rằng :

— Thế là làm sao ? Mợ lại muốn nuốt cả cái phần của tôi nữa hay sao ? Ừ thôi, có muốn nuốt thì cứ nuốt phăng đi, đây tôi không thèm tranh dành làm gì đâu ! Ối trời đất ơi, ối bá-phụ Nha-lộ-bạt ôi ! Bá-phụ thương con, muốn để của cho con, nhưng ngờ đâu là để cái cơ-cực khổ-sở cho con. Cứ như nông-nỗi này, chẳng thà con đi nơi nào cho mất thây, mất xác đi còn hơn là ở lại đây, mà chịu tủi chịu nhục hằng ngày như cắt từng khúc ruột con thế này. Bá-phụ có biết cho con hay không ? bá-phụ ơi !..

— À ! mày tưởng ở trên thế-giới này còn có nơi nào dong cho mày được kia ư ?

— Tôi tự vấn-tâm tôi không làm gì nên tội, thì trời nào nỡ hại tôi.

— Thực mày không làm gì nên tội à ? Thế những chứng-cớ kia ở đâu mà đến ?

— Tôi biết đâu đấy, tự mợ nói ra, tự mợ đưa ra, thì tôi mới biết chứ. Nhưng thôi, tôi không thể nào ở với mợ được nữa đâu.

Nói đoạn lại hu hu khóc hoài.

https://tieulun.hopto.org

Sách của TÂN-DÂN THƯ QUÁN xuất-bản

TIỂU-THUYẾT

Một vạn đồng (Trinh-thám)	0$16
Vợ tôi (dư chi thê) trọn bộ	0.70
Chồng tôi (dư chi phu) trọn bộ	0.70
Song hiệp phá gian	0.45
Thế-giới trẻ con	0.25
Thiết-Hoa-Tiên-Sử — trọn bộ	1.00
Thuyền-tình bể-ái — trọn bộ	0.90
Tục Thuyền-tình bể-ái (đang in)	0.90
Anh-hùng-náo — trọn bộ (hết)	1.25
Tục Anh-hùng-náo — trọn bộ	1.10
Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Tục Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Thiên-phương nhật đàm (hết)	0.90
Lục-mẫu-đơn — trọn bộ	1.50
Truyện cổ-tích, 2 cuốn, mỗi cuốn	0.20
Phấn-trang-lâu I	0.60
Vỏ quít dầy, móng tay nhọn	0.15
Bình Sơn Lãnh Yên, (Tứ tài-tử) trọn bộ	1.20
Song phượng kỳ duyên	0.90
Mỹ-quốc xong nga (Tội ảnh) mỗi quyển	0.06
Phấn-trang-lâu. II	—
Phi-châu yên-thủy sầu thành lục	—
Chiếc bóng song the	—
Ngọc Kiều Lê (Tam tài-tử)	—
Kinh hoa duyên	—

KỊCH-BẢN

Thủ chồng nợ nước	0$12
Nghĩa nặng tình sâu	0.12
Chén thuốc độc	0.40
Tây Sương Tân kịch	0.40
Tòa-Án Lương-Tâm (hết)	0.30
La tasse de poison	0.50

VỢ TÔI và CHỒNG TÔI

Mỗ bộ một quyển, giá bán : 0$70

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

SẮP XUẤT-BẢN

VĂN-CA TRÍCH-CẨM

200 bài

HÁT Ả-ĐÀO

Có giải-thích rất kỹ

Một quyền sách rất có ích cho các ngài khảo-cứu về lối văn hát ả-đào là một lối văn rất có tinh-thần của ta.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

IMP. LONG-QUANG — HANOI

https://tieulun.hopto.org

Kim-giang **NGUYỄN-VĂN-BẢN**

ĐỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 8570

Dịch ở bộ Bi tình tiểu-thuyết TỘI ẢNH *của Tầu*

QUYỂN THỨ 5

6 XU

VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

https://tieulun.hopto.org

Sách của TÂN-DÂN THƯ-QUÁN xuất-bản

SÁCH HỌC

40 bài Quốc-Sử (Sơ-học yếu-lược).	0$40
Luận Quốc-Văn —	0. 20
Sơ-học yếu-lược toàn thư.	0. 40
Pour nos jeunes écoliers (Lectures françaises — CM et CE — ouvrage (adopté).	0. 50
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược.	0. 35
Résumés de leçons de choses (cours moyen) . .	0. 25
Problèmes du Certificat d'Études	0. 50
Lên-bảy	0. 12
200 bài tính đố	0. 30
300 bài tính-đố	0. 30
Vần Quốc-Ngữ Tân-Dân	0. 05
Quốc-Văn Độc-Bản (adopté)	0. 40
Choix de dictées expliquées (C.E.)	0. 35
Cent Dictées du Certificat d'Études	0. 40
40 morceaux de Récitation française	
Cours Elémentaire (adopté).	0. 25
Cours Préparatoire.	0. 25
Sách dạy nói tiếng tây.	0. 20

LINH TINH

Trò Đời thứ I và thứ II, mỗi quyển	0.20
Sách xem Tết	0. 25
Sách dạy đánh chắn	0. 40
Sách cười	0. 20
Pháp Việt đề huề (của cụ Phan-bội-Châu) . .	0. 10
Tập diễn-thuyết (của cụ Phan-chu-Trinh). . .	0. 10
Tuyên cáo quốc-dân (của cụ Phan-bội-Châu). .	0. 06

VĂN-CA TRÍCH CẨM

Hai trăm bài hát ả-đào, có chú-thích rất kỹ

In đã gần xong

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

Khuất-Đốn phu-nhân cười lạt mà rằng :

— Thôi đừng khóc lóc làm gì nữa. Chẳng có ích gì đâu. Mày thực muốn bỏ xứ này mà đi à ? Lẽ nào tao lại ngồi yên đây, để dong cho mày tránh khỏi cái tội giết người ! Mày đừng tưởng lưới trời dễ tránh đâu. Này tao bảo thực, nếu mày muốn khỏi tội, tất phải tuân theo cái mịnh lịnh của tao, tự nhiên mày được bình yên vô sự. Nghĩa là mày đã làm con dâu tao rồi, thì tao phải hết sức che-chở cho mày, chứ có lẽ nào tao lại để cho người ta sâm-phạm đến mày nữa. Vả chăng việc này chỉ có một mình tao biết mà thôi, ngoại giả không còn ai biết đến nữa. Nếu mày chịu nghe lời tao, thì mày sẽ được ích lợi vô-cùng, bằng không thì tao quyết không để cho mày tránh khỏi pháp luật đâu ! Nên nghĩ cho kỹ.....

8670

Lộ-Lạp nghe những lời nói đó, trong lòng lại càng thêm buồn bã, tự nghĩ rằng : « Nếu mà con ác-phụ đem chuyện ấy mà tố giác ra thực, thì tấm thân mình sau này gửi vào nhà lính-ngữ kia còn biết đến ngày nào được tha ra. Hay là mình phải lên trên đoạn-đầu-đài, biết rằng có ai vì ta mà giải nỗi oan-tình cho ta ! » Nghĩ đến đó thì ra dáng run-sợ vô cùng, hồi lâu thổn-thức mà rằng :

— Này, thế ra mợ thủy-chung không còn có chút từ-bi nào đối đãi với tôi nữa hay sao ?

— Nếu mày biết tuân mịnh tao, thì tự khắc tao phải yêu mến và bảo-hộ cho mày !

— Thế chỉ trừ ra có một điều là ép tôi cứ phải lấy Uy-Lâm mà thôi, ngoại giả không còn có cách nào nữa à ?

— Ừ, ấy chỉ có một phép ấy mà thôi !...

— Có phải như thế thì tôi đây cũng chỉ có một lời này là lời cuối cùng của tôi trả lời cho mợ biết rằng : Tôi không thể nào theo lời mợ được !

Lộ-Lạp nói xong, cúi đầu xuống, hình như sịch nghĩ ra được cớ gì chắc-chắn, vội-vàng ngẩng lên nghiêm bản nét mặt mà nói luôn rằng :

Tôi nghĩ thực đáng ghê thay cho mợ ! Mợ thực là độc-ác, vừa vu cho tôi là kẻ giết người, lại muốn bắt ép tôi phải lấy con mợ,

3/067

https://tieulun.hopto.org

thế thì mẹ con mợ có phải là kẻ có tội không ? Ví dù tôi theo lời của mợ, chẳng hóa rành rành tự tôi nhận lấy tội lỗi ư ? Nhưng mà không, tôi không làm nên tội, thì ai bắt được tôi tự nhận lấy tội ! Chẳng qua mưu-mô tự như mợ hết. Mợ muốn lừa tôi, nếu tôi miễn cưỡng mà theo mợ, ấy là cái kê của mợ được chu-toàn. Nhưng tôi thì nói thực cho mợ biết, tôi không bao giờ mắc phải kế quỷ-quyệt của mợ đâu, mợ ạ !

Khuất-Đốn phu-nhân nghe nói, chừng mắt nhìn vào mặt Lộ-Lạp mà rằng :

— Con ranh này, mày nói thế chẳng hóa ra tự tao mưu giết em gái mày hay sao ?

— Trước kia tôi sơ-ý không ngờ đâu Đich-Tư nó chết là xuất ư ý ngoại. Chỉ có một mình mợ lực chứng là nó bị đầu độc mà chết, trừ một mình mợ ra không ai biet đến. Thế thì dủ biết rằng việc đầu độc này, không mợ thì còn ai vào đấy nữa !

Khuất-Đốn phu-nhân không ngờ một người thiếu-nữ mà giở môi phản đối lại một cách ghê-gớm như thế, nét mặt sa sầm lại, hai mắt đỏ bừng, quát tháo om-sòm mà mắng rằng :

— À, mày lại dám vu phản cho tao thế à ? Tuy vậy ai tin được lời nói của mày kia chứ ? Mày thử nghĩ xem, chỉ có một mình mày là được hưởng cái quyền-lợi di-sản của Đich-Tư thôi, chứ như tao đây có dính-dáng sơ-múi gì vào đấy ; mà mày dám há họng ra bảo là tao mưu giết nó. Tao giết nó thì có ích lợi gì cho tao không hử ?

— Tuy mợ nói như thê, nhưng tôi biết bụng mợ ăn ở thực không giống như lời nói của mợ một chút nào cả. Nghĩa là mẹ con nhà mợ muốn ngấp-nghé cái di-sản của hai chị em tôi không phải là một chốc một lát mà thôi đâu. Trao ôi ! mợ là con người tham-lam bỉ-tiện ! mợ là giống người không có lương-tâm, tôi thề rằng không để con mợ được thỏa lòng dục-vọng ấy đâu ! Ừ nào, có phải mợ đã biết đích rằng Đich-Tư bị đầu độc mà chết, thì sao không tố-giác ngay đi, để bắt cho được bẻ hung-thủ, mà làm tội cho nó rõ đích-đáng để thân oan cho kẻ chết oan kia ? Việc gì mà cứ ấp-a ấp-úng, giấu đầu hở đuôi mãi ?

https://tieulun.hopto.org

Chực để dọa ai mà ai sợ ! Tôi đây là kẻ vô tội, miễn là tấm lòng thanh bạch này chỉ nhờ đấng Thượng-đế chứng-minh cho là đủ. Vì bằng tấm thân tôi có bị lao cố chăng nữa, cũng không có sợ gì ! Nhưng nay tôi đây là loài người, mà mẹ con nhà mợ là loài khuyển phệ, có lẽ nào người lại lấy vật bao giờ !

Lộ-Lạp nói lời lẽ rất cứng-cáp, thái-độ rất nghiêm-trang, khiến cho Khuất-Đốn phu-nhân xấu-hổ quá, hóa ra thịnh-nộ, hai mắt dương lên trừng trừng, coi lóng lánh như luồng điện chớp nhoáng, nhìn chòng-chọc vào mặt Lộ-Lạp, mà bụng thì tự nghĩ rằng : « Dù thế nào cũng không thể đem cái kế-sách hòa-bình mà dỗ dành cho Lộ-Lạp siêu lòng được. Biết rằng hy-vọng đã tuyệt rồi, thì quyết giở mặt, bèn nghiến răng mà nói rằng :

— Ừ, thế thì được rồi ! Giỏi lắm, tao nói cho mày biết trước rằng : Dẫu mày mọc đến mười cánh mà bay vút bẵn ra tận nơi góc bể trên trời chăng nữa, cũng không sao trốn khỏi tay tao được !...

Nói đoạn vùng vằng trở ra....

XII

Khuất-Đốn phu-nhân đi khỏi rồi, thì Lộ-Lạp chỉ lăn-lộn khóc lóc hoài, khóc đến nỗi cạn cả nước mắt, khản cả giọng, coi rất là thê-thảm ! Hồi lâu nằm vật xuống kỷ, hai tay bưng lấy mắt mà tự nghĩ rằng : « Thương thay cho tấm thân mình, cha mẹ mất sớm, một thân bơ-vơ, đã là một sự rất đau đớn lắm rồi. Ngờ đâu lại gặp phải cái nông-nỗi này, bây giờ biết lo liệu làm sao ! Hay là ta đến nhà ông luật-sư mà kể rõ câu chuyện ra, nhờ tay trinh-thám khám phá nguyên ủy sự bí-mật này, có thể thì mình mới rũ sạch cái tội ảnh này. Hay là cứ để yên mà chịu nỗi oan uổng này cho đành hay sao ! Không thể được, mình bây giờ cô thân chích ảnh, tứ cố vô thân, biết trông cậy vào ai mà ai là người chịu ra tay cứu vớt mình ? Vả chăng cái đoạn tràng của mình bây giờ, khác nào như tơ tằm bối-rối, muốn gỡ dần ra còn chẳng được ; huống chi lại làm cho rắc-rối thêm vào. Ví dù con ác-phụ kia nó có giở mặt thật mà thi-hành cái thủ-đoạn đắng cay ấy nữa, thôi thì cái vận-mịnh của ta cũng đành phó mặc ông xanh. »

https://tieulun.hopto.org

! Nói đoạn ngẫm-nghĩ hồi lâu, rồi lại lầm-bầm một mình rằng : « Thế nào ta cũng không sao ở mãi đây được ! ... Nhưng liệu đi có thoát không ? — Khó lắm ! Con ác-phụ kia nó thường bảo không để cho ta cao chạy xa bay kia mà... Thế thì chắc rằng lúc nào nó cũng để phòng dình giữ ta lắm đấy. Nhưng mà ta đã định đi, thì khi nào lại để cho bọn người nhà này biết được. Ta đi khỏi rồi, dẫu nó có vu hẳn cho ta là sợ tội phải trốn, cũng khó lòng tìm thấy ta. Duy chỉ có một điều làm cho ta phải áy náy nhất, là cái người rất thông-minh, rất công-chính là chàng Hạ-Cát kia, liệu có biết cho ta là oan khuất hay không ? Hay cũng vì con ác-phụ kia nó làm cho phải cô-hoặc, mà sau này cũng làm chứng cho ta là kẻ phạm tội nốt ? »

Lộ-Lạp đương lúc nghĩ-ngợi như thế, chợt nghe có tiếng gõ cửa, thì vội vàng chạy ra mở cửa.

Tưởng là ai ! té ra là một chàng thiếu-niên rất trung hậu là Hạ-Cát vậy.

Hạ-Cát từ khi Đích-Lư khuất bóng đi, thì trong lòng rất là buồn-bã ! Lại kể đến tin Lộ-Lạp cũng bị đau yếu thì lại càng ra ngẩn vào ngơ, không thiết gì chơi bời với ai ; cả ngày chỉ mải miết vào việc hội-họa mà thôi. Thời thường hỏi dò người bộc-phụ xem bịnh-trạng của Lộ-Lạp thế nào, hễ thấy nói có phần bớt-bớt, thì lấy làm mừng. Cho nên có lúc gửi tặng cho Lộ-Lạp mấy bông hoa hồng, hoặc có lúc gửi cho một vài bức tranh ảnh rất đẹp, để tỏ tình thân-ái và cho Lộ-Lạp dễ được tiêu khiển nữa. Hôm ấy nghe tin Lộ-Lạp đã khỏe mạnh rồi, vội-vàng tự đến thăm nàng.

Cửa đã mở, Hạ-Cát bước thẳng vào, sực trông thấy Lộ-Lạp đứng sững trước mặt thì tủm-tỉm cười nụ, rịu-ràng hỏi rằng :

— Kìa nàng Lộ-Lạp đấy ư ! Cận lai quý-thể đã mạnh khỏe như thường rồi chứ ? Có phải uống thuốc nữa không ?

Lộ-Lạp khom lưng chào, mời vào trong nhà rồi đáp lại rằng :

— Cảm ơn chàng, tôi dạo này cũng đã khá... Chẳng giấu gì chàng, từ khi tôi nhọc mệt đến giờ, suốt cả mọi người trong nhà này chỉ có một mình chàng là thời thường thăm hỏi, còn ngoại

giả tịnh chẳng thấy ai hỏi qua đến một câu ! Cho nên tôi lúc nào cũng vẫn cảm ơn chàng lắm !

Nói xong, kéo ghế mời Hạ-Cát ngồi.

Hạ-Cát thấy nhan-sắc Lộ-Lạp mãn diện ưu sầu, hai mắt đỏ hoe hãy còn vết nước mắt, thì rất lấy làm lạ mà hỏi rằng :

— Này nàng Lộ-Lạp ơi ! Ngọc-thể vẫn chưa được như thường ư ? Hay là lại gặp điều chi thất ý đấy ?

Lộ-Lạp nghe nói, càng thêm bi-thân, giọt lệ tuôn ra như mưa chỉ cúi mặt xuống không nói-năng chi cả.

Hạ-Cát thấy thế, càng thêm chan-chứa tấm lòng thân-ái, sẽ cất tiếng rịu-ràng hỏi luôn rằng :

— Hay vì lẽ Đích-Tư khuất nẻo đi mà nàng vẫn quá thương như thế chăng ?

Lộ-Lạp chợt nghe đến câu « Đích-Tư khuất nẻo » thì lại càng như gợi mạch sầu, cái bi-tình tử biệt sinh ly ở đâu kéo đến, tăng lên vô-hạn, vội giơ hai bàn tay trắng nõn như ngà bưng lấy mắt hu-hu khóc òa lên mà rằng :

— Chàng Hạ-Cát ơi ! Cái tấm gan vàng của tôi héo nát mất rồi !

Chỉ nói được một câu thế, rồi lại ấm-ức thồn-thức, không sao nói được tiếng nào nữa !

Hạ-Cát không biết đầu đuôi thế nào, cũng rơm-rớm nước mắt mà nhìn Lộ-Lạp. Cổ-nhân có câu rằng :

Cho hay thục-nữ đa sầu cảm !
Dễ khiến anh-hùng lệ chứa chan.

Hồi lâu Hạ-Cát lấy khăn mặt ra lau nước mắt mà bảo rằng ;

— Nàng Lộ-Lạp ơi ! Tôi đến đây là chủ ý thăm nàng, nàng có điều gì khuất-khúc xin nói rõ cho tôi biết, can chi mà cứ khóc lóc hoài như thế kia ?

Lộ-Lạp nức-nở mà nói rằng :

— Chàng Hạ-Cát ơi ! Chàng tưởng còn có ai khổ như tôi bây giờ nữa không ? Trao ôi, tôi với Đích-Tư cùng cảnh bồ-côi cha mẹ, nhờ được bá-phụ Nha-lộ-bạt tôi nuôi nấng cho chúng tôi

https://tieulun.hopto.org

từ thuở còn tấm bé, vẫn tưởng rằng bác cháu chị em tôi được cùng nhau an hưởng lâu dài. Ai ngờ bá-phụ tôi bỏ chúng tôi mà đi; nay con Đích-Tư nó lại bỏ một mình tôi mà đi nốt ! Khiến cho tôi cô thân chích ảnh, lại phải chịu nỗi khổ sở đắng cay này, không biết thế nào là cùng cực ! Tôi càng nghĩ bao nhiêu, lại càng như đứt từng khúc ruột bấy nhiêu, chàng ơi !

Nói đoạn lại hu-hu khóc òa lên !

Hạ-Cát chỉ thở dài rồi nắm lấy tay Lộ-Lạp mà yên-ủy rằng :

— Nàng Lộ-Lạp ơi ! Người ta ở đời chẳng khác gì như bóng phù-dung, hễ vui-vẻ về sự đoàn-tụ với nhau bao nhiêu, thì lại không khỏi ưu sầu về lúc phân-ly !...

Sức-vóc nàng tôi coi gầy mòn yếu đuối lắm, đừng nên âu sầu nữa, ngộ chẳng may mà sinh ra ốm lại thì tôi e rằng bất lợi cho nàng lắm đấy ! Cái tấm lòng bi-cảm về kẻ khuất người còn, ai mà chẳng thế ! Nhưng nàng với Đích-Tư dẫu bây giờ xa cách biết đâu sau này lại không có ngày đoàn-tụ với nhau hay sao ? ..

— Vâng, chàng nói cũng phải, tôi chỉ cầu trời khấn phật cho linh hồn của tôi được chóng đoàn tụ với Đích-Tư ở nơi u-minh thôi ! Trao ôi ! tôi chắc rằng cái kỳ-hạn của hai chị em tôi được gặp-gỡ với nhau, cũng chẳng còn lâu lai là mấy nữa chàng ạ !...

— Phải rồi ! tôi nói cho nàng biết !....

Hạ-Cát nói đến đấy lại ngừng lại...sắc mặt ra dáng ngơ-ngác, muốn nói nữa mà không dám nói... liền lảng ra chuyện khác mà rằng :

— Có lẽ chỉ vì nàng Đích-Tư chết đi, cho nên nàng mới ưu sầu buồn-bã như thế chứ gì ?

Lộ-Lạp nghe Hạ-Cát nói có vẻ lỗ-mỗ thất-thố tợi lấy làm ngạc-nhiên, hai mắt nhìn chòng-chọc vào mặt Hạ-Cát mà trong lòng rất lấy làm nghi-hoặc ! Ý muốn nhân dịp này đem tâm-sự mình mà thổ tận can tràng cho Hạ-Cát nghe, nhưng lại e Hạ-Cát không tin, hoặc lại trở-ngại đến việc mình chăng. Nên thôi không nói nữa, thành ra hai người đều trú-mục nhìn nhau chòng-chọc, mà mỗi người đều có một tư-tưởng khác nhau.

Hồi lâu Hạ-Cát nghiêm nét mặt mà nói rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Nàng Lộ-Lạp ơi! tôi đến đây hôm nay, trước là thăm nàng, sau là cùng nàng từ-biệt. Vì rằng tôi có việc cần phải đi xa độ ít lâu, ước chừng độ hai tuần lễ tôi sẽ về. Nhưng mà sau khi tôi đi khỏi rồi, nếu mà......

Nói đến đấy lại cúi đầu xuống nghĩ-ngợi, hình như một lời của mình vừa nói ra là bất-cẩn, hoặc-giả để người ngoài ngờ vực chăng.... Một lát thò tay vào túi lấy ra một cái danh-thiếp, cầm bút chua thêm chỗ mình ở nữa vào, đưa cho Lộ-Lạp mà dặn rằng :

— Nàng Lộ-Lạp ơi ! Nhớ nhé ! nếu vắng mặt tôi hoặc sẩy ra việc gì hệ-trọng, mà cần đến tôi giúp đỡ, thì cứ theo như ở trong cái danh-thiếp này mà đánh dây-thép cho tôi ngay.... Tôi phen này tuy vì việc riêng phải tạm biệt nàng, nhưng lòng tôi thực rất là khắc-khoải. Có lẽ tôi lúc nào cũng chỉ lăm-lăm muốn thừa cơ, để vì nàng mà ra tay tế-độ đó thôi !...

Lộ-Lạp vừa rón-rén tiếp lấy cái danh-thiếp, thì thốt-nhiên hiện ngay cái nhan sắc thê-lương kinh-ngạc run-rẩy mà rằng :

— Chàng Hạ-Cát ơi ! Chẳng hay vì việc gì cần-cấp mà chàng phải đi xa ? Hay là chàng có ý gì khác chăng ? Xin cho tôi biết với.

Hạ-Cát cố gượng làm sắc mặt tự-nhiên mà rằng :

— Không, không, nào có biết ý gì đâu ! Nàng phải xét cho tôi rằng : Lúc nào tôi cũng cầu-nguyện Đức Thượng-đế bảo-hộ cho nàng thường được bình-yên vô-sự... Nhất là từ ngày cậu Khuất tịch đi, thì trong lòng tôi lại càng áy náy lắm. Giá có thể tôi tự đem hy-sinh tính-mệnh tôi để làm một cái hàng rào sắt mà che chở cho nàng thì tôi cũng cam tâm đấy. Nàng đừng nghĩ tôi là có ý gì khác cả ; huống-chi tôi cùng nàng tạm biệt chuyến này, chỉ trong vòng ít lâu là tôi lại về, chứ có lâu gì đâu xin nàng đừng ngại !....

Lộ-Lạp bèn thở dài một tiếng to, ra ý buồn-bã không vui ! Cái sơ-tâm của Lộ-Lạp có ý vẫn nghi là Hạ-Cát biết rõ chuyện Đích-Tư bị đầu độc mà chết, và hiểu rõ cả câu chuyện hiềm-nghi, bất nhật mình phải tróc-nã ra tòa án phân xử, Nên cố nói tránh ra chuyện phải đi xa để dò xét ý mình. Sau nghe những lời nói của Hạ-Cát, xuất ư chân-thành, thì biết rõ rằng chàng không hiểu đến chuyện đầu độc và việc Đích-Tư chết thì chàng cũng không

có lòng nào nghi-hoặc cả. Nghĩ đến đấy thì nàng lại càng tin Hạ-Cát là một người khẳng-khái trung-hậu, trừ một mình chàng ra, không còn ai có thể gọi là bạn tâm-hữu của nàng nữa. Trao ôi! Cái tấm lòng của chàng đối với ta, sao mà nhiệt-thành chu-đáo thế! Chỉ tiếc thay cho ta phen này cũng quyết tìm nơi yên-tĩnh mà cao chạy xa bay. Rồi đây góc bể bên trời, kẻ nam người bắc, không biết sau khi chia tay nhau rồi, lại còn có kỳ hội ngộ với nhau nữa thôi. Ta mà đi phen này, may ra trời xanh phù-hộ mà lặng tiếng êm tai, câu chuyện như bát nước nóng kia nguội dần đi thì sau này còn có ngày trở về nơi cố-quận. Cái đó cũng chưa biết chừng. Ví dù có sẩy ra duyên sự làm sao, mà thân này đến nỗi sóng cuốn bèo trôi, gió đưa hoa rụng chăng nữa, thì thôi cũng đành bỏ quá xuân xanh một thời, chứ còn biết liệu làm sao được!

Lộ-Lạp càng nghĩ bao nhiêu, lại càng như trăm dao cắt ruột bấy nhiêu, bất-giác sa lệ mà đáp rằng:

— Thôi, tôi xin cảm tạ cái thịnh-tình của chàng, sau này biết lấy gì mà báo đáp được!...

— Tôi không dám nhận những lời tạ ơn quá-đáng của nàng. Tôi chỉ xin nàng nhận kỹ và nhớ cho cẩn thận những lời của tôi dặn ở trong cái danh-thiếp ấy. Rồi sẽ bỏ ngay đi, đừng nên để hoặc vô-ý sẩy ra việc gì ý ngoại thì không tiện lắm. Nàng nên cẩn-thận điều đó cho.

Lộ-Lạp lại càng lấy làm cảm-động, hai hàng châu lệ rỏ xuống đầm-đầm, nức-nở nói rằng:

— Vâng... tôi xin khắc cốt minh tâm, không dám sao nhãng điều đó, chàng đừng nên quá lo!

Hạ-Cát thấy tình cảnh Lộ-Lạp rất đáng thương-tâm như vậy, lại sực nghĩ đến đường kia nỗi nọ, thì lương-tâm càng thêm khắc-khoải trăm chiều! Bất-giác nói bật lên một câu rằng:

— Nàng Lộ-Lạp ơi! Nàng nên biết rằng: ...

Vừa nói đến câu ấy thì xững ngay lại, hình như câu nói lỡ lời, có ý hối-hận mà trong lòng tự nghĩ rằng: « Chết nỗi! sao ta lại thô-mãng lắm mấy? Ta bây giờ đương lúc cơn đen vận bĩ, gặp phải cái cảnh-ngộ cùng-khốn này, nếu làm việc gì, nói câu gì

https://tieulun.hopto.org

không suy trước tính sau cho kỹ, hoặc giả có sẩy ra việc can-hệ, chẳng hóa ra tự mua lấy cái « dại » vào mình du ! Ừ ta hãy nên cẩn-thận, đợi lúc nào có cơ khả-phát được, sẽ nói ra thì hơn.

Lộ-Lạp thấy Hạ-Cát ấp-úng như thế, thì rất lấy làm nghi, run-sợ mà rằng :

— Ô hay ! sao chàng không nói luôn cho tôi nghe ? Hay là có ẩn-tình gì đấy chăng ?

Hạ-Cát bất-đắc-dĩ phải nói luôn ra ý khác mà rằng :

— Nàng nên biết rằng cái tấm lòng thành-thực của tôi đối với nàng, thực không muốn phân ly nhau một khắc nào. Chỉ vì nay có chút việc cần, bất-đắc dĩ phải cùng nàng xa cách, lòng tôi lấy làm áy-náy không yên ! Trao ôi ! Nàng Lộ-Lạp ôi ! phen này tôi tạm biệt nàng đây cũng chẳng bao lâu nữa sẽ lại trở về... Tôi chỉ cầu cho nàng được đôi chữ bình yên, đến khi tôi trở về vẫn được trông thấy ngọc-dung khang-cường vô sự, ấy là lòng tôi được vui-vẻ vậy !

Nói đoạn nhìn vào mặt Lộ-Lạp một cách rất ân-ái.

Lộ-Lạp bấy giờ hai má tự-nhiên đỏ bừng lên như hoa hồng buổi sáng sớm, vội-vàng nắm lấy tay Hạ-Cát, tỏ ý lấy Hạ-Cát là một người có thể sau này cho nàng được trông cậy mà rằng :

— Trao ôi ! Chàng Hạ-Cát ơi ! tôi biết nói thế nào cho chàng hiểu rõ cái tấm lòng của tôi đây ?.... Thôi trước khi đôi ta từ biệt nhau, tôi chỉ xin cầu trời khấn phật độ trì cho chàng được thượng lộ bình an.

Nói đoạn hai mắt nhìn Hạ-Cát chằng-chằng không chớp, tỏ ý không nỡ chia tay cùng chàng !....

Hạ-Cát càng nghe Lộ-Lạp nói, thì lại càng như túy như si, đứng ngẩn người ra, không biết nói năng sao cả.

Đáng khen thay cho cái ái-tình của một đôi trai tài gái sắc này. Thường dắt tay nhau du ngoạn trong vườn hoa cảnh vắng, thường trò chuyện cùng nhau những lúc phòng không canh trường, nhưng bao giờ cũng giữ lễ-nghĩa liêm-sỉ, tự-trọng đoan-trang, không hề có chút nào lả-lơi chớt-nhả. Há chẳng đáng

làm gương cho những kẻ trên bộc trong giàu, cười hoa cợt liễu lắm rư !

Hai người nhìn nhau hồi lâu, Hạ-Cát đứng dậy lấy mũ, cất tiếng rịu ràng hỏi rằng :

— Này ! trước khi tôi đi đây, nàng có muốn cần tôi giúp đỡ việc gì nữa không ?

—Không, chàng ạ ! Tôi chỉ có một điều này xin hỏi thực chàng : chàng có tin cho tôi là có lòng yêu Đích-Tư thực hay không ?

— Tin lắm ! Tôi vẫn biết nàng yêu mến thương xót nàng Đích-Tư lắm ! Không khác gì cùng một bố mẹ sinh ra....

Lộ-Lạp nghe biết rằng Hạ-Cát thực có lòng tin mình, không có chút nào nghi-ngờ cho mình làm điều không phải, thì trong lòng bấy giờ mới được yên yên. Bèn từ giã Hạ-Cát một cách rất trân-trọng.

Hạ-Cát cũng khúm-núm vái chào Lộ-Lạp rồi trở ra.

Một khối tình chung, đôi đường xa cách, giữ sao khỏi nỗi khắc-khoải nhớ mong. Sau khi Hạ-Cát đã ra khỏi rồi, Lộ-Lạp đóng chặt cửa lại, kiểm-điểm hết các đồ tế-nhuyễn của mình và các dụng-phẩm lữ-hành, nhất nhất thu thập gói ghém hết cả ; định đến tang-tảng sớm mai sẽ lên đường đào tẩu. Cho hay :

Ngán thay cái kiếp hoa đào !
Gặp cơn gió táp biết vào nơi đâu ?

Lộ-Lạp dọn-dẹp xong đâu đấy, bỗng đứng ngẩn người ra hồi lâu, ngồi phịch xuống kỷ, hai tay chống vào má, lâm-dâm xa lệ, mà tự nghĩ rằng : « Thương hại thay cho thân phận mình, chỉ vì mẹ con đứa lòng lang dạ thú kia tham-lam vô-độ, độc-ác vô-cùng, khiến cho ta từ nay mà đi, một thân một mình, quê người thui-thủi, đói no chẳng quản, nắng mưa cũng đành. Nhưng chẳng biết tấm thân bồ liễu này liệu có được yên-ổn hay không ? Thôi ta phen này cũng liều nhắm mắt đưa chân, để cho mẹ con nhà my được tự-do hành-động ! » Nghĩ đến đấy thì đường kia nỗi nọ, trăm chiều ngổn-ngang, hai hàng châu lệ càng chứa-chan như mưa ngâu tháng bảy.

XIII

Hạ-Cát đã từ giã Lộ-Lạp ra khỏi cửa phòng, giở đồng-hồ xem thấy kim trỏ quá mười hai giờ, biết rằng đêm đã khuya rồi, tất-tả chạy về phòng mình, ý muốn nằm nghỉ vài giờ để đi chuyến xe lửa thứ nhất sớm mai cho khỏi mệt. Không ngờ đi qua đến cửa phòng của Đích-Tư ở trước, chợt có điều gì cảm xúc đến tâm-thần, vội vàng đứng dừng lại, cúi đầu nghĩ-ngợi độ vài phút đồng-hồ. Chàng tự nghĩ rằng : « Muốn phân giải lẽ phải trái cái việc quan-hệ này mà không kiếm được một vài vật gì làm chứng cớ, thì ta biện bác làm sao ! »

Nghĩ thế bèn không trở về phòng mình nữa, đứng yên đấy, mắt trông tứ phía, không thấy có bóng người. Nín hơi lặng tiếng nghe kỹ, biết rằng mọi người trong nhà ấy đều ngủ say cả rồi, thì lấy làm mừng lắm, sẽ lấy tay vặn cửa phòng mà vào. Vào trong rồi lại ngó mặt ra nhìn khắp mọi nơi, thấy im lặng cả, mới yên chí đóng chặt cửa lại.

Trong phòng bấy giờ đèn lửa chẳng có, tối đen như mực, gia-dĩ những đồ dùng vào việc khâm-liệm cho Đích-Tư hãy còn bỏ ngổn-ngang cả đấy. Hạ-Cát lúc ấy lại sực tưởng-tượng đến lúc Đích-Tư hãy còn sống, thì bất-giác ghê mình sởn gáy, kinh hãi vô-cùng. Nhưng cũng phải nén lòng, thò tay vào túi lấy bao diêm đánh sòe lên, trông khắp trong phòng, thấy ở trên mặt bàn hãy còn được nửa cây nến, lấy làm mừng lắm. Vội-vàng chạy lại châm nến ; tay cầm đi soi khắp các thứ trong phòng, thấy bàn ghế và các đồ trần-thiết, vẫn còn để nguyên như cũ cả.

Ôi ! các vật còn đây cả, mà chủ-nhân thì đâu ? Cái cảm-tình của chàng đối với người bạn mới khuất bóng, lúc bấy giờ không sao cản được mối ai-thương bi-đát vậy.

Hạ-Cát đứng ngơ ngẩn hồi lâu, rồi lại cầm nến đi soi khắp trong phòng, thấy hòm cũng mở, thấy chiếu cũng lật, chẳng có vật gì là để yên không trông qua. Nhất là những đống quần áo cũ, rẻ lau bẩn lại càng răn-rở kỹ-càng, coi chẳng khác gì một nhà trinh-thám đi lục tìm chứng-cớ vậy.

Tìm mãi cũng chẳng thấy có tang-vật gì khả-nghi, muốn tìm

https://tieulun.hopto.org

xem đến chai thuốc-độc, cốc pha-lê và cái áo mặt ngoài của Đích-Tư, cũng chẳng thấy đâu cả. Mới biết đích rằng những tang-vật ấy Khuất-Đốn phu-nhân, đã cất kỹ đi rồi để sau này làm chứng-cớ buộc tội giết người cho Lộ-Lạp.

Hạ-Cát lục-lõm hết cả xung quanh, tuyệt-nhiên không thấy một vật gì là tang chứng khả-nghi cả, liền tỏ ra nét mặt một vẻ thất-vọng mà than rằng : « Trời ơi ! việc này rất quan-hệ đến công-đạo, mà sao trời chẳng giúp tôi cho thành công !...»

Nói đoạn, ngẩn-ngơ thờ-thẫn không biết làm thế nào, hồi lâu choàng nhớ ra một điều mà rằng : « A quên ! Sao ta không vào xét xem trong nhà tắm nhỉ !»

Liền đẩy cửa sang nhà tắm, cầm nến soi khắp mọi nơi, chỉ trừ ra mấy cái bô xách nước và vài cái thùng tắm, còn thì chẳng có vật gì là lạ cả !..... Chàng ngẩng mặt lên nhìn bốn phía.... Quái ! Cái gì treo ở góc tường nhà thê kia ?...... Ta làm thế nào lôi xuống xem được thì hay ! ... Tìm quanh tìm quẩn, vớ được cái ghê cao, kệ-nệ vác đến, bắc đứng lên xem, té ra cái sọt đan bằng mây. Chàng đoán hẳn là cái sọt của Đích-Tư ngày thường dùng đựng những quần áo bẩn để đưa cho thợ giặt, bèn thò tay vào khoắng mãi !.... Quái ! sao không có cái gì cả ?.... À có !... vội vàng lôi ra xem ; té ra là cái quần của đàn bà bằng vải mỏng, vừa cũ vừa bẩn !.....

Hạ-Cát giở ra ngắm-nghía hồi lâu, nhận biết là cái quần của Đích-Tư trước vẫn dùng trong khi tắm !

Ở cái quần có hai cái túi con : một cái phồng phồng hình như có vật gì đựng ở trong, thò tay vào xem, hóa ra một bức khăn mặt mỏng. Vội-vàng kéo ra, chợt thấy có một vật nữa cùng theo ra rơi xuống đất. Hạ-Cát cúi xuống nhặt, thì là một miếng giấy trắng gấp vuông đã thành nếp, vừa toan mở ra xem, chợt có mùi gì xông lên mũi đánh choáng óc lên, chiếu nền vào xem thấy trong tờ giấy ấy chỉ biên có hai chữ « Thuốc độc ».

Hạ-Cát trông thấy rõ-ràng như vậy, bất giác sợ run như cầy xấy, hai tay lẩy-bẩy đến nỗi miếng giấy ấy rơi xuống đất mà không biết ! Gia-dĩ cái mùi khó chịu đưa lên, khiến cho chàng nôn-nao

https://tieulun.hopto.org

cả tạng-phủ, nhồ vặt mãi, khô cả cồ. Hồi lâu chàng lại cúi xuống, sẽ nhón lấy cái giấy bỏ vào túi mình.

Ôi! cái giấy ấy ở đâu mà lại? Sao lại lọt vào túi quần của Đích-Tư?... Hay là nàng ta chán đời, tự mua lấy đề quyên-sinh chăng? Không có lẽ! nàng là một người thiêu-nữ rát như cáy kia mà! Có đâu lại cả gan liều lĩnh thê được! Vậy thì cái giấy này ở đâu mà đến, ta là người đã chịu suy-nghĩ, mà cũng không hiều ra làm sao cả!....

Hạ-Cát lại cúi nhìn cái khăn mặt, thấy bốn góc đều chạy đường chỉ rút, khâu đinh rất cần-thận, và ở cạnh có thêu độn mấy chữ cái, nhận kỹ thành ra một tên người.

Hạ-Cát thấy vậy, tự nhiên đứng đờ người như tượng gỗ, cứng hàm ra, rụt lưỡi lại, không sao cất được lên tiếng! Lông mày dựng ngược lên, hai mắt dương tròn xoe nhìn chòng-chọc vào mấy chữ thêu ấy, tinh như trong lương-tâm chàng chan-chứa không biết bao nhiêu nỗi kinh-hoảng và oán-hận!

Độ một lát chàng lắc đầu thở dài mà than rằng: « À tẻ ra thê này, xưa nay ai có học đến chữ « ngờ » là thế nào? hừ!.... Được!..... »

Bèn gấp nhỏ cái khăn mặt ấy vào với cái quần kia cắp kín vào nách, tắt phụt nến đi, sẽ mở cửa sau lủi về phòng mình!

Hạ-Cát lúc ấy, cử động rất bàng-hoàng, hai chân đi bập-bỗng, bước thấp bước cao, coi bộ chẳng khác gì một anh kẻ trộm đã đi đào ngạch, cắt vách, lẻn vào nhà người ta mà cuỗm được một vài thứ quý-vật cho nên ở trong sự vui sướng lại xuất biện ra một sự rất sợ hãi, thắc-thỏm chỉ sợ người ta theo rõi mà truy-tầm vậy!...

Ôi! Cái tên thêu chữ ở trong cái khăn mặt kia là tên của ai? Sao Hạ-Cát trông thấy mà đến nỗi run sợ như thế? Cái tang chứng này đối với cái chết khả nghi của Đích-Tư, có quan-hệ gì không? Liệu có thể làm một cái đại trợ-lực đề sau này gỡ cho nàng Lộ-Lạp được khỏi kỳ oan nghiệp chướng kia không? Hay lại là một cái thiệp chứng rất minh-bạch, đề đưa nàng lên đoạn-đầu-

https://tieulun.hopto.org

đài đó chăng ? Có, không, hư, thực thế nào tưởng cái việc bí-mật này trừ ra một mình Hạ-Cát, không còn ai có thể suy lường được nữa.

XIV

Sớm hôm sau, trời vừa tang-tảng sáng, Hạ-Cát đã sắp sửa tất cả các đồ hành-lý xong đâu đấy. Khi đi qua cửa phòng Lộ-Lạp đã toan đẩy vào để thoại biệt với nàng một lần cuối cùng nữa, song thấy cửa phòng khóa chặt, muốn gọi thì lại e rằng làm dở giấc của nàng chăng ! Rụt-rè hồi lâu rồi quay lại xách va-li đi thẳng.

Hạ-Cát vừa đi chuyến xe-lửa thứ nhất, sau đấy độ một khắc đồng-hồ, lại đến chuyến xe-lửa thứ hai, trong khi xe sắp sửa chạy, ví dù có ai là người hay ra chơi mát cửa ga để coi cái quang-cảnh của bọn hành-khách gần xa tới-tấp, thì cũng trông thấy ở trong đám đông người kia một người thiếu-nữ ăn vận thuần đồ lụa trắng, mặt che cái chàng mạng kép, tay xách va-li, tất-tả một mình, từ đàng xa rẽ đám đông người mà vào cửa phòng bán vé.

— Cô này định lấy vé đi đâu ?

— Xin bán cho một cái vé đi Chi-gia-kha ! (một nơi cổ-thành nước Mỹ).

Lấy vé xong, vội vàng mở cửa ga chạy tót lên toa xe-lửa. Nào như thế đã yên lòng đâu ! Chốc chốc lại thấy thò đầu ra ngoài toa xe ròm trông trở về, có lẽ chỉ sợ người nhà theo tìm bắt về mà thôi.

Ôi ! ba tiếng tu-tu ! một đoàn sịch-sịch, khói tỏa lưng trời, than bay rợp đất, cái con tầu lù-lù như quả núi kia trước nghe còn dần-dần luân chuyển, sau càng thấy vụt vụt như đạn bắn tên bay, đó có phải là một thứ âm-nhạc rất êm-ái đưa cho người thiếu-nữ đa-sầu kia khỏi nơi bể sầu thăm-thẳm, lên con đường an-lạc không ?

Độ vài phút đồng-hồ, đoàn xe lửa dần-dần ra khỏi địa-đầu

https://tieulun.hopto.org

thành Nữu-ước, chạy đến nơi khoáng dã mênh-mông, ánh kim-ô chiếu rọi vào ngọn cỏ lá cây, coi chẳng khác hoàng kim thế-giới. Luồng gió thổi ào-ào, như quạt cho kẻ tiều-phu mục-tử, người thiếu-nữ kia vì nỗi bất bình mà phải đi xa khoan-khoái biết dường nào. Nhưng ở trong sự khoan-khoái đó bất-miễn có cái sầu-dung thảm-mạo vì nỗi cố-quận tha-hương. Nhất là lúc xe-lửa chạy qua nơi mộ-địa, xa xa trông thấy mộ Đích-Tư ngọn cỏ dầu-dầu, bất-giác khiến cho nàng phải rỏ sa hàng lệ mà tự nói thầm rằng: «Ôi! kìa có phải mộ của em Đích-Tư kia không? Hỡi em Đích-Tư ơi, linh hồn em có khôn thiêng thì em nên thấu cho chị cái nông nỗi đắng cay này! Thôi, từ đây mà đi, chị cũng cam chịu bạc với em biết đến ngày nào chị lại được trở về đây để thăm viếng mớ xương tàn của em ở trong vùng cỏ biếc kia nữa!

Lộ-Lạp lầm-bầm đến đấy thì xe lửa đã chạy khuất xa rồi, nàng phải nén hai hàng lệ mà nghĩ sang chuyện khác.

Ngày hôm ấy đúng mười giờ, tức là lệ thường ăn cơm buổi sáng ở trong nhà cồ-ốc kia. Khuất-Đốn phu-nhân chẳng may bị bịnh rức đầu, nằm liệt vị ở giường, không sao trở dậy được, hồi lâu bấm chuông gọi người bộc-phụ đến mà bảo rằng:

— Này, buổi sáng hôm nay tao rức đầu lắm, không thể nào xuống lầu ăn cơm với con Lộ-Lạp được, mày bảo nó cứ ăn trước đi, đừng đợi tao nữa nhé!

Người bộc-phụ đáp rằng:

— Thưa bà! Cô Lộ-Lạp con cũng chưa thấy dậy, có lẽ đêm qua cô con thức khuya, cho nên mới ngủ trưa thế ạ!

— Ừ, thề mày hãy đợi nó vậy! Mày đi pha một cốc nước trà nóng đem lại đây cho tao.

— Vâng!

Khuất-Đốn phu-nhân nghe người bộc-phụ nói là Lộ-Lạp còn ngủ, thì cũng đoán rằng ý tất nó đêm qua tức mình giận ta lắm dấy, cho nên bây giờ mới ngủ trưa như vậy. Tưởng sự đó là một sự tầm-thường của bọn nữ-nhi, nên chi cũng không trú-ý đến làm gì.

Chẳng bao lâu, mặt trời đúng ngọ, đã đến bữa cơm trưa. Lúc

https://tieulun.hopto.org

bấy giờ Khuất-Đốn phu-nhân đã hơi đỡ rức đầu, bèn dủng-đỉnh xuống lần, trông vào buồng ăn, thấy bình-nhiên không có một người nào ! Có ý lấy làm ngạc-nhiên, không biết tại sao mà Lộ-Lạp không đến ăn cơm, bèn hỏi những kẻ hầu người tớ, hết thảy đứa nào cũng trả lời rằng :

— Thưa bà ! Cô Lộ-Lạp con chưa dậy ạ !....

Khuất-Đốn phu-nhân chột dạ, lẩm-bẩm nói một mình rằng : « Quái ! con này lại ốm chăng »

Nói đoạn vội-vàng rảo bước lên lầu, tay thì đấm cửa, miệng thì gay-gắt hỏi rằng :

— Lộ-Lạp ơi ! bây giờ là bao giờ rồi, còn nằm trương thây ra đấy, chưa trở dậy nhét cơm à ! Con gái ngoan nhỉ !....

Đấm mãi chẳng thấy động tĩnh gì, lại mắm môi mắm mép đấm hoài, cũng cứ yên lặng như tờ, trong lòng rất lấy làm nghi hoặc. Bèn gắng hết sức vặn quả đấm đẩy phăng cửa vào, thấy trong phòng trầm trầm mịch-mịch, chẳng có bóng người.

— Quái lạ chưa ! Chẳng lẽ con này mọc cánh bay đi đâu rồi hay sao !

Phu-nhân nghĩ thế, bất-giác cử-chỉ thất-thố, chân tay run cầm-cập, coi bộ như đứa trẻ con sắp bị đòn vọt. Đoạn lại xem xét hết các đồ vật trong phòng, hết thảy bao nhiêu các đồ đạc, vẫn xếp đặt nguyên như cũ. Duy có một vài cái quần áo của Lộ-Lạp mặc ngày thường thì tơi-tả rải-rắc ở dưới đất, tựa hồ như khi người đi đâu vội-vàng, không kịp cất giọn cho gọn-gàng.

— Thôi, phải rồi, chắc con ranh này có sự gì ý ngoại đây !

Vội-vàng đến lục những hòm đựng đồ tư-trang, thấy bao nhiêu những giấy gói thì sé toang ra và mấy cái hộp bông đựng đồ vàng đều bỏ tung-tành lổng-chổng cả, có mấy viên ngọc châu mấy chiếc nhẫn giát ngọc kim-cương, cũng đều không thấy. Lại kiểm-điểm đến hòm đựng quần áo, té ra có mấy cái áo quý mới may, cũng chẳng còn cái nào cả. Một cái va-li lớn bằng da mới mua trước đây được mấy hôm cũng chẳng thấy đâu....

https://tieulun.hopto.org

80a

TIỂU-THUYẾT

Một vạn đồng (Trinh-thám)	0$16
Vợ tôi (dư chi thê) trọn bộ	0.70
Chồng tôi (dư chi phu) trọn bộ	0.70
Song hiệp phá gian	0.45
Thế-giới trẻ con	0.25
Thiết-Hoa-Tiên-Sử — trọn bộ	1.00
Thuyền-tình bể-ái – trọn bộ	0.90
Tục Thuyền-tình bể-ái (đang in)	0.90
Anh-hùng-náo — trọn bộ (hết)	1.25
Tục Anh-hùng-náo — trọn bộ	1.10
Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Tục Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Thiên-phương nhật đàm (hết)	0.90
Lục-mẫu-đơn — trọn bộ	1.50
Truyện cổ-tích, 2 cuốn, mỗi cuốn	0.20
Phấn-trang-lâu I.	0.60
Vỏ quít dầy, móng tay nhọn	0.15
Bình Sơn Lãnh Yến, (Tứ tài-tử) trọn bộ	1.20
Song phượng kỳ duyên	0.90
Mỹ-quốc xong nga (Tội ảnh) mỗi quyển	0.06
Phấn-trang-lâu. II	—
Phi-châu yên-thủy sầu-thành lục	—
Chiếc bóng song the	—
Ngọc Kiều Lê (Tam tài-tử)	—
Kính hoa duyên	—

KỊCH-BẢN

Thù chồng nợ nước	0$12
Nghĩa nặng tình sâu	0.12
Chén thuốc độc	0.40
Tây Sương Tân kịch	0.40
Tòa-Án Lương-Tâm (hết)	0.30
La tasse de poison	0.50

VỢ TÔI và CHỒNG TÔI

Mỗi bộ một quyển, giá bán : 0$70

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

TỨ TÀI TỬ

BÌNH-SƠN LẢNH YẾN

Của

NGUYỄN-ĐỖ-MỤC

Dịch thuật

Truyện này văn thơ nhiều, bìa vẽ đẹp, và giấy tốt, một quyển sách dày 350 trang, giá bán trọn bộ 1$20.

Ở XA

Gửi thêm 0$20 cước. Thư và mandat đề :

Tân-Dân Thư Quán 93 phố Hàng Bông Hà-nội.

Imp. Long-Quang — Hanoi

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIET NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Kim-giang **NGUYỄN-VĂN-BÂN**

DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 8570

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu thuyết TỘI ẢNH *của Tàu*

QUYỂN THỨ 6

6 XU

IMPRIMERIE LONG-QUANG
HANOI

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ NỘI

Sách của TÂN-DÂN THƯ-QUÁN xuất-bản

SÁCH HỌC

40 bài Quốc-Sử (Sơ-học yếu lược)	0$40
Luận Quốc-Văn	0.20
Sơ-học yếu lược toàn thư	0.40
Pour nos jeunes écoliers (Lectures françaises — CM et CE — ouvrage (adopté)	0.50
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược	0.35
Résumés de leçons de choses (cours moyen) . .	0.25
Problèmes du Certificat d'Études	0.50
Lên-bảy	0.12
200 bài tính đố	0.30
300 bài tính-đố	0.30
Vần Quốc-Ngữ Tân Dân	0.05
Quốc-Văn Độc-Bản (adopté)	0.40
Choix de dictées expliquées (C.E.)	0.35
Cent Dictées du Certificat d'Études	0.40
40 morceaux de Récitation française	
Cours Elémentaire (adopté)	0.25
Cours Préparatoire	0.25
Sách dạy nói tiếng tây	0.20

LINH TINH

Trò Đời thứ I và thứ II, mỗi quyển	0.20
Sách xem tết	0.25
Sách dạy đánh chắn	0.40
Sách cười	0.20
Pháp Việt đề huề (của cụ Phan-bội-Châu) . .	0.10
Tập diễn-thuyết (của cụ Phan-chu-Trinh) . . .	0.10
Tuyên cáo quốc dân (của cụ Phan-bội-Châu) .	0.06

VĂN-CA TRÍCH CẨM

Hai trăm bài hát ả đào, có chú thích rất kỹ

In đã gần xong.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

DEPOT LEGAL
Nº 8670

Khuất-Đốn phu-nhân bừng bừng, giẫm chân dập tay, cau mày chợn mắt, mà nói rằng :

— Thôi, quả-nhiên con tinh khôn này trốn đâu mất rồi ! Sao mà ta hờ-hững đến thế ? — À, gớm thật ! Tao cũng khen cho con này cả gan, mày đi khỏi cái nhà này, tha hồ mày cười tao nhé. Tao há lại không biết thế hay sao ? Nhưng mà tao có phải là không biết gì đâu ! Tao lúc nào đối với mày, cũng như người liệp-hộ vẫn dương cung kéo nỏ sẵn để phòng bắn lũ chim non vỗ cánh. Nào có ngờ đâu cái chứng rức đầu của tao nó độc ác biết dường nào ! Nó đang tay tháo cũi mở lồng cho mày rồi. Chỉ vì tao sơ ý một chút, cho nên cái cơ mưu của tao thế là hỏng mất rồi... Ừ mà đáng giận cho ta quá. Sao mà ta hớ-hênh đến thế kia chứ ! Nếu đã biết nó không bằng lòng, thì sao không phá toang chuyện nó ra, để kết quả cái đời nó đi cho rảnh có được không ? Việc gì mà cứ trù-trừ mãi, để nó cao bay xa chạy mất rồi, bây giờ biết làm thế nào ?

Nói đoạn, lại tìm kiếm hết mọi nơi, không cái gì là không lục, cả từng cái cháp gỗ nhỏ, cái hộp sắt con cũng đều cậy mở ra xem xét hết, ý đoán chắc thế nào thì Lộ-Lạp lúc đi cũng có viết thư để lại nói rõ là vì cớ gì mà đi. Nhưng nào có thấy tung-tích gì đâu ! Chao ôi ! rừng rộng mênh mông, bể sâu thăm-thẳm, biết đâu mà bắt cá tìm chim.

Khuất-Đốn phu-nhân lo nghĩ quá, tự-nhiên mắt hoa đom-đóm, ruột nóng bừng-bừng, vội-vàng nằm lăn kềnh ra giường, hai tay bưng lấy mắt mà tự nghĩ rằng : « Ừ nó đi thì thây kệ xác nó, mình cũng chẳng cần gì ! Nhưng chỉ có một điều khiến cho mình phải đau đớn nhất là cái đường sinh-kế ở nhà mình bây giờ cạn hết cả rồi. Nghĩa là cứ theo như lời trong chúc-thư của Nha-lộ-bạt dặn lại thì cái quyền quản-lý của mình trông nom nuôi-nấng cho chị em nó mỗi tháng chỉ được đến nhà luật-sư mà lĩnh về có hạn bằng ấy đồng để chi dụng thôi. Tự khi con Đích-Tư chết thì đã trừ rút ngay đi một nửa, chỉ còn được lĩnh có một nửa mà thôi ! Kể cũng đã beo sẻn cho mình lắm rồi ! Cái mục-đích của mình vẫn tưởng bắt ép được con ranh Lộ-Lạp phải lấy con mình, thì muôn sự đều trông nom vào đấy cả. Nào ngờ đâu cái mưu của mình bây giờ

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
2506

khác nào như gió thoảng mây tan rồi! Còn có hi-vọng gì nữa! Khốn một nỗi từ khi chồng mình chết đi, sự phí-tổn chay ma hết thảy đều trông vào cái món tiền thừa của nó cả, bây giờ một chữ dính tay không còn, mà con ranh này lại trốn đi nốt, chắc là cái số tiền kia cũng không được lĩnh nữa, thì còn biết móc đâu ra cho đủ chi-dụng được! Trao ôi! cái cảnh-huống bần-bách này cùng-cấp như nước chẩy đến chân rồi, lửa cháy đến lông my rồi, làm thế nào bây giờ?

Đáng nực cười thay cho cái tư-tưởng của Khuất-Đốn phu-nhân, tham-lam mê-muội đến thế là cùng. Tưởng cũng chẳng khác chi một kẻ ngu-phu muốn lặn chuồng tiêu để mò vàng, vàng đã chẳng được mà lại bị dơ mang đầy đầu! Than ôi! những kẻ thấy vàng tối mắt ở đời này, bằng ngày nhan-nhản cũng như thế cả!

Bấy giờ phu-nhân càng nghĩ mà oán hận bao nhiêu, thì cái lòng lang độc lại càng sôi nổi bấy nhiêu! Hồi lâu phát gắt lên mà rủa rằng:

— Con chết nửa đời nửa đoạn kia! Con chết mất thây mất xác kia! Bà thề không để cho mày tránh khỏi tay bà! Mày đừng tưởng rằng mày đã thoát khỏi được nơi lửa cháy vực sâu đâu! Bà cũng cho mày là ngu, mày mà trốn tránh như thế, tức là nhận tội rồi đó, càng dễ cho bà lắm! Chẳng cần phải bày mưu thiết kế gì nữa, chỉ một điều «sợ tội mà trốn» là tự mày mua lấy cái chết rồi! Nhưng cứ nghĩ cho cùng, chẳng qua chỉ tại lão Nna-lộ-bạt là chẳng ra đếch gì thôi... Ối chao ôi! một chốc đem cả cái di-sản tầy đình kia đổ chút cho hai con nhãi con cô độc ấy, không thèm nhìn nhận đến hai thằng con ta! Thậm chí một đồng kẽm cũng chẳng chia cho nữa! Nghĩ mà căm tức thay!

Khuất-Đốn phu-nhân nói đến câu ấy thì đứng sững lại, trầm-ngâm độ một khắc đồng-hồ, giáng chợt nghĩ ra được một điều gì đắc-ý, vội-vàng ngồi nhỏm dậy biến hẳn nét mặt oán hận đi, hớn-hở cười khúc-khích mà rằng:

— Ừ, mà phải, con Đích-Tư đã chết rồi, chỉ còn một mình con Lộ-Lạp thôi. Dù nó trốn đi hay còn ở nhà này cũng vậy,

bây giờ ta phải dùng kế trảm thảo trừ căn ngay đi, để bắt cô nó tống lên đoạn-đầu-đài cho rảnh quách! Thế thì có lẽ toàn số cái di-sản kia ắt là về tay... tay con ta... hưởng thụ hết cả, không chạy đi đâu được nữa!...

Phu-nhân nói đến câu cuối cùng ấy, thốt-nhiên mắt đờ mặt nhợt, hai môi đánh cầm cập, không sao nói nốt được!

Ôi! Vì cớ gì mà chỉ trong giây phút đủ khiến cho phu-nhân vừa mừng vừa sợ như thế kia? Có lẽ phu-nhân cũng tự biết trong cái điều đại lợi tất có một điều đại hại ở đấy hẳn!

Bây giờ nên làm thế nào? Phân-vân tức-bực đến nỗi toát đầm mồ hôi ra mà cũng không được cách gì ổn! Ước đến hơn một tiếng đồng hồ, phu-nhân mới tự chấn được tinh-thần mà rằng:

— Điều thứ nhất ta hãy nên đến dò la nhà luật-sư giữ quyền quản-lý di-sản của Lộ-Lạp. Ngày thường y với Lộ-Lạp có cái tình hệ quan-thiết với nhau, thế thì con Lộ-Lạp đến trúi ở đấy cũng chưa biết chừng. Ví dù nó có đi đâu chăng nữa, chắc là y cũng biết rõ chứ không sai. Vả chăng con Lộ-Lạp mà có đi đâu xa-sôi, chắc cũng phải đến nhà luật-sư mà lĩnh lấy ít tiền thì mới có đủ mà chi dụng.

Nói đoạn vội-vàng lấy áo mặc tử-tế rồi săm-săm đẩy cửa bước ra, gọi xe thẳng đến nhà luật-sư.

Đến nơi, đem đầu đuôi câu chuyện Lộ-Lạp đi trốn kể cho luật-sư nghe, đoạn lại hỏi luôn rằng:

— Thế thì nó có đến đây lấy tiền không và ngài có biết nó đi đâu không?

Luật-sư nghe hỏi, lấy làm ngạc-nhiên mà rằng:

— Không không! Cô ấy không đến đây mà tôi cũng không biết cô ấy đi đâu nữa! Tôi có nhớ mấy hôm trước cô ấy gửi thư đến cho tôi nói rằng có việc cần kíp, muốn lấy ra một món tiền độ ba bốn tháng lương trước để chi dụng và bảo tôi phải gửi cho ngay lập tức!

— Thế ngài có giao cho nó không?

— Có chứ! Cái chức trách của tôi chỉ có quyền giữ hộ thôi mà đừng có chủ-nhân muốn lấy ra một món khá to thì mới phải hỏi

han cận-kẽ, chứ nếu chỉ trích lấy ít nhiều mà tiêu về việc riêng thì tôi cứ chiều theo lời giao-kèo mà tuân-hành.

Khuất-Đốn phu-nhân nghe nói, lắc đầu thở dài mà than rằng:

— À ra cái mưu-kế của con Lộ-Lạp này cũng chu-mật lắm nhỉ! Thực bình-nhật ta không bao giờ mộng tưởng đến thế.

Hồi lâu lại hỏi luôn rằng:

— Thế trong thư của nó có nhắc gì đến chuyện tài sản của phần con Đích-Tư bây giờ là thuộc về một mình nó được toàn hưởng cả không?

— Không, cô ấy không nói gì đến chuyện ấy cả, thế nhưng mà tôi quyết ý theo lời trong chúc-thư của ông Nha-lộ-bạt dặn lại, vẫn định hôm nào rảnh việc thì tính toán và sang sổ cả vào làm một tên của cô Lộ-Lạp thôi đấy.

Khuất-Đốn phu-nhân nghe đến đấy, trong bụng càng lấy làm hồ nghi mà tự nghĩ rằng: « Cứ kể như thế, thì con Lộ-Lạp này có trốn tránh đi đâu xa nữa, trong lưng nó chẳng qua chỉ có độ ít nhiều tiền thôi. Cho rằng ăn tiêu hà tiện lắm thì cũng được độ vài ba tháng là cùng, phỏng chừng hết chỗ ấy thì lấy đâu mà độ thân được nữa. Huống chi nó là một đứa thâm-khuê nhược-nữ, xưa nay chỉ ru-rú ở trong phòng, hết ăn lại chơi, chưa am-hiểu được việc đời. Vả lại hai bàn tay trắng, không có chút nghề-nghiệp gì khả dĩ nuôi thân, thế thì nó còn có nơi nào trông cậy được mà dám đi liều đi lĩnh như vậy kia chứ! » Càng nghĩ càng nghi-hoặc, cái nhiệt-lộ ưu-phiền lại càng sôi lên sùng-sục!

Luật-sư thấy vậy có ý ngờ mà hỏi rằng:

— Lộ-Lạp cô-nương mà đi như vậy, chắc cũng vì sự gì ý ngoại chứ không sai!

Khuất-Đốn phu-nhân vội-vàng che đón mà rằng:

— Không không, có việc gì ý ngoại đâu! Cái đó là hôm nay tôi dậy trưa, không thấy cháu ở nhà, hỏi gia-nhân không ai biết cả, chắc rằng nó không đến chơi nhà chị em bạn, thì nó ra chơi các nơi khoáng-giã để đón không-khí mát-mẻ, chứ cũng chẳng đi đâu mà ngại. Và chăng cái trách-nhiệm quản-lý của tôi bây giờ chỉ cần ở trông-nom coi sóc có một mình cháu, chẳng lẽ thấy cháu vắng nhà mà cứ kệ nó, không tìm hỏi hay sao?

https://tieulun.hopto.org

Nói đoạn cáo-biệt ngay, ngậm-ngùi mà về.

Ôi ! Cái lòng thâm-hiểm của người ác-phụ này, sao bây giờ không phát-tiết ngay cái tội giết người của Lộ-Lap ra và vin ngay cái lẽ tự đào ấy để làm tang chứng tình hư úy tội đi, hà tất phải quanh co giấu giếm làm gì ? Xem thế đủ biết là một tay lão-luyện, lịch-duyệt, muốn bày mưu kế rất êm-đềm, chứ không muốn hạ-thủ một cách bạo-động. Chẳng khác gì một nhà liệp-hộ trứ-danh, chỉ muốn bắn một phát là trúng ngay con thỏ chạy vậy.

XV

Cách độ nửa tháng, ở phía trên thành phố Chi-gia-kha (cổ-thành nước Mỹ), trong đám quảng hạ liên vân, có một nhà kia trang hoàng rất rực-rỡ, ai mới trông qua cũng biết ngay là một nhà cự phú ở thành-phố ấy ! Một ngày kia ba mẹ con đang ngồi ăn cơm sáng, một cô con gái rất xinh đẹp, tay tả cầm rĩa, tay hữu cầm thìa, vừa ăn vừa xem nhật-báo, thoạt xem đến chỗ cáo-bạch thì hai mắt đỏ rồn làm một, miệng ngậm lại không nhai nữa.

Người mẹ là Doãn phu-nhân đưa mắt thấy thế mỉm cười mà hỏi mát rằng :

— Kia, con An-Ny kia ! Sao không ăn nốt đi, xem gì thế ? Chẳng biết câu tản-văn hay đến đâu mà đến nỗi không nuốt xong miếng ăn thế hử ?

An-Ny cười ấp-úng đáp rằng :

— Thưa mẹ, có phải câu tản-văn gì đâu ! con xem chỗ cáo-bạch đấy ạ ! Mẹ có nghe con xin đọc nhé !

Doãn phu-nhân gật đầu.

An-Ny bèn đọc chỗ cáo-bạch như sau này :

« Hiện đây có một nhà nhạc-sư rất giỏi tên gọi Tý-đỗ-ny nữ-
« sĩ muốn tìm vài người nữ-sinh để truyền dạy âm nhạc, hoặc
« ca xướng. Nếu có nhà tư-gia nào mở tiệc yến hội, muốn mời
« đến đàn ca cũng được. Giá lấy phải chăng. Ai bằng lòng, cứ
« đến con đường Khả-mẫu số nhà 5 mà thương-lương, vân vân..»

https://tieulun.hopto.org

An-Ny đọc xong, đặt tờ báo xuống bàn, cười khanh-khách mà nói rằng :

— Đấy mẹ thử nghe xem, có phải là lời cáo-bạch rất tân-kỳ không ? Con chắc rằng cái cô Tý-đỗ-ny nữ-sĩ này ắt là tinh thông âm nhạc và lại thạo ca xướng lắm đấy. Nếu không thì ai dám nói khoác mà đăng cáo-bạch lên báo-chương như vậy, mẹ nhỉ !

Bấy giờ một cô con gái nhỏ ngồi cạnh đấy, coi cũng có vẻ trầm-ngư lạc-nhạn tên gọi Ái-Lan, nghe thấy An-Ny nói thế thì lấy làm đắc-ý lắm, mừng rú lên mà rằng :

— Vâng, chị nói phải đấy. Người ta đã đăng cáo-bạch lên báo-chương như thế, chắc là giỏi lắm chứ, phen này mẹ lại cho con học đàn, mẹ nhé ! Hôm nào mẹ thử mời người ấy lại nhà ta, xem ra làm sao.

Doãn phu-nhân nghe hai con gái nhắc-nhỏm như vậy, có ý ngần-ngừ không nói gì cả. Hồi lâu uống cà-phê xong, sẽ cất tiếng rịu-ràng mà rằng :

— Ừ, hai con nói thế cũng phải, nhưng cứ như ý của mẹ thì cái cô nữ nhạc-sư ấy, ta chưa biết rõ là hạng người thế nào !... Chẳng biết mặt mũi hình-dung có được chải-chuốt và cái phẩm-hạnh có được hoàn-toàn không ? Hay lại là phường giả-mạo mà nghề đàn hát mới tập-tọng, tinh nết lại chẳng ra gì, chực đem cái cáo-bạch ấy đánh lừa thiên-hạ, để kiếm cách sinh nhai cũng chưa biết chừng. Ý hai con, mẹ đây cũng biết rồi, nhưng phải cẩn-thận lắm mới được. Chưa chi đã chực mời về cùng là muốn đến xin học ngay, ngộ lỡ ra có điều gì bất-như-ý, chẳng hóa mang tiếng dại lắm dư !....

An-Ny nghe mẹ nói thế, vội-vàng nói đón ngay rằng :

— Vâng, chúng con nghe những lời lão-thành lịch-duyệt của mẹ, rất lấy làm phải ! Nhưng ý con thiết tưởng việc ca đàn là một việc vui chơi, không lấy gì làm quan-hệ cho lắm. Miễn là cứ đàn ngọt hát hay là đủ, hà-tất phải kén chọn cho kỹ lắm !

— Chết chửa ! con nói thế thì lầm ! Đã là một nhà thế-gia có giá-trị trong xã-hội, thì bất-cứ việc gì hết thảy phải cẩn-thận giữ gìn, làm sao tránh khỏi người ngoài bình-phẩm đến mới được. Đã mất tiền mời người ta đến thì phải cần là người có tư-cách

rịu-ràng, bỗng chốc ở trong đám tiệc yến, nhĩ mục quan chiêm, nếu họ thò ngón lố-lăng ra thì coi làm sao tiện ?

An-Ny có ý thất-vọng mà rằng :

— Con còn nhớ trước đây độ hơn hai tuần lễ, nhà ta cũng có mở cuộc khiêu-vũ. Lúc bấy giờ đàn nhạc rất là náo nhiệt, chính chị em con phải đi mời kể có đến bốn năm phường nhạc, tưởng mẹ cũng không từng dặn chúng con phải kén chọn những người có phẩm-hạnh tốt bấy mời đến !

Doãn phu-nhân nói rằng :

— Con nói thế lại càng lầm lắm ! Phàm đã mở cuộc khiêu-vũ, thì âm nhạc và ca xướng cần phải thật là náo-nhiệt. Cứ kể lúc ấy chỉ cốt là chọn được mấy tay thực giỏi về ca đàn và đủ tư-cách để họ đỡ đầu, còn thì năm rau ba nộm cứ ùa cả đi, miễn là giúp cho quan khách được thêm vui là đủ rồi. Chứ bây giờ, chỉ định gọi có một người thiếu-nữ chưa biết phẩm-hạnh và thiện-kỹ ra làm sao, đã dám để cho người ta đứng chơ-chọi vừa đàn vừa hát ở trước đám quan khách khiêu-vũ hay sao ?

— Thưa mẹ, điều đó có can gì ! Một người mà hay cũng có thể đánh đổ được trăm nghìn người dở. Giá như nhà ta đây vì xã-hội mà thay đổi một cách « đàn ca yên ấm » rất mới lạ, cũng là một sự thú, ý con chắc Tỷ-đô-ny này cũng không phải là người tầm thường. Một là chuyên tâm trí về nghề này để mưu đường sinh-hoạt, hai là bị sự gì tao phùng ý ngoại, bất-đắc-dĩ phải làm ra thế cũng chưa biết chừng. Ý con chỉ muốn đón cô ta lại thử xem sao, chẳng hay mẹ có bằng lòng thế không ?

An-Ny hỏi thế chưa thấy phu-nhân trả lời thì lại nói tiếp luôn rằng :

— Cứ kể như con bây giờ cũng không thích xem hội khiêu-vũ.... Con còn nhớ mới hôm nào Nha-kỳ-tử-tước có bảo con rằng : Cái cách hội khiêu-vũ ở xứ ta này Tập-tục có đến vài nghìn năm nay rồi, thực là một cách bày trò « hủ » đáng chán... Vả lại cách âm-nhạc ca xướng, càng nghe lắm càng thêm buồn ngủ nhiều...

Doãn phu-nhân nghe nói thế lấy làm ngạc-nhiên, quắc mắt lên nhìn vào mặt An-Ny mà hỏi vặn rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Có thực thè không? Hắn bàn chuyện với mày à? Hay là mày nói láo?

Nhã-kỳ-tử-tước là một nhà thế-giao với họ Doãn, tình-nghĩa rất thân-mật, vẫn có ý chung-tình với An-Ny đã lâu, Doãn phu-nhân yêu chàng như con đẻ, định gả An-Ny cho. Cái kỳ đoàn-viên quyến-thuộc của đôi lứa này cũng chẳng chầy ngày nữa.

An-Ny nghe thấy mẹ hỏi giồn như thế, trong lòng súc cảnh sinh tình, bất-giác thẹn thùng vô-hạn mặt đỏ bừng lên mà trả lời rằng :

— Thực quả thế ạ! Những nhời chàng ta nói, con nhớ chẳng sót một chữ nào đâu! Thôi! chúng con xin lạy mẹ nữa, mẹ cứ cho chúng con được tiếp kiến cô ta, xem ra làm sao mẹ nhé!

— Nhưng mà ta chưa từng được rõ cái tính nết cô ta thế nào?

— Điều đó có ngại gì! Phương-ngôn có câu : « Trông mặt mà bắt hình-dong », miễn là cứ được trông thấy mặt thì cái tư-cách phẩm-hạnh thế nào, cũng có thể suy xét được. Nếu cô ta là người tài hạnh kiêm toàn, thì mẹ con ta cũng nên giới-thiệu cùng xã-hội. Như thế cái kiến-thức của nhà mình lại càng thêm phần siêu-việt lắm chứ sao.

Doãn phu-nhân ngần-ngừ chưa kịp đáp, đã thấy cô con gái bé Ái-Lan õng-ẹo đứng dậy vò đầu vò tai, bá lấy cổ phu-nhân ai-cầu một cách nũng-nịu mà rằng :

— Mẹ ơi! con xin biểu đồng-tình với chị An-Ny con đề xem ra làm sao. Và con cũng muốn học đánh đàn pha-âu-nô lắm! Mẹ cho chị em chúng con đi xem nhé!

Doãn phu-nhân vốn người hay chiều con, xưa nay không nỡ đề cho phật-ý bao giờ! Khi ấy thấy các con cần-nhẫn như thế thì gật đầu ưng thuận.

An-Ny và Ái-Lan thấy mẹ đã bằng lòng rồi, thì chị em múa mang nhẩy-nhót, lấy làm vui sướng vô-cùng!

Doãn phu-nhân là một người quả-phụ giàu có tiếng ở kinh thành Chi-gia-kha, năm ấy tuổi ngoại năm mươi. Bà bỗn tính từ-

https://tieulun.hopto.org

thiện, cử chỉ ôn-nhu, trị gia ngăn-nắp, nói năng rịu-ràng. Bọn thượng-lưu trong xã-hội đi lại giao tiếp, ai cũng đều suy-tôn bà là một bậc lĩnh-tụ. Bà sinh hạ được ba người con : con trai trưởng tên là Doãn-Địch, con gái thứ tên là An-Ny, hai mươi hai tuổi, con gái út tên là Ái-Lan. Kể về phần sắc đẹp của chị em nhà này, thì mặt hoa da phấn, hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém tươi. Nhất là cái tính chất, thì ai cũng đoan-trang phong-nhã, từ-thiện ôn-nhu, không khác bà mẹ một chút nào. Ôi ! cũng là mẹ góa con côi, mà sao cái cảnh gia-đình khoái lạc của nhà này, mẹ con quý nhau như hạt châu đỏ trên tay, anh em chị em yêu nhau hơn nén vàng, thực trên thế-gian đã hồ dễ mấy nhà theo kịp!..... Không những thế. Doãn phu-nhân những lúc nhàn-cư vô-sự lại chăm-nom việc học-hành cho các con, kỳ thi nào cũng có người được vào lưu-học trường Cao-đẳng, cho nên gia-thanh càng ngày càng lừng-lẫy thêm lên.

Chuông đồng-hồ điểm mười một tiếng, Doãn phu-nhân và hai cô con gái đều phục-sức rất rực-rỡ, lên xe song mã đi thẳng đến nhà số năm con đường Khả-mẫu. Đến nơi ba mẹ con xuống xe chạy đến cửa bấm chuông.

Cửa mở ra, một người đàn-bà đã nạ dòng, có vẻ nghiêm-trang, khom lưng mời vào.

Mọi người lần lượt kéo vào nhà khách.

Người đàn-bà kia cất tiếng rịu-ràng nói rằng :

— Xin mời các quý-vị hãy ngồi tạm đây một lúc, cô nữ-nhạc-sư nhà tôi có chút việc đi ra ngoài kia, lát nữa sẽ về.

Ba mẹ con Doãn phu-nhân y lời ngồi xuống, phu-nhân có ý để mắt đưa nhìn tứ phía, thấy trong phòng trang-sức cũng chẳng có gì là hoa-mỹ cho lắm ! ở trên tường có treo mấy cây đàn tỳ-bà, tam huyền mỗi thứ một cái, ngoại giả chẳng thấy vật gì là sang trọng.

Ước độ năm phút đồng-hồ, chuông cửa rung động, người nữ-nhạc-sư vừa về đến nhà, nhác trông thấy trong phòng có khách vội-vàng dảo đến trước mặt mọi người, chắp tay thi-lễ và nói xin lỗi vì vắng mặt không ra đón được.

https://tieulun.hopto.org

Ôi, cô nữ-nhạc-sư này có phải là người nào đâu, chính là cô Lộ-Lạp trốn nhà mà đi hôm nọ đó.

Kể từ khi cô ta từ trên xe-lửa, bước chân xuống ga Chi-gia-kha này, bắt đầu vào trú chân tại một nơi lữ-quán nhỏ, hình-dung ủ-rũ, nét mặt rầu-rầu, phần thì lo rằng : lữ thứ bình bồng, cô thân khách địa, không có một người nào quen biết với mình. Gia dĩ tiền lưng có ít, cơm hàng lại đắt, lấy đâu mà tư cấp cho được lâu dài... Phần thì sợ Khuất-Đốn phu-nhân sai người dò la bắt về... Ngày đêm chằn chọc, lo nghĩ suốt năm canh, càng nghĩ bao nhiêu, lại càng thương thân tủi phận bấy nhiêu. Than ôi, nào đâu đến nông nỗi thế này !...

Suốt mấy đêm thâu, Lộ-Lạp ở một phòng riêng trong nhà trọ, hết ngồi nhỏm dậy lại nằm soài ra, hết than dài lại thở ngắn ! Lắm lúc thấy bóng người vắng-vẻ, thì lại giở va-li ra kiểm điểm xem cái số tiền của mình còn được bao nhiêu. Thấy mỗi ngày chi tiêu mỗi hao hụt đi, thì lại càng âu-sầu mà tự nghĩ rằng : « Ừ, thôi thì cái cảnh-huống của mình bây giờ dù khổ-sở đau-đớn đến thế nào chăng nữa, chẳng qua cũng chỉ có một mình mình biết, một mình mình hay mà thôi. Dẫu mình có kể lể ra thì cũng chẳng ai thương, mà lỡ có điều gì bất lợi, thì lại càng thêm nhục.— Này đây ! cái món tiền của mình đem đi, cả thảy còn được bấy nhiêu đồng, phỏng chừng chỉ đủ chi dụng độ vài tháng là cùng ! Vậy mau mau ta phải tìm kế mưu sinh ngay đi, kẻo nữa ngồi ăn núi lở, nước đến chân rồi mới nhảy thì hối làm sao cho kịp !... Ta định soay kế gì bây giờ ?...Ta vốn là nữ-học-sinh hay ta mở trường học dạy tư chăng ?..... Nhưng mà lấy ai là người làm môi-giới cho mình, chẳng lẽ tự mình đi nói với các nhà có con để cầu cho đến học mình hay sao ? Thế thì hủ lắm mà đã chắc có ai tin cho không ?..... Hay là ta chế biến ra, xin làm bảo-mẫu chăng ? Khốn một nỗi bình nhật mình chưa từng am-hiểu cái cách thức trông nom con trẻ... Mình vào đâu xin việc bây giờ, mà người ta thử thách một đôi điều, thì cũng đền cung tịt mít !... » Nàng nghĩ quẩn nghĩ quanh mãi, chẳng biết soay-sỏa cách gì, thì trong lòng càng lấy làm đau-đớn, hai hàng châu lệ tuôn rơi, thổn-thức lời tâu mếu-máo mà than rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Khổ chưa! Cái di-sản của bá-phụ ta để cho ta kia to lớn biết là dường nào! Thực ta không thèm để ý vào đấy. Nhưng mà chỉ đáng thương cho thân ta rằng cái kế sinh-nhai của ta bây giờ sao mà khó tìm kiếm thế! Ừ mà cũng phải! Bây giờ mình muốn xin làm việc gì, nếu không có giấy hạnh-kiểm và bảo-chứng thì không được. Huống-chi mình bây giờ bị gia-cảnh bức bách mà đến đây, lẫn-quất vu-vơ, bằng hữu chẳng có, thân-thích cũng không, biết ai là người trượng nghĩa mà nhờ người ta bảo-chứng cho mình kia chứ!

Nghĩ đến đấy không biết làm thế nào cả, ngồi ngẩn người ra hồi lâu, chợt nhớ ra được một nghề, bất-giác cả quyết nói rằng:

— Ừ thôi! Đã đến nỗi này, thân lươn có quản chi lấm mắt. May cho ta còn được có nghề âm-nhạc xướng-ca này, có thể đem ra làm kế sinh-nhai được...

Quyết định như thế rồi, sáng hôm sau đi tìm thuê nhà, vơ-vẩn mãi đến nửa tháng mới tìm được cái nhà của người xương-phụ, nàng bèn thuê ngăn ra làm đôi, một nửa làm phòng ngủ, và một nửa làm phòng khách, nhà ấy tuy nhỏ, nhưng tiền thuê được rẻ và ở có một mình thì cũng vừa, sau khi quét giọn bày biện trang-hoàng rồi, kể cũng dễ coi. Nơi ăn chốn ngồi xong đâu vào đấy, nàng bèn nhờ người chủ nhà đăng cáo-bạch lên báo-chương, tức là ngày mẹ con Doãn phu-nhân xem thấy vậy.

Hôm ấy Lộ-Lạp đi mua ít bài đàn, khi về nhà nhác thấy ba vị nữ-khách ngồi đấy, thì bất-giác chân đi bập-bồng, bước thấp bước cao, mà trong bụng thì phân-vân thắc-thỏm, tự nghĩ rằng: « Chết nỗi! thân-thế ta bây giờ mới bắt đầu ra đời, mà tiếp khách cũng mới lần này là lần thứ nhất, vậy ta phải dùng cách ứng thù thế nào cho khỏi thất nhân-vọng mới được đây!»

Doãn phu-nhân cùng hai con gái mới thoạt trông thấy cách ăn bận của nàng, cùng thuần đồ len, hình-dung óng ả, cách đi đứng rất nhẹ-nhàng, coi ra vẻ tuyệt đại giai-nhân, thì cái tấm lòng kính-ái đã thêm lên bội phần. Nhất là hai chị em An-Ny và Ái-Lan lại càng lấy làm trọng lắm. Ba mẹ con đều tấm tắc khen thầm rằng: « Úi chà! Cái dung-mạo cô này cũng đã đủ khiến cho người ta kính mến lắm rồi. Nhưng tiếc thay đôi quầng mắt đều hoe hoe

sắc đỏ, trông cái tia sáng trong đồng, tử; thấy bao tàng biệt bao sự lo phiền uất ức, đó thực là một điều rất kỳ-dị.

Mọi người đều thi lễ cùng nhau, xong đâu đấy, phu-nhân cất tiếng sẽ hỏi rằng :

— Tôi hỏi câu này, xin cô miễn thứ cho, có phải cô-nương là vị nữ-nhạc-sư ở đây không ?

Nàng ra dáng bẽn-lẽn thưa rằng :

— Thưa vâng.

— Mẹ con nhà tôi đến đây, vì đã được xem mục quảng-cáo của cô-nương đăng báo, giới-thiệu cho biết quý-tính phương-danh, cho nên chúng tôi định đến đây hôm nay để tiếp kiến cô vậy.

— Dạ, tôi xin đa tạ cái thịnh-tình của phu-nhân và liệt vị công-nương lắm ».

— Không dám, vì nhà tôi thường mỗi tháng có một lần mở tiệc yến ẩm, các hàng thân-bằng cố-hữu đến dự cuộc cũng khá đông. Lần nào cũng phải cho đón các nhà âm-nhạc và ca-xướng ít ra cũng có đến vài mươi người để giúp thêm sự vui trong cuộc. Nhưng mà...... Tôi nói câu này xin cô đừng chấp nhé !... Vì những điệu âm-nhạc bây giờ của họ phần nhiều thô-tạp và tẻ-nhạt, không lấy gì làm vui lắm. Vậy lần này ý tôi muốn tìm một pháp-môn rất tân-kỳ, có thể gọi là mới tai lạ mắt cho được thêm phần kỳ-thú.... Tôi xin hỏi : Có phải như lời quảng-cáo của cô-nương, thì những lúc dự cuộc, chỉ cần dùng một người vừa đàn vừa hát phải không ?

— Vâng ! dám thưa phu-nhân cùng nhị vị công-nương, chúng tôi biết thế nào xin thưa thực thế, chẳng dám giấu-diếm. Còn như sự hay dở khen chê, nên chăng tùy ý các ngài lượng xét. Tiện đây tôi xin mời phu-nhân và nhị vị công-nương hãy tạm khoan một lát, để tôi xin diễn-thí một đôi bài, để xin phủ-chính cho !

Nói đoạn, không đợi cho phu-nhân đáp lại, vội-vàng đứng dậy với cây đàn tỳ-bà treo trên tường xuống, vặn phiếm lấy dây dâu đấy, ngồi tréo chân lên ghế bành, trước mặt phu-nhân ngồi dạo khúc sầu-ngâm.....

Tịch !.... tình.... tang !...

Cùng trong mấy bực cung thương :
Nghe ra như oán, như thương như sầu.

Mấy ngón tay mơn-mởn như búp măng non kia dìu-dặt trên cây đàn tỳ-bà, chẳng khác gì rồng leo phượng múa....

Đương lúc âm-điệu du-dương, chợt nghe tiếng chim oanh rền-rĩ, cung đàn điệu hát, ăn nhau như một không hai.

— Hay !..... Hay lắm !.....

Mấy lời khen của Doãn phu-nhân đó lại càng trợ thêm cho cái năng-lực của nữ-nhạc-sư : thoắt khi lên bổng, thoắt khi xuống chầm :

Trong như tiếng hạc bay qua,
Đục như nước suối mới sa nửa vời ;
Tiếng khoan như gió thoảng ngoài,
Tiếng mau sầm sập như trời đổ mưa !

Nghe đến đấy, An-Ny nét mặt đờ-đẫn, ngồi trông ra ngoài. Ái-Lan sướng quá, bất-giác đứng vùng dậy múa-mênh !

Doãn phu-nhân thì hai mắt lim-dim, trong bụng lấy làm đắc-ý lắm và nghĩ thầm rằng : « Tiếc thay ta không được gặp cô này từ sớm. Quyết thế nào cũng đón về ca đàn một độ, có lẽ cuộc yến hội ở nhà ta nay mai sẽ vẻ-vang thêm được bội phần.

Nàng vừa ca xong một bài thì Doãn phu-nhân vội-vàng hỏi ngay rằng :

— Cái điệu ca đàn của cô-nương thực ,vùng này chưa ai theo kịp ! Chúng tôi rất vui lòng hoan-nghinh lắm rồi, nhưng chẳng hay từ ngày cô-nương ở đây đã phô-diễn lần nào chưa ?

— Thưa chưa ! Tôi tới quý cảnh đây mới được độ nửa tháng thôi !

— Thế ư ! Nhưng tôi xem trong lời quảng-cáo của cô-nương còn khí sơ lược. Vậy chẳng hay chương-trình cô-nương định thế nào kia ?

Lộ-Lạp nghe câu hỏi đó, bất giác luống cuống tự nghĩ rằng : « Xưa nay mình chưa từng am-hiểu việc này, chẳng biết những

https://tieulun.hopto.org

bọn âm-nhạc khác họ định giá bao nhiêu mà mình bắt chước ! »
Ngần ngừ hồi lâu bèn trả lời rằng :

— Thưa phu-nhân, chúng tôi ngụ ở đây lấy nghề du-hý làm sinh nghiệp, xin nói thực rằng !....

Nói đến đấy thì lại chẳng biết bao nhiêu mà nói nữa.

— Không ngại, chỗ ba con cô định lấy bao nhiêu thì cứ nói...

— Thôi thì.... cứ mỗi lần chỉ xin cho năm mươi lạng vàng là đủ !

Lúc nàng nói tiếng run-rẩy, dáng bẽn-lẽn, sắc mặt đỏ bừng như quả gấc chín.

Tuy nàng nói lấy thế, thì có khi đắt gấp ba phần cái giá định ở ngoài, nhưng Doãn phu-nhân cũng không chê là đắt, và nghĩ thầm rằng : « Ừ mà phải, cái thân phận của người ta cao quý như thế, có lẽ tính thế cũng là phải đấy. » Bèn hỏi gạn luôn rằng:

— Thế lộ đến chiều hôm thứ tư này, cô-nương có thể đến dự cuộc tại tệ-xá được không ?

Lộ-Lạp nghĩ ngợi hồi lâu rồi trả lời rằng :

— Bẩm được, chiều hôm ấy tôi cũng không có việc gì bà...

Doãn phu-nhân lấy làm vui vẻ mà rằng :

— Thế thì quý-hoá quá. Đến hôm ấy độ khoảng chín giờ tối, tôi sẽ sai người nhà đánh xe lại đón, thế nào cô-nương cũng nhớ sắm sửa sẵn đi nhé !....

— Vâng, tôi thế nào cũng xin y ước !

Doãn phu-nhân tươi cười mà nghĩ rằng : « Chắc hôm đó cuộc yến hội ở nhà ta sẽ được nhiều người ca tụng. Nhưng chỉ có một điều là không hiểu đến hôm đó thì cô ta ăn bận thế nào. Chẳng biết quần áo hoa hột suyến nhẫn có gì không ? Chẳng lẽ ta lại hỏi rõ ra hay sao.....

Thế nào thì cuộc yến ẩm hôm ấy cũng toàn là những bậc đại-gia khuê-tú, phong-lưu công-tử cả, chỉ sợ hắn chỉ có một bộ quần áo nước sáo thế này thôi, thì có phần thất thể-diện cho nhà mình quá.... Ừ, bất nhược ta tự may cho hắn một bộ siêm áo thượng-hạng, và bao nhiêu những đồ hoa hột suyến nhẫn

https://tieulun.hopto.org

của con An-Ny đưa cho cô ta trang điểm tất cả, thế thì cái thanh-giá của hắn mới có thể cao quý được! Hắn mà cao quý bao nhiêu, tức là nhà mình cũng thêm phần giá-trị chứ sao! Tục-ngữ có câu: « Hoa mẫu-đơn tuy đẹp cũng còn phải nhờ có những tàu lá xanh biếc che cuở đỡ cho! Có lẽ ta nghĩ thế là phải đấy. Nhưng mà khốn câu chuyện này rất khó nói, sợ hắn lại nghĩ rằng mình có ý gì khinh hắn chăng...

Doãn phu-nhân nghĩ đi nghĩ lại mãi, hai ba lần có ý trông trộm Lộ-Lạp mà muốn ngỏ câu chuyện ấy ra, rồi lại ngừng lại không nỡ nói, hồi lâu đành phải lảng sang truyện khác mà rằng:

— Này cô-nương! Con cháu Ái-Lan đây là con gái út tôi đấy, cháu thích học ca đàn lắm, tôi định hôm nào sửa chút lễ mọn cho cháu sang cặp môn cô nhé!

— Vâng.

— Nhưng chẳng hay cô-nương định lấy thế nào kia?

— Thưa... Thưa phu-nhân đã có lòng bắt khi... Thôi thì chi... Xin mỗi tiếng đồng-hồ là mười đồng...

Nói đoạn lại áy-náy không yên!

Doãn phu-nhân vốn nhà giàu kể có hàng triệu, mỗi khi gặp những việc đáng tiêu, thì dầu huy-hoắc đến thế nào cũng không tiếc tiền. Ấy là Lộ-Lạp nói đắt thế chứ nếu đắt nữa có lẽ phu-nhân cũng bằng lòng.

— Vâng, thế để đến hôm nào tôi cho cháu sang thì cô làm ơn dùm cho nhé!

Mấy người bàn chuyện với nhau hồi lâu rồi chia tay ra về.

Xe vừa đi khỏi thì An-Ny cười bảo mẹ rằng:

— Mẹ nhỉ, cô nữ-nhạc-sư này, tiếng hát hay, mà sắc cũng tuyệt trần, thực chẳng mấy người ăn đứt. Nhưng có một điều con lấy làm nghi-hoặc là cái tên Tý-đô-ny này, mẹ thử đọc kỹ xem có phải là tên họ người nước Ý-đại-lợi không? Mà con xét kỹ cái hình-dung diện-mạo cô ta, thì quyết không phải người nước Ý, chính là người ở xứ đông nước ta chứ không sai!

— Ừ, con nói phải, ý mẹ cũng đoán thế! Chắc rằng người này cũng con nhà dòng-dõi trâm-anh, hoặc-giả gặp phải cảnh-ngộ

https://tieulun.hopto.org

bần-cùng quẫn-bách, bất-đắc-dĩ phải giấu mình tìm kế sinh-nhai. Hay là bị cớ gì tao-tè lao-đao, nên phải thay tên đổi họ để cho người ngoài khỏi nghi chăng. Thực là một điều đáng thương tâm trên trần-thế. Nhưng dù thế nào cũng mặc người ta, mẹ con mình tồn tâm trung-hậu, không nên can-thiệp đến việc bí-mật ấy. Chỉ biết rằng cô ta kỹ-nghệ tinh-thông, vả nết-na thùy-mỵ, đủ chứng rằng con nhà thượng-lưu nhân-vật, chứ không phải là con nhà tầm-thường! Thôi con cũng đừng nên thóc-mách đến truyện riêng người ta nữa!

Thấm-thoắt đã đến kỳ yến hội ngày thứ tư, hôm ấy độ khoảng tám giờ rưỡi tối, Doãn phu-nhân như ước, sai người đánh xe đi đón.

Lộ-Lạp sắm sửa đâu đấy, lên xe đi.

Doãn phu-nhân ăn vận quần áo rất lịch-sự đứng đón sẵn ở dưới thềm, nhác thấy xe Lộ-Lạp về tới nơi, tươi cười hớn-hở, mãn diện xuân-phong, vội-vàng chạy đến dưới xe giơ hai tay ra đỡ nàng xuống, cùng dắt tay đi ngang hàng trở vào trong nhà, Lộ-Lạp thấy quang-cảnh trang-hoàng rất rực-rỡ, khắp nhà đèn thắp sáng choang, coi chẳng khác gì ban ngày, thì trong lòng có ý thấp-thỏm!

Hai chị em An-Ny cũng đứng đón sẵn ở trước cửa nhà khách, trông thấy Lộ-Lạp vận bộ quần áo trắng nõn, coi không khác gì một người mỹ-nhân bằng tuyết, cổ đeo chuỗi hạt bảo-thạch, sắc mặt thiên-nhiên, tựa bông hoa đào mới nở, đôi tay trắng ngần như đôi bạch-ngọc vỏ hà! Nói tóm lại thì cái vẻ diễm-lệ của Lộ-Lạp, thực không có bút mực đâu mà hình dong hết được.

An-Ny ngắm-nghía hồi lâu, có ý kinh nhạ mà rằng:

— Úi chà kìa, kính chào Tý-cô-nương! Tôi trông cô-nương không khác gì bông hoa sen trên mặt nước!....

Lộ-Lạp cười nụ, đáp lễ một cách rất khiêm-tốn rồi quanh vào trong nhà.

Doãn phu-nhân sai An-Ny đưa lên lầu và dặn rằng:

An-Ny vâng lời, bèn cùng Lộ-Lạp trở lên lầu.

— Hễ bao giờ đến giờ, thì sẽ mời cô-nương vào nhà khách tương kiến.

https://tieulun.hopto.org

%a

Sách của TÂN-DÂN THƯ QUÁN xuất-bản

TIỂU-THUYẾT

Một vạn đồng (Trinh-thám)	0$16
Vợ tôi (dư chi thê) trọn bộ	0.70
Chồng tôi (dư chi phu) trọn bộ	0.70
Song hiệp phá gian	0.45
Thế-giới trẻ con	0.25
(Thiết-Hoa-Tiên-Sử) trọn bộ	1.00
Thuyền-tình bể-ái trọn bộ	0.90
Tục Thuyền-tình bể-ái (đang in)	0.90
Anh-hùng-náo — trọn bộ (hết)	1.25
Tục Anh-hùng-náo — trọn bộ	1.10
Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Tục Tái Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Thiên-phương nhật đàm (hết)	0.90
Lục-mẫu-đơn — trọn bộ	1.50
Truyện cổ-tích, 2 cuốn, mỗi cuốn	0.20
Phấn-trang-lâu I	0.6[illegible]
Vỏ quít dầy, móng tay nhọn	0.15
Bình Sơn Lãnh Yên, (Tứ tài-tử) trọn bộ	1.20
Song phượng kỳ duyên	0.90
Mỹ-quốc xong nga (Tội ảnh) mỗi quyển	0.06
Phấn-trang-lâu II	—
Phi-châu yên thủy sầu-thành lục	—
Chiếc bóng song the	—
Ngọc Kiều Lê (Tam tài-tử)	—
Kính hoa duyên	—

KỊCH BẢN

Thù chồng nợ nước	0$12
Nghĩa nặng tình sâu	0.12
Chén thuốc độc	0.40
Tây Sương Tân kịch	0.20
Tòa Án Lương-Tâm (hết)	0.30
La tasse de poison	0.50

VỢ TÔI và CHỒNG TÔI

Mỗi bộ một quyển, giá bán . 0$70

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

THI TIỂU-THUYẾT

Cuộc thi đoản-thiên tiểu-thuyết của Tân-Dân Thư-Quán còn non một tháng nữa hết hạn.

Xin các bạn làng văn nhớ cho văn thi chớ gửi sau ngày 31 tháng năm tây này mà quá hạn.

Văn thi gửi đến : **TÂN-DÂN THƯ-QUÁN**

93, *Hàng Bông – Hanoi*

IMP. LONG-QUANG — HANOI

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

Mc 5414

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BẢN

DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 8693

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết TỐI ANH của Tàu

QUYỂN THỨ

6 XU

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM
BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE
Dépôt Légal
exemplaires
exact 2000 exemplaires
première fascicule
Editeur Tân Dân

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

Sách của TÂN-DÂN THƯ-QUÁN xuất-bản

SÁCH HỌC

40 bài Quốc-Sử (Sơ-học yếu-lược).	0$40
Luận Quốc-Văn —	0. 20
Sơ-học yếu-lược toàn thư	0. 40
Pour nos jeunes écoliers (Lectures françaises — CM et CE — ouvrage (adopté).	0. 50
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược.	0. 35
Résumés de leçons de choses (cours moyen) . .	0. 25
Problèmes du Certificat d'Études	0. 50
Lên-bảy	0. 12
200 bài tính đố	0 30
300 bài tính-đố	0. 30
Vần Quốc-Ngữ Tân-Dân	0. 05
Quốc-Văn Độc-Bản (adopté)	0. 40
Choix de dictées expliquées (C.E.)	0. 35
Cent Dictées du Certificat d'Études	0. 40
40 morceaux de Récitation française	
Cours Elémentaire (adopté).	0. 25
Cours Préparatoire.	0. 25
Sách dạy nói tiếng tây.	0. 20

LINH TINH

Trò Đời thứ I và thứ II, mỗi quyển	0. 20
Sách xem Tết	0. 25
Sách dạy đánh chắn	0. 40
Sách cười	0. 20
Pháp Việt đề huề (của cụ Phan-bội-Châu) . .	0. 10
Tập diễn-thuyết (của cụ Phan-chu-Trinh). . .	0. 10
Tuyên cáo quốc-dân (của cụ Phan-bội-Châu) .	0 06

VĂN-CA TRÍCH CẨM

Hai trăm bài hát ả-đào, có chú thích rất kỹ

In đã gần xong

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE
Nº 31088

An-Ny vâng lời, bèn cùng Lộ-Lạp trở lên lầu.

Cứ kể một đôi thiếu-nữ này tuy mới quen biết nhau, mà cái cảm-tình thân-mật, cũng như là bạn cố-tri, cho nên hai người ý hiệp tâm đầu, tiếp-đãi nhau rất là thực-thà, không có chút nào là khách-sáo. Vả lại Lộ-Lạp khi còn ở nhà Khuất-Đốn cũng thỉnh-thoảng dự tiệc yến-hội, cho nên những cách lễ giao nghĩa tiếp, cùng là điệu-bộ xướng ca khiêu vũ, cũng đã từng am-hiểu cả.

Ước độ mười phút đồng-hồ, Doãn phu-nhân lên lầu mời Lộ-Lạp xuống. An-Ny cũng xuống theo. Đến nhà khách, Lộ-Lạp trông vào trong cuộc, thấy ngồi san-sát toàn những hàng phong-lưu cao-quý, công-tử vương-tôn thì bẽn-lẽn sợ cúi đầu thi-lễ khắp lượt, rồi đến ngồi chỗ bàn để đàn đối-diện với quan khách, chỉnh-tề đâu đấy, vừa đánh đàn vừa hát.

DÉPÔT LÉGAL
Nº 8693

Mọi người mới thoạt trông thấy Lộ-Lạp đẹp như sao băng, đã tấm-tắc khen thầm, kịp đến lúc nghe cung đàn dọng hát, bồng chìm như rót bên tai, hết thẩy người nào cũng ngồi đờ mắt ra, ngẩn-ngơ thờ-thẫn, coi không khác gì một tòa bụt gỗ, chỉ thấy ai cũng đương cặp mắt đăm-đăm nhìn vào mặt Lộ-Lạp, im phăng-phắc chẳng thấy ai cất một tiếng nào.

Ước được đến ngót một giờ đồng-hồ. Doãn phu-nhân đứng lên mời khách, mọi người đều nhao-nhao đón phu-nhân mà hỏi rằng:

— Dám thưa phu-nhân, cái vị thiên-tiên kia giáng hạ phàm-trần từ bao giờ thế? Úi chà! nhan sắc đã xinh đẹp vô-cùng, không cần phải nói, nhưng mà thanh âm sao mà thanh thoát lắm thay! Chúng tôi đi nghe đã nhiều mà chưa thấy ai được hay như thế!

Lúc bấy giờ cử-tọa chưa hết lời tán mỹ xưng-tiễn, lại kế đến tiếng vỗ tay đôm-đốp, không khéo những viên ngói lợp trên mái nhà cũng bị cái mãnh-lực huyên-náo ấy mà rạn vỡ cả!

Đàn ngọt thay! hát hay thay! Lộ-Lạp chưa diễn xong bài này đã có người muốn nài ép nàng diễn luôn sang bài khác. Lộ-Lạp cứ phải diễn mãi không được nghỉ-ngơi chút nào, nhưng càng thấy chúng khách hoan-nghinh, thì trong lòng vui-vẻ đắc ý, lại càng cố công ra sức, gắng diễn hết những cách sở-trường, khiến cho trong đám tiệc bấy giờ có lắm người vui

https://tieulun.hopto.org

thích quá mà phát-hiện ra sắc mặt. như người muốn gắt gỏng, trợn-trừng trợn-trạc, hỏi lẫn nhau rằng :

— Gớm nhỉ ! không biết rằng người mỹ-nhân kia ở đâu mà đến, sao Doãn phu-nhân biết mà mời được ? Chúng ta được vinh-hạnh biết là nhường nào !....

Doãn phu-nhân lóng biết nhiều người khen-ngợi mình, thì tự lấy làm vẻ-vang lắm, bèn đem câu chuyện mình biết Lộ-Lạp những thế nào mà thuật cho cả mọi người nghe.

Lúc bấy giờ trong cuộc cũng có nhiều người đã xem cái đoạn quảng-cáo ấy, nhưng không lưu ý đến, nay nghe thấy phu-nhân nói thế, thì lấy làm tự oán hận rằng : « Vì mình không biết cơ-duyên, để đến nỗi Doãn phu-nhân hớt mất nước đầu !...»

Đến khi Lộ-Lạp hát xong, hết thảy mọi người đều đứng dậy xúm quanh vào Lộ-Lạp, Doãn phu-nhân nhất nhất giới-thiệu cho nàng biết các quý-tính phương-danh, thời thì người nào cũng tranh đứng lên trước để được bắt tay nàng cho là một sự vinh-hạnh không gì bằng vậy !....

Cái cuộc vui trong nhà Doãn phu-nhân, chẳng được mấy chốc thì đêm đã khuya, các vị khách quan dần dần giải tán cả. Nhưng cũng còn mấy người lùi lại để khẩn-cầu với Lộ-Lạp hẹn đến hôm ấy hôm nọ sẽ mời đến dự cuộc yến ẩm. Lộ-Lạp nhất nhất vâng lời cả.

Từ đó trở đi, cái tên Tý-đô-ny đã vang lừng khắp gần xa ; các bậc đại-gia khuê-các đến xin nhập-môn học đàn hát cũng nhiều, lắm người vì không được trực-tiếp với nàng luôn luôn thì đem lòng oán-hận.

Ước độ ít lâu, Lộ-Lạp dự tính cái số tiền của mình thu được, thì đã thừa-thãi dư-dật nhiều lắm .

Cứ kể cái danh-dự với cái cảnh-vị của nàng lúc bấy giờ, tưởng cũng đã là một tay sung-sướng vô-cùng, nhưng mà nàng thì coi cũng như một vật để sau lưng, một vật rơi dưới gót chân, bất-đắc-dĩ phải đèo bòng với nó ! Thường những lúc thưởng hoa buổi sớm, ngoạn nguyệt ban chiều, là những lúc một mình vắng-vẻ, thì nàng vẫn rỏ sa hàng lệ mà than rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Đích-Tư ! . . Đích-Tư ! . . . Hỡi em Đích-Tư rất yêu rất quý của chị ơi ! Chị không được em ở gần chị một khắc nào, ấy là chị không sao được một khắc nào là vui vẻ cả. Trao ôi ! vong hồn em có khôn thiêng, cũng nên xét cái tấm lòng cho chị : cứ mỗi lần gượng cười ở trong đám yến-hội, ấy là chị đã đứt từng khúc ruột rồi đấy em ơi ! . . .

XVI

Lộ-Lạp tự lần yến-hội ấy trở đi, đều được các hàng phú-quý vui lòng lắm ! Phàm ai đã trông thấy diện-mạo nàng cũng đều tấm-tắc khen-ngợi cả. Nhất là Doãn phu-nhân lại càng yêu quý nàng lắm, mà cả đến An-Ny xưa nay vốn là một người tự-cao tự-trọng, thế mà đối với nàng cũng thân-thiết như tình ruột-thịt, thời thường đi lại thăm nom, càng tế-nhận cách ngôn-ngữ cử-chỉ của nàng lại càng tin nàng là con nhà hoàn-toàn giáo-dục, không phải bọn người tầm-thường. Nhưng chỉ có một điều khả nghi là không hiểu sao mà nàng phải xuất-thân như vậy. Cho nên có lắm khi bàn chuyện chung-khúc với nhau, vẫn muốn thừa cơ mà dò-la duyên-cớ. Nhưng Lộ-Lạp là một người rất cẩn-thận chin-chắn, bịt kín miệng bình, không hề hở qua đến chuyện trước.

Một ngày kia An-Ny tay cầm một phong thư tươi cười hớn-hở, chạy đến nhà Lộ-Lạp mà rằng :

— Này, Tỷ-cô-nương ơi ! Tôi đố cô biết cái gì đây ? Đây là một phong thư của anh Á-Đình vừa gửi về đây, trong khoảng vài hôm nữa, sẽ có dịp về chơi nhà những một tuần-lễ, để tự-lạc đàm-hoan với chúng ta đây !

Lộ-Lạp đương mải xem sách, chợt nghe hai tiếng « Á-Đình » là tên mình thường nghe quen quen, bất giác ngạc nhiên hỏi luôn rằng :

— Á-Đình là ai kia cô ?

An-Ny cười ngặt-nghẽo mà rằng :

— Ừ, tôi cũng chắc rằng cô không biết Á-Đình là ai thì phải. Á-Đình tức là anh ruột tôi đây. Anh tôi vẫn chuyên tập nghề làm thuốc, đã từng được đỗ tốt-nghiệp đại-học văn-bằng đấy, hiện nay đương sung-chức Y-sĩ ở kinh-thành Nữu-ước, thường mỗi tháng lại chơi nhà một lần.

https://tieulun.hopto.org

Lộ-Lạp lại chợt nghe thấy tiếng « Nữu-ước » khác nào như xét đánh bên mình, giật nẩy người lên mà hỏi rằng :

— Nữu-ước à ?

An-Ny vốn là người nhanh ý, lanh-lợi, nhác qua thấy tình-hình như vậy, thì biết ngay rằng Lộ-Lạp đích tử Nữu-ước đến đây, không còn sai nữa. Nhưng nàng cứ làm thinh, hình như không biết gì cả, dủng-dỉnh nói rằng :

— Vâng ! tôi liệu cái hành-trình của anh tôi, chỉ đến ngày thứ năm này là về tới nhà thôi.. Đến hôm ấy tôi thế nào cũng xin giới-thiệu cô-nương với anh tôi, chắc rằng cuộc diện-đàm tự-lạc của chúng ta từ đấy càng thêm vui-vẻ lắm đấy, cô-nương nhỉ !

Lộ-Lạp gạt ngay đi mà rằng :

— Tôi xin đa tạ cái thịnh-ý của cô, không sao ưng mình được. Vì buổi ấy tôi đã chót y lời phó ước với một đám yến-hội kia rồi.

— Nếu quả vậy thì thực là chẳng may lắm ! Ý tôi chỉ muốn cho hai người được trực-tiếp với nhau thì tôi rất lấy làm vui lòng.. Này cô-nương ạ ! Anh A-Đinh tôi ý mà... kể tài-sắc thì có lẽ vào hạng nhất ở đời này, mà hạnh-kiểm thì hiếm có. Nghĩa có, nhân đức có, thôi thì hết thẩy ai cũng phải khen là một người tài mạo kiêm-toàn !... Thực tôi không dám nói sai, tôi mà kính trọng anh tôi thế nào, thì tôi cũng kính trọng cô như thế !... Cho nên ý tôi chỉ ước muốn giới-thiệu cho hai người tương kiến nhau thôi... Thế thì hôm ấy cô-nương có bận thực không ? Hay là cô lại nói dối tôi đấy chứ gì ! Tôi dám chắc rằng nếu cô-nương cứ tiếp chuyện với anh tôi một lần, thì cô-nương cũng phải đem lòng kính-mến.

An-Ny mà sở-dĩ tán-dương cái tài-mạo của anh mình, và cố dỗ-dành ngon ngọt để vật nài cho Lộ-Lạp phải siêu lòng, là vì cớ gì ? Cái thâm ý của nàng nhất định muốn cho Lộ-Lạp sau này được cùng với anh nàng kết duyên cầm sắt, chứ cũng chẳng muốn để cho anh nàng lấy người nào hơn Lộ-Lạp nữa.

Chẳng dè Lộ-Lạp nghe câu ấy thì rất là chột dạ, cho nên mới gạt phắt đi, là vì mất nàng bây giờ không muốn trông thấy một người nào từ ở Nữu-ước mà lại, chỉn e cái chuyện bí-mật của mình, lỡ hoặc bị người ta khám phá ra chăng.

An-Ny cứ thỏ-thẻ vật nài mãi, Lộ-Lạp cứ ngồi thần người ra đấy, không biết trả lời làm sao !.... Hồi lâu nàng quyết nghĩ rằng : « Ừ, giá vì dù như người khác kia thì mình cũng chẳng cần, khốn một nỗi người này lại là anh ruột của An-Ny. Nếu mà trước sau ta cứ cố từ mãi, thì cũng quá phật nhân-tình. Âu là ta cũng từ chối qua loa như vậy, nếu được thì thôi, ví bằng họ có nằn-nèo lắm, thì ta cũng phải nhận lời thì hơn.

— Cô-nương nhé ! Hôm đó mà anh tôi về tới nhà, thì thế nào cũng xin mời cô-nương hạ cố đến chơi nói chuyện nhé !

— Khổ lắm, thế thì tôi biết trả lời ra thế nào bây giờ ? Ừ, thôi, hãy để đến hôm ấy sẽ hay. Không khéo tôi lại phải viết thư hẹn lại với người ta cũng nên, rõ rầy-rà quá...

An-Ny thấy Lộ-Lạp tỏ ý muốn bằng lòng, thì mừng cuống quýt mà rằng :

— Thế thì còn gì bằng nữa. Đến hôm ấy tôi xin cùng với anh Á-Đình tôi đứng trước ở dưới thềm mà cung hậu giá lâm đấy nhé !

Nói đoạn bàn sang chuyện khác, hồi lâu mới ra về.

Bóng câu vùn-vụt, chẳng bao lâu đã đến ngày thứ-năm. Lộ-Lạp giùng-giằng lưỡng-lự hai ba lần đã bước chân ra khỏi cửa rồi lại trở vào. — Chẳng biết ta có nên đi không ? ngộ sẩy ra điều gì bất lợi cho mình chăng.... Hay thôi quách... chẳng có lẽ chỗ người lớn với nhau, đã chót hứa lời rồi mà lại ăn lời thì coi sao cho tiện.... Ừ thôi :

Một liều ba bảy cũng liều :
Thử xem con tạo chêu người ra sao ?

Lộ-Lạp nghĩ thế, bèn lững-thững bước ra, khi đi đường nửa chiều như dại nửa chiều như ngây, cứ thủng-thỉnh kéo bộ chẳng thiết gì gọi xe cả.

Hồi lâu đến nhà Doãn phu-nhân, thi-lễ với mọi người đâu đấy. An-Ny giới-thiệu cùng anh.

Người anh tuổi ước hai mươi nhăm trở lại, trông người rất là thành-thực, hai con mắt coi rất thông-minh, tư-cách điệu-bộ có vẻ khoan-dung ôn-hòa, khiến cho ai mới trông thấy

cũng đủ yêu đương kính phục ! Hàn huyên xong, nhường ghế ngồi, cách giao-tế lễ-tiếp lúc bấy giờ thực tỏ ra đủ mọi điều khiêm nhường nhã-thiệp.

Độ một khắc đồng-hồ, mọi người mời Lộ-Lạp đánh đàn chơi. Lộ-Lạp chiều lòng phải đánh đàn hồi lâu. Kế đến tiệc đãi chà thôi thì chén tạc chén thù, người này cao đàm, kẻ kia hùng biện, kể sao cho xiết cuộc đàm-hoan !....

Lộ-Lạp tuy chuyện trò vui-vẻ, nhưng cứ mỗi lúc trông chàng Á-Đính là một người mới ở Nữu-ước về, thì lại giật mình thon-thót, sắc mặt tỏ ra trăm vẻ sượng-sùng... Sau vớ lấy tờ báo để ở bàn cúi đầu xuống xem.

An-Ny biết ý Lộ-Lạp như vậy, cũng chẳng ép nàng phải tiếp chuyện nữa, bèn ngoảnh ra ngặt-nghẽo cười và cố ý hỏi chuyện anh rằng :

— Này anh ơi ! Bấy lâu nay anh ở kinh-thành Nữu-ước, chẳng hay anh có người nào riêng những kính yêu không ? hở anh ?..

— Có chứ ! những người mà anh khả-dĩ kính yêu thì nhiều lắm.

— Thôi, thế là anh không hiểu lời hỏi của em rồi, nghĩa là em hỏi anh ở Nữu-ước đã có người nào làm « ý-trung-nhân » chưa ?

Người anh nghe câu ấy, thì cười nụ và trả lời một cách lạt-lẽo rằng :

— Không, không, anh không bao giờ chú ý đến điều đó !

An-Ny cười khanh-khách mà rằng :

-- Anh nói thế có tin thực không ? Em xin hỏi anh những lúc anh làm xong công việc rồi, thời-giờ hưu-hạ thì anh tiêu-khiển những sự gì ?

— Nghiên cứu khoa thuốc, hoặc đọc sách xem báo, hoặc hút thuốc lá cho đỡ buồn, hoặc đến chơi nhà anh em bạn để khuynh đàm thời-sự. Nói tóm lại thì nghiên-cứu việc y-lý là nhiều hơn cả.

— Anh thực là một con mọt sách chứ không sai ! Gớm, em

tưởng anh học it ra cũng đến ngoài mười năm nay rồi mà vẫn còn phải nghiên-cứu kia ư anh ?...

— Ấy chết, em nói thế thì lầm lắm ! Việc học ngày nay khác nào như trời cao bể rộng, biết đến đâu là cùng tận được ! Thuở xưa anh mới đỗ tốt-nghiệp ra, anh cũng vẫn tưởng sự học-vấn của anh đối-phó với đời có thừa đi rồi. Ngờ đâu điều đó thực lầm to, vì cứ mỗi lúc gặp những chứng kỳ-quái nan-y thì đành phải đứng khoanh tay mà chịu, cho nên cứ mỗi khi được thời giờ nhàn-hạ, là anh càng phải nghiên-cứu riết.

Lúc chàng nói thế, đôi lông mày cau bẵn lại và mặt mũi thờ-thẫn ra, coi bộ rõ là một nhà y-sĩ gần đây đã gặp một bịnh-nhân kỳ-chứng.... hao phí đã nhiều tâm lực mà cũng chưa chắc có thể chữa được hay không.... cho nên lúc nói xong càng biện ra nét mặt một cách khủng-hoảng không yên.....

— Nếu vậy ở trong xã-hội, anh không kết-giao với một người nào hay sao ?

— Có chứ ! kể bè bạn của anh thì nhiều lắm, nhưng chỉ có một người mà anh thường lấy làm bạn tâm-giao ấy, làm nghề họa-sư tên gọi là Hạ-Cát ! !

Á-Đinh nói chưa rứt lời, Chợt nghe thấy Lộ-Lạp kêu rú lên một tiếng « ối trời ôi ! »

Tại sao mà Lộ-Lạp lại kêu rú lên như thế ? Vì chỗ nàng ngồi gần với chỗ hai anh em An-Ny nói chuyện. Nàng tuy hai mắt trông vào tờ báo, nhưng hai tai vẫn lắng nghe xem hai anh em nhà nọ nói với nhau những chuyện gì. Kịp nghe đến hai chữ Hạ-Cát, thì bất-giác thân-thể chuyển-động, cái tiếng kêu rú lên ấy cũng thốt-nhiên buột miệng mà ra, đến nỗi tờ báo đương xem cũng sé-toang ra một mảnh.

An-Ny thấy vậy vội vàng chạy phắt lại hỏi rằng :

— Ô kìa, Tý-đô-ny cô-nương làm sao mà sợ hãi thế kia ?

Lộ-Lạp cố nén khí uất-ức, nói lảng sang chuyện khác mà rằng :

— Không, có gì đâu ! Tôi nhất thời sơ ý đánh rách mất một mảnh tờ báo quý báu của cô-nương. Tôi cứ hay nghĩ lẩn-thẩn

rằng : mình tự-nhiên vô-cố làm hủy hoại mất vật quý của người ta, e sợ không biết đối phó với chủ-nhân thế nào !... Chứ có gì đâu !

An-Ny nghe nói thế, thì cười khanh-khách, lấy tay vỗ vào vai Lộ-Lạp mà rằng :

— Úi chà làm gì việc nhỏ mọn ấy, mà cô-nương sợ-hãi, thôi, mai mua tờ khác.

Đoạn lại quay sang nói chuyện với anh :

— Này, thế anh ! Hạ-Cát là ai ? Người như thế nào kia ?

— Hạ-Cát là một nhà họa-sư thiếu-niên rất bần-cùng, nhưng mà tính-khí cực hòa-nhã, lập trí rất cao-kiến. Tuy gặp phải cảnh-huống bần-bách, thế mà xử sự phân ly không chút nào cẩu-thả ! Gia-dĩ nghĩa-khí hào-hiệp, trung-hậu trang-nghiêm... Thực anh lịch-duyệt đã nhiều mà những hạng thiếu-niên phong-trần, chưa từng thấy một người nào như anh ta.

— Một chàng thiếu-niên bần-cùng mà cũng có hiệp-cốt kia a, anh ? Khốn nạn, ông trời cất đặt lắm nỗi khắt-khe, đã phú-giữ cho người ta có cái chí khí hào-hiệp mà lại tiếc người ta không cho có tiền. Còn những kẻ chí-khí đê tiện, chung thân chẳng chi-li đi đâu một chữ nào, thì trời vẫn cho họ được giàu có dư-dật ném đi cũng không hết ! Điều đó thực là một điều không công-bằng nhỉ, anh nhỉ !

— Ấy vẫn thế, trò đời người có lòng tốt thì không xu, mà người bụng dạ bẩn-thỉu thì vẫn cứ giàu có ùn-ùn mãi đấy.

— Thế về phần phong-mạo của chàng ta ra làm sao ? Liệu có được đẹp như quan-ngọc, hay trông xấu như ma-lem thì cũng phiền lắm !...

Người anh nghe hỏi thế thì bất giác hai mắt lim dim sẽ liếc sang nhìn em mà nói rằng :

— Xấu với đẹp thì làm gì, người ta cốt ở cái nết ! Nhưng mà chàng ta thì tuy không được như quan-ngọc, cũng chẳng khác gì lưu-châu, thực là người tài-mạo kiêm-toàn.

Nói đến đấy thì ngần-ngừ rồi gạt đi mà rằng :

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

— Ồ hay ! sao em cứ hay hỏi lẩn-thẩn bình như trú ý với người ta lắm thế ? ... Thôi, đừng mơ-tưởng hão. Người ta đã có kẻ ý hợp tâm đầu muốn trăm năm chung một khối tình rồi. Cứ như ý riêng anh tưởng thì . . . chẳng bao giờ đến tay người ngoài được nữa đâu ! . . .

An-Ny nghe thấy anh nói có ý cơ-phúng và nhạo-báng mình, thì đôi mày ngài cau hẳn lại, hai má phấn đỏ bừng lên, vì tính nàng hay hỏi gió-giăn lôi-thôi, chứ không phải có tính gì khác cả. Vả chăng trước đây vài tuần-lễ cuộc chung thân liễu ước của nàng thì Doãn phu-nhân đã tỏ ý muốn hứa cho Nhã-kỳ-tử-tước rồi, nhưng mà chuyện này anh nàng chưa biết. Tuy vậy mặc dầu nàng An-Ny đã có cớ gì ẩn-phạm đèn não-chất, chỉ muốn dò la cho hết chuyện nên chi khi ấy chỉ cúi đầu xuống nghĩ-ngợi hồi lâu, rồi lại ngẩng lên hỏi anh rằng :

— Thế anh có biết cái người mà tâm đầu ý hợp với chàng ta là ai không ? Anh đã từng trông thấy mặt người ấy chưa ?

— Chưa, anh chưa trông thấy mặt, nhưng nghe đâu vị thiếu-nữ này là một người thân-thích với một nhà cự-phú kia, nay mai sẽ được toàn hưởng một cái di-sản rất lớn, ít ra cũng có đến dăm bảy trăm vạn kia đấy !

An-Ny lấy làm ngạc nhiên mà rằng :

— Thế kia ư ? Thôi một anh kiết sác, mà lại vớ được một cô cự-phú như thế, thì là ông trời cân nhắc chí công lắm rồi, còn ân-hận gì nữa nhỉ !

— Ừ, lẽ đó cũng chưa biết chừng, nhưng mà bây giờ hai người đã thực hành cái chủ-nghĩa đính hôn đâu ! Vì Hạ-Cát bình tính rất kỳ quặc, tự coi cái của phi thường phú quý mà không phải tay mình làm ra thì rất là rửng rưng ! Cho nên cái việc trăm năm này, anh ta chưa hề mở miệng nói đến nửa lời nào, e rằng câu chuyện tiết lộ ra, thì người ngoài lại mỉa-mai rằng : « Con chuột đói muốn xa vào chĩnh gạo. »

— Vâng, anh nói thế phải lắm ! Nhưng chẳng hay người con gái kia tên họ là gì anh có rõ không ?....

— Tên là Lộ-Lạp.... Người con gái này thì ít có lắm.... Của

https://tieulun.hopto.org

thực giàu mà chỉ khi thì rất bùng-bồn. Cứ như người ở ấp ấy nói thì ai trông thấy cái nhan sắc cô ta thì đều khen là một vị chúa tiên nơi hạ-giới !

Lộ-Lạp khi ấy nghe rõ câu chuyện phá hoang như vậy, thì can tràng não-hệ, khác nào như ngũ hỏa thiêu nung, khi uất ức ở đâu kéo đến, cơ hồ muốn nhảy tung người lên mà kêu la cho hả....... Quái lạ chưa ! Ngày thường ta chỉ biết chàng Hạ-Cát vẫn chung tình với Địch-Tư kia mà. . . . . . . Chứ đối với ta thì có can-hệ gì đâu ! Sao mà ngày nay ta lại được nghe câu chuyện đột-nhiên thế này ?.... Vậy thì câu chuyện này từ đâu mà lại, ai nói ra ? Sao mà chàng Á-Đinh lại thông tỏ rạch-ròi thế nhỉ ?.... Ô hay !..... nghĩ cũng buồn cười thực!... Không khéo cái tình hệ cuộc trăm năm của mình cũng vì câu chuyện tự-nhiên này mà manh mối đó chăng ! Nghĩ đến đấy thì gan vàng càng thêm bồi-hồi thắc-thỏm ! Chao ôi !

Ngẫm mình đương vận chân-chuyên ;
Lòng nào tưởng đến chữ duyên là gì !

Càng nghĩ lại càng như ngây như dại, như mộng như mê ! Cặp má hồng càng thấy bừng bừng như người say rượu ! Chết nỗi ! Ta phải gượng làm khuây đi mới được, chứ nếu cứ bồi-hồi hiện ra nét mặt thế này, ngộ như anh em nhà kia khám phá ra thì làm thế nào ?... Nghĩ thế bèn cúi gằn mặt xuống tờ báo, coi bộ như đương mải-miết xem điều gì.

Kế lại nghe thấy An-Ny hỏi rằng :

— Thế cái giao-tình của hai họ xử-trí với nhau ra làm sao hử anh ?

— Úi chà, kể đến cái giao-tình của đôi lứa này thì lan-man lắm, dẫu chép bài đến một pho hai mươi bốn quyển tiểu-sử cũng không biết bắt đầu nói từ đâu trước.

— Thế là tại làm sao ? Xin anh cứ kể cho em nghe mấy chỗ cốt-yếu xem thế nào, tưởng cũng là một bộ tiểu-thuyết rất tân-kỳ vậy.

Người anh nghe nói có ý bùi-ngùi mà rằng :

— Chuyện đó là một việc bi-tình cố-sự, anh không muốn kể ra làm gì, vì nghe nó rất là thương-tâm. Nhưng em đã băn-khoăn cố nài, ừ thì rồi anh kể cho nghe.

Nói đoạn vươn vai một cái, rồi lấy khăn mặt lau trán, thong-dong nói rằng :

— Trước đây độ giăm tháng ở về phía đông thành Nữu-ước, một nhà kia có hai chị em cô cữu, tuy tóc mới chấm vai, mà cũng đã được thụ thừa một cái tài-sản của bá-phụ để lại cho, cứ kể cái tài-sản ấy thì có ngót mười trăm vạn. Hai người con gái này mà được cái của ấy thì cũng kể vào bậc đại-phú ở đời bây giờ vậy. Thế nhưng mà cứ chiếu lời trong chúc-thư, thì nếu bất hạnh mà một người bị yểu-táng đi, còn một người cũng sẽ được hưởng-thụ toàn số. . Ai ngờ việc này trước đây độ hai tháng sẩy ra ở người em tên là Đích-Tư. Đương lúc thanh thiên bạch nhật, tư-nhiên nhiễm chứng cấp-bịnh, có đón danh-y đến chữa, nhưng chỉ trong vài ngày là tắt nghỉ. Vì thế mà cái di-sản cứ chiều cho người chị được toàn hưởng. Người chị là ai ? Tức là người thầm yêu trộm giấu của Hạ-Cát đấy.

An-Ny vội-vàng hỏi rằng :

— Có phải tên cô ta là Lộ-Lạp mà anh vừa kể cho em nghe ban nẫy không ?

— Ấy phải đấy, cứ kể cái tư-cách cô ta thì gớm lắm, phẩm-hạnh hữu-ái, đôn-đốc thuần-hậu, cư-xử với cô Đích-Tư rất là tử-tế, chẳng khác gì cốt nhục đồng bào.

Em tính rằng lúc mà Đích-Tư ngọa bịnh, thì cô ta lấy làm đau-đớn lắm, thời thì thuốc thang cơm cháo, bầu bạ thăm nom chẳng rời ra lúc nào. Vì ngày đêm săn sóc quá, lắm khi bỏ cả ăn cả ngủ, đến nỗi sau khi Đích-Tư chết thì cô ta cũng n ốm thành trọng bịnh, thang thuốc mãi, kể cũng đã hao tổn nhiều lắm. Lạ thay đến khi vừa nhắc-nhỏm được ít nhiều, thì tự nhiên, không biết đi đâu mất tích, tức thì cả nhà bổ đi tìm kiếm khắp mọi nơi, chẳng thấy đâu cả. Đến bây giờ cũng chẳng có tăm hơi gì, hết thẩy người nhà ai cũng cho là cô ta tự đào. Mà lại còn một nỗi này nữa là cái người có trách-nhiệm quản-lý cho cô ta là Khuất-Đốn phu-nhân thì xưa nay vẫn bất-bình với cô ta, bây giờ nhân dịp cậu tự đào, mới thừa cơ phát tiết ; tuyên bố trước công chúng rằng hắn tìm thấy ở trong nhà có lọ thuốc độc, cốc pha-lê, vân vân. Những tang chứng ấy ngờ là có người đầu độc

cho Đích-Tư chết thế thì người đầu độc ấy tất là Lộ-Lạp chứ không sai.

Tuyên bố cho công-chúng biết rồi, lập tức đem cả tang-chứng đó ra trình tòa án. Quan tòa hỏi thế nào thì mụ cũng một mực đổ riệt cho Lộ-Lạp là hung-thủ đầu độc... Tòa làm biên-bản xong, lập-tức sức sang tòa Cảnh-sát, nào là đánh dây thép truyền đi các nơi, các nhà trinh-thám lưu tâm rất là cẩn mật. Các báo-quán, báo nào cũng đăng rằng : « Một người thiếu-nữ rất ghê-gớm. Vì tấm lòng tham dục vô nhai, muốn hưởng cả cái di-sản, mà cả gan dám hạ-thủ đầu-độc giết em, chẳng biết lương-tâm để đâu ? » Trao ôi, thế là người con gái đáng thương kia, loại thành ra tội-nhân không sao tránh khỏi cái án giết người được !

An-Ny nghe đến đấy, mặt tái mét lại cất tiếng run cầm-cập mà hỏi rằng : « Thế anh có biết chàng Hạ-Cát có tin cho nàng ta là tội-nhân thực không ?

— Không, không, chàng Hạ-Cát vẫn thủy chung một lòng chứng cho Lộ-Lạp là người lương-thiện !

— Thế còn cái di-sản kia thì bây giờ xử trí ra sao ? Chắc rằng nàng ta đã đào nặc rồi thì không được nữa chứ ?

— Không những thế, đồ chút cả cho người ta được lợi dụng mà lại đúc thành một cái minh-chứng cho tội-án nữa chứ ! Có khác gì tự mình ôm củi vất lên trên đống lửa, thì còn giập đi làm sao được !... Nghe đâu cái di-sản này hiện còn quyền ở trong tay một ông luật-sư, đợi đến bao giờ bắt được nàng ấy về tra tấn đích sác đã, rồi mới định liệu cho ai được. Khốn nạn ! cứ kể việc này cũng chẳng can-hệ gì, nhưng mà một lẽ tự đào, thì khác nào như lạy ông tôi trong bụi này mà tự mình nhảy vào hầm lưới không ? Thiết tưởng nàng Lộ-Lạp cũng đến kỳ vận bĩ nên chẳng may dâm quàng vào đương rậm, thực là lầm to !... Trao ôi ! cái thuật trinh-thám ở nước Mỹ ta ngày nay ghê-gớm lắm, có khác gì xuất quỷ nhập thần ! Liệu chừng một người con gái đào tơ liễu yếu kia, lấy tài trí đâu mà tránh khỏi được. Này rồi đấy em xem, thế nào rồi cũng bắt được, đến lúc họ rút vào gông cùm tra tấn, dẫu cho gan là sắt cũng phải cung xưng.

An-Ny nghe đến đấy toát đầm mồ-hôi ra mà hỏi rằng :

— Chết chưa ! không khéo nàng ta bị tử-tội cũng nên, anh thử dự tính hộ xem, liệu cho phương-pháp nào gỡ được trắng án không ?

Á-Đình lắc đầu lặng yên một lát mà rằng :

— Ừ, có lẽ chỉ có chàng Hạ-Cát là một vị cứu-tinh giải hạn cho nàng mà thôi. Sau này thế nào chàng cũng tận lực làm chứng cho nàng, họa may ra có được nhẹ án chút nào, hay là ..

Á-Đình nói đến đấy thì nhảy choàng người lên, vừa bổ nhào vừa kêu rú lên rằng :

— Chết nỗi !... kìa em ơi ! Sao thế kia ! Mau xem nào !... Mau !...

An-Ny cũng thất sắc, đứng phắt chạy theo anh, hai anh em run-rẩy nhau đến vực một người bị kinh phong ngã lộn từ trên ghế nằm vật xuống đất !

Người bị ngã đó là ai ? Có phải là nữ-nhạc-sư Lộ-Lạp, ngồi cách bàn bên kia bấy lâu, vẫn tảng lờ cúi đầu xem báo, mà bên tai thì nghe thủng hết đầu đuôi câu chuyện đến đoạn thương tâm ấy thì bất giác bổ ngửa người như thế không ?...

XVII

Á-Đình cùng An-Ny vực Lộ-Lạp đặt nằm ở trên một cái giường nhỏ gọi là « giường quý-phi », hết thảy mọi người đều im hơi lặng tiếng không ai làm huyên-náo chút nào, Á-Đình bấm chuông gọi người bộc-phụ lại để sai khiến chạy chọt, chị em An-Ny cũng đứng bên Á-Đình để giúp đỡ như người khán-hộ vậy.

Hồi lâu nghe nàng không thấy thoi-thóp nữa, An-Ny lấy làm bối-rối, bất-giác lẩm-bẩm mà nói rằng :

— Khốn nạn thay cho người nữ-hữu của ta ơi ! Ngờ đâu nàng bị bịnh tự-nhiên thế này. Chắc cũng vì nàng phải ứng thù luôn mấy hôm nay, khó nhọc quá nên đến nỗi thế. Trời ơi ! nàng mà có mệnh-hệ nào, chẳng cũng đem lụy cho mẹ con ta sao ?.....

Nói đoạn sụt sùi khóc.

Á-Đình là một tay danh-y có đởm lượng, mỗi khi có bịnh

https://tieulun.hopto.org

nhâu cấp cứu không hề biến sắc bao giờ. Khi ấy cứ điềm nhiên bắt mạch cho Lộ-Lạp, biết rằng bịnh nàng là chứng ngất, mà chứng ngất ấy là bởi tại thống khổ sầu muộn, bấy nhiêu mối bịnh căn, cùng một lúc giao hợp trong tạng phủ, nên mới sinh ra chứng ấy. Chàng bắt mạch xong, lại hắc ống nghe trước ngực xem ý không có chút nào bì-quyện.

Độ một khắc đồng-hồ nữa Á-Đính tươi cười gật đầu mà rằng:

— Có lẽ không hề gì. Mạch đã dần dần chạy rồi, nhưng mà cần phải yên tĩnh mới được. Vì mạch chạy chưa đều, lúc hoãn lúc cấp, lúc đoạn lúc tuyệt, xem ra thần-kinh-hệ biến-loạn nhiều lắm. Nhưng cũng không việc gì.

Hồi lâu, mạch chạy đã hơi to, hô-hấp đã hơi động, mặt nàng trước còn bạc nhợt, sau dần dần hồi lại, môi và lông mày đã thấy cử-động được, cái làn sóng thu-thủy với cái lưỡi như cánh hoa sen kia đã lanh-trai đưa đẩy được : thế là Lộ-Lạp tỉnh lại rồi.

Nàng mở mắt ra, tờ-mờ nhìn tứ phía, thấy đều là anh em chị em nhà họ Doãn đứng xung quanh, mà mình thì nằm ở trong một cái giường nhỏ, bất-giác kinh ngạc, bèn nhắm mắt lại mà tự nghĩ rằng : «Cái chứng bịnh tự-nhiên này có lẽ vì ta nghe đến chỗ Khuất-Bộn phu-nhân đã vu không cho mình là hung-thủ giết người rồi, hiện nay thám-tử nó truy-tầm mình riết lắm, sau này thế nào cũng bị tróc nã không sai. Ừ có lẽ, những câu ấy làm cho mình phải ngã ngất người đi, phải rồi, nhưng mà không biết sau khi mình mê man đi thì có sẩy ra điều gì thấy anh em nhà này biết rõ được căn-nguyên của mình không?» Nghĩ đến đấy thì trong lòng áy-náy không yên, vội-vàng muốn nhỏm dậy để khấu-tạ mọi người, nhưng chưa nhắc tay lên, thì lại rơi xuống, cựa mình như đeo đá nhắc lên không nổi, đầu và cổ tựa hồ như chắp cả, cố sức gượng dậy mà chẳng tài nào nhúc nhích được. Bèn băn-khoăn, thở dài run-rẩy hỏi rằng :

— Ối chao ôi !.... ôi .... không biết vừa rồi tôi làm sao mà bây giờ không cử-động được thế này ?

Á-Đính nghe hỏi, cất tiếng rịu-ràng đáp rằng ;

— Không, có việc gì đâu! Cái đó là tự-nhiên cô-nương ngất đi bất-tỉnh nhân-sự đó thôi. Tôi đã trộm xét qua rồi, chắc rằng ngọc-thể vài hôm nay bì-quyện lắm, nên mới sinh ra thế đó. Xin cô-nương cứ tĩnh-dưỡng một vài hôm, khắc là vô sự.

Lộ-Lạp lắng tai nghe kỹ lời nói và lim-dim để mắt nhìn xem điệu-bộ Á-Đình nói năng ra làm sao, biết rằng chàng ngôn-ngữ xuất ư trung-thành, không có chút nào nghi-hoặc, thì trong lòng lấy làm khoan-khoái và tự bảo rằng : « Ừ, cũng là hạnh-phúc mà người nhà này không xét rõ đến cái bịnh-căn của mình thì may lắm.

Bấy giờ Á-Đình cầm chai thuốc ở bàn rót vào cốc đưa cho Lộ-Lạp uống và dặn dò cẩn-thận, rồi trở ra.

Lộ-Lạp uống thuốc xong độ năm phút đồng-hồ, quả-nhiên thấy khí-lực hăng-hái, vội-vàng chống tay ngồi dậy.

An-Ny thấy vậy, ngăn lại mà rằng :

— Ấy chớ! Xin cô-nương đừng trái lời anh tôi dặn. Tôi sắp sửa đi thu xếp một cái giường rộng-rãi hơn, để cô-nương nằm nghỉ đấy... Hay mời cô sang phòng tôi nghỉ cũng tiện lắm!

Nói đoạn, vội-vàng quay trở ra.

Lộ-Lạp gọi to lên rằng :

— An tiểu-thư ôi! Xin đừng phiền-nhiễu nữa, tôi đã bình yên vô-sự cả rồi, xin bái-biệt đây!

— Chết nỗi! Đêm khuya lắm rồi, gió sương lạnh lẽo, phỏng như cô yếu-ớt thế kia, thì mạo-hiểm sao được! Nhà tôi đây có phải xa lạ đâu, xin cô đừng câu-nệ khách-tình nữa. Chẳng lẽ anh em tôi không cố lưu được cô tạm nghỉ một tối hôm nay sao?

— Tôi xin cảm-tạ cái thịnh-tình của quý-quyến, tối hôm nay tôi không sao lưu lại đây được, vì sớm mai tôi có việc cần lắm kia! Thôi xin đừng ép nài tôi nữa.

Lúc Lộ-Lạp nói tỏ ý quyết muốn về, là vì trong lương-tâm nàng tự nghĩ mình là phận gái thơ ngây, cần phải tự-trọng, có lẽ nào lại tự-do lang-chạ được. Vả chăng nỗi nàng bây giờ khác nào như cá nằm chốc thớt, thảng hoặc ngủ chung với ai, đương lúc mộng-mị mê-sảng tiết-lộ ra cái căn-nguyên « tội ảnh »

https://tieulun.hopto.org

ra, thì còn mong sao tránh lẩn được! Nghĩ vậy nên quyết ý muốn về ngay.

An-Ny cố cản lại mà rằng:

— Sao cô-nương lẩn-thẩn quá thế? Việc cần ở sớm mai thì sớm mai sẽ hay, chứ bây giờ yếu-ớt thế này, hãy nên tư-trọng đã! Thôi, mời cô sang nghỉ với tôi đêm nay đi.

Lộ-Lạp chỉ một mực khăng-khăng đòi về.

Chợt Á-Đính vào, thấy tình-hình như vậy, biết rằng nàng đã quyết chí đòi về, dẫu muốn lưu oãn lại cũng vô ích. Vả lại thêm tăng cái uất-ức của nàng, bèn rịu-ràng nói rằng:

— Cứ như thiển-ý của tôi, thì ngọc-thể không nên mạo-thiệp phong hàn vội, e lại sảy ra việc gì chăng. Nhưng mà cô-nương đã vui lòng muốn về, thì dẫu anh em chúng tôi có cưỡng-lưu lại cũng là vô-ích. Vậy mà cô-nương muốn về thì tôi xin thân tự tống-hành, để trông nom cho cô-nương đến nơi đến chốn.

Nói xong gọi bộc-nhân, bảo đi đóng sẵn xe ngựa.

Độ một lúc người bộc-nhân vào thưa rằng: «Xe ngựa đã đóng xong rồi.»

Bấy giờ An-Ny vội-vàng lấy cái áo phủ ngoài vừa dài vừa dầy, chùm vào cho Lộ-Lạp rồi đỡ một bên, Á-Đính đỡ một bên dìu cho nàng vào trong xe đâu đấy. An-Ny bắt tay Lộ-Lạp và chúc rằng: «Tôi xin cầu cho cô đêm ngày ngủ được ngon giấc» Đoạn lại quay sang dặn anh rằng: «Anh nên trông nom cho cô-nương cẩn-thận nhé.»

Á-Đính gật đầu rồi cùng thoại-biệt.

Xe chạy vùn-vụt, chẳng mấy chốc đến nơi. Á-Đính nhảy xuống trước, hai tay đỡ sốc Lộ-Lạp, dìu-dắt vào trong nhà, lấy ra mấy viên thuốc an-miên đưa cho Lộ-Lạp, dặn-dò hai ba lần, rồi từ-biệt trân-trọng mà về.

Sáng hôm sau Lộ-Lạp ngủ dậy, ngó trông mặt trời đã lên tới hai ba con sào, biết rằng bữa cơm sớm đã quá lâu rồi, bèn ngồi thẫn-lẫn ra mà tự nghĩ rằng: «Cứ như câu chuyện mà chàng Á-Đính nói tối hôm qua, thì thân-thể mình bây giờ thâm bẫm vào cái lưới sắt của Khuất-Đốn phu-nhân rồi chứ còn gì. Chắc sớm muộn nay mai thế nào cũng bị tróc-nã, chứ không thoát được. Úi chà, không cần, ta tự vấn-tâm ta không hổ-thẹn, dẫu có ra đến

https://tieulun.hopto.org

112a

Sách của TÂN-DÂN THƯ QUÁN xuất-bản

TIỂU-THUYẾT

Một vạn đồng (Trinh-thám)	0$16
Vợ tôi (dư chi thê) trọn bộ	0.70
Chồng tôi (dư chi phu) trọn bộ	0.70
Song hiệp phá gian	0.45
Thế-giới trẻ con.	0.25
Thiết-Hoa-Tiên-Sử — trọn bộ.	1.00
Thuyền-tình bể-ái — trọn bộ.	0.90
Tục Thuyền-tình bể-ái (đang in)	0.90
Anh-hùng-náo — trọn bộ (hết).	1.25
Tục Anh-hùng-náo — trọn bộ.	1.10
Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ.	1.80
Tục Tái-Sinh-Duyên — trọn bộ	1.80
Thiên-phương nhật đàm (hết)	0.90
Lục-mẫu-đơn — trọn bộ	1.50
Truyện cổ-tích, 2 cuốn, mỗi cuốn	0.20
Phấn-trang-lâu I.	0.60
Vỏ quít dầy, móng tay nhọn	0.15
Bình Sơn Lãnh Yên, (Tứ tài-tử) trọn bộ . . .	1.20
Song phượng kỳ duyên	0.90
Mỹ-quốc xong nga (Tội ảnh) mỗi quyển	0.06
Phấn-trang-lâu. II	—
Phi-châu yên-thủy sầu-thành lục	—
Chiếc bóng song the.	—
Ngọc Kiều Lê (Tam tài-tử)	—
Kính hoa duyên	—

KỊCH-BẢN

Thù chồng nợ nước	0$12
Nghĩa nặng tình sâu.	0.12
Chén thuốc độc	0.40
Tây Sương Tân kịch	0.20
Tòa Án Lương-Tâm (hết).	0.50
La tasse de poison.	0.50

VỢ TÔI và CHỒNG TÔI

Mỗi bộ một quyển, giá bán : 0$70

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

NAY MAI XUẤT BẢN

TIỂU-LÂM-TẦU

CỦA NGHIÊM-XUÂN-LÂM DỊCH

Giá bán : 0$30

Một quyển trọn bộ hơn trăm trang

Ông Nghiêm-xuân-Lâm lục tìm trong rừng « **TIẾU-LÂM TẦU** », kén chọn kỹ, lưu tập và dịch thuật được hết những bài văn khôi-hài của Tầu. Thực là một quyển sách có giá trị, một món quà tiêu-sầu khiến muôn ai cũng muốn coi.

Imp. Long-Quang Hanoi

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

112b

https://tieulun.hopto.org

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BÂN
DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 8693

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết TỘI ẢNH của Tầu

QUYỂN THỨ 8

6 XU

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM
BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
Libraire-Editeur
93 Rue du Coton Hanoi

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHEQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE N° 31088

trước công-môn chăng nữa, ta cứ cung khai rõ rằng : vì mẹ con Khuất-Đốn-phu-nhân muốn bức-bách ta về việc hôn-giá hai ba lần không được, cho nên thù ta mà bịa đặt cho ta đó thôi ! Ừ, ta cứ cung thề, họa may còn có cứu được mạng mình chăng ! Thế nhưng mà, nếu mẹ con họ cứ một mực đồ riệt cho ta, không nhận lỗi mình, thì ta biết đối phó làm sao được ! » Nghĩ đến đấy biết rằng tiền-đồ hắc-ám, không còn một chút nào hi-vọng nữa, bất-giác bưng mặt hu-hu khóc rằng : « Khốn khổ cho thân này ! Bây giờ nước sắp đến chân rồi biết làm sao được. Lại bán sới chốn này mà đào tẩu tha phương chăng ! Hay là tính-mạng và linh-hồn mình cứ phó mặc đức Thượng đế chăng ?... Chao ôi !... nhưng mà... ta ghê sợ lắm, mỗi lúc họ kiếm công chuyện gì, coi chẳng khác một đàn nga-khuyền đuổi bắt con thỏ chạy, nên họ chưa lừng tới mục-đích là họ chưa thôi !

DÉPÔT LÉGAL INDOCHINE N° 8693

Nói đến đấy thì chầm-ngâm hồi lâu rồi ra dáng quyết-liệt tự nói rằng : «Việc quái gì mà ta phải đi đâu! Chẳng qua ta sinh phải giờ xấu cho nên số kiếp ta phải chịu chuân-chuyên đó mà thôi. Vì dù mà ta làm điều lỗi, thì dẫu chui vào ống cũng chẳng tránh khỏi tội. Nhưng mà trong lòng thanh-bạch này chỉ đối phó với Hoàng-thiên, chứ mẹ con quân mạt kiếp kia làm gì được ta nổi ? Túng-sử có xuống đến Diêm-vương chăng nữa, thì ta cũng cứ nhất nhất thực cung như vậy, không man trá nửa điều nào ! »

Ý định đã quyết, bèn chấn-chỉnh tinh-thần, cổ-dũng đứng dậy chải đầu rửa mặt đâu đấy, gọi người nhà bưng cơm đến ăn.

Sau đấy độ một chốc thì anh em Á-Đính và An-Ny đến hỏi thăm, trông thấy Lộ-Lạp mặc bộ áo đen, sắc mặt xanh mướt như tàu rau, hai con mắt phù-thũng mà vô-thần, mới nhác qua đã hiểu nàng vì tâm-tật trọng-ưu, cái dáng thê-lương sầu muộn này với cái vẻ ung-dung vui thú hôm phó-yến vừa rồi, thì thực là huyền-tuyệt.

Lộ-Lạp thấy anh em nhà họ Doãn đến chơi, vội-vàng đứng dậy chào mời, và bắt tay vồn-vã rất là khẩn-mật !

An-Ny hỏi rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Tý-cô-nương nay ngọc-thể thế nào ?

Lộ-Lạp gượng làm tươi cười mà đáp rằng :

— Đội ơn Thượng-đế, tôi được bình-yên, sớm hôm nay trở dậy, nghe trong mình khoan-khoái lắm ! Xin tạ ơn tiên-sinh và tiểu-thư, tối hôm qua vì tiện-thể không yên, đã quấy nhiễu nhiều quá. Hôm nay tôi chưa kịp đến khấu tạ, lại dủ lòng đến thăm trước, thực lấy làm quý hóa quá !

Ôi ! ngoài miệng tuy tươi cười nói thế, nhưng trong lòng thì bối-rối vò tơ, ruột tầm nghìn đoạn, bao nhiêu cái tình-hình ưu-uất của nàng, coi nhất nhất đã phát-lộ ra ngoài đồng-tử, dù giấu-giếm thế nào cũng chẳng sao tránh khỏi con mắt tinh đời của anh em nhà họ Doãn được.

An-Ny ra cách khẩn-tiếp mà rằng :

— Này anh em tôi tới đây, trước là thăm ngọc-thể, thấy được bình yên như cũ, thì chúng tôi mừng. Bây giờ muốn mời cô-nương nhận bộ với chúng tôi qua chơi những nơi không khoáng, để hô-hấp không-khí cho được thêm phần tráng-kiện, nhân tiện du-lãm vài nơi sơn thủy hữu-tình, chẳng hay cô-nương có bằng lòng không ?

Lộ-Lạp ngần-ngại không trả lời và tự nghĩ rằng : « Khổ quá ! bản-tâm mình bây giờ thực không muốn xuất đầu lộ diện cho lắm, e rằng lại thêm một cái thắng-lực cho các nhà trinh-thám đó thôi. Nếu thời vận mình đã đến khi kiển-bĩ, chắc rằng hôm nay mà đi chơi với anh em nhà này, thì thế nào cũng bị bắt, vậy chẳng hóa ra tự mình đem hiến thân cho hùm ăn thịt hay sao ?. . . . » Đoạn lại nghĩ rằng : « Nhưng mà anh em nhà họ Doãn vốn là một phái người cao-quý, nếu mà mình cố kết được với họ, hoặc-giả sau này có sảy ra việc nữa thì có lẽ họ cũng giúp đỡ cho mình được chút đỉnh cũng nên !... Huống-chi cứ mỗi lúc gặp nỗi kinh-hoàng mà mình lại hay giấu đầu hở đuôi thế này, lại càng thêm cho người ta nghi-hoặc. Ừ, nếu vậy hôm nay ta có đi với một người danh-y chăng nữa, chắc cũng chẳng anh nào dám đường-đột giòm-nom ». Nghĩ đến đấy bèn trả lời : xin tùy mịnh.

Đoạn lại quay sang bảo Á-Đính rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Cái thịnh-tình của tiên-sinh thực khiên lòng tôi muôn phần cảm-phục. Tôi thì bổn-phận kẻ bịnh-nhân, thế nào cũng phải vâng theo y-mịnh.

Nói đoạn chạy vào phòng trong thay quần đồi áo.

Lúc Lộ-Lạp trở vào thì anh em Á-Đinh ra trước lên xe ngồi đợi. Kịp đến khi thoáng thấy Lộ-Lạp ăn vận đồ đạm-trang trở ra, thì Á-Đinh liếc mắt bảo em rằng :

— Kìa, này em thử coi xem !... Tý-cô-nương thực là một người tuyệt thế giai-nhân, anh đi quan sát đã nhiều mà chưa từng thấy một người nào yểu-điệu như tuè.

An-Ny nghe nói, sẽ nhìn trộm anh và cười nụ mà rằng :

— Lời anh nói có phải xuất ư tâm-mộ đó chăng ? Em rất vui lòng lắm, lòng em chỉ ước thầm rằng sẽ có ngày kia được mỹ-nhân này về làm nàng dâu nhà họ Doãn ta, để cho em được suốt đời xưng hô là tầu-tầu, thì em sướng biết dường nào ?

Á-Đinh nghe em nói thế, sắc mặt biến bẫn lại, đôi lông mày cau cau, lắc đầu chẳng nói gì, coi bộ như có chút ẩn-tình bí-mật không thể nào nói rõ với em được.

An-Ny không hiểu ý ấy, càng ngặt-nghẽo cười mà rằng :

— Anh tinh khôn lắm, trong lòng đã khát-vọng chết đi rồi, lại còn tảng lờ nữa. Hay là anh đã có nơi nào rồi đó chăng ?

Á-Đinh lại càng lại sạm bẫn nét mặt lại vừa toan nói thì Lộ-Lạp đã tới nơi, vội vàng nhẩy xuống xe, đỡ cho Lộ-Lap ngồi về bên hữu nàng An-Ny. Á-Đinh thì ngồi sang mé trước mặt.

Xe đi khỏi chỗ ấy rồi, thì Á-Đinh tủm-tỉm cười mà bảo An-Ny rằng :

— Tý-cô-nương đã cùng đi du-ngoạn với chúng ta, thì vui-vẻ biết dường nào ! Ừ nào bây giờ khả-dĩ nói tiếp theo câu chuyện vừa rồi được đấy.

Đoạn lại quay sang bảo Lộ-Lạp rằng :

— Vừa rồi xá-muội có hỏi tôi một cái vấn-đề, y muốn ép tôi phải đáp ngay, nhưng mà tôi xét ra cái vấn-đề ấy là tư chứ

không phải công, cho nên tôi chưa muốn đáp vội. Tiện đây xin cô-nương làm người công-chứng và bình-phán cho nhé!

Nói đoạn lại cười rầm lên...

An-Ny lấy làm đắc ý lắm, cười khanh-khách mà rằng :

— Vâng, thực thế, nào anh đã nói ra câu lão-thực, thì tôi đâu dám giấu-giếm. Cái vấn-đề của tôi hỏi anh vừa rồi, là hỏi ý anh muốn lấy một vị nữ-lang nhà ai để sau này làm chị dâu tôi đó? Tôi nói thế cũng khí thoảng-thốt thực, nhưng trong anh em nhà thì còn có ngại gì kia chứ. Vả chăng điều ấy là một điều hạnh-phúc trăm năm của nhà ta, thế thì anh em ta nên dự bàn sao cho sác-đáng cũng hay. Nào anh đã hứa ra như thế rồi, sao anh không nói rõ nốt đi để cho em mừng và có Tý-cô-nương đây làm chứng hộ cho nào.

Nói đoạn nhìn anh mà cười.

Á-Đính cũng cười mà rằng :

— Ừ, em nói thế cũng phải, nhưng mà bây giờ chưa nói ra được, nếu muốn biết sự ta rồi sau này sẽ rõ.

Câu chuyện đến đấy thì xe đã ra khỏi ấp.

Lộ-Lạp nghe anh em An-Ny bàn đến việc hôn-nhân cũng chỉ cười góp thôi không nói năng gì cả.

XVIII

Cho hay khí-phách của người anh-hùng, hễ thấy nỗi bất-bình ngang tai trướng mắt thì bất-luận thân-sơ, không bao giờ nỡ ngảnh mặt làm thinh được.

Đây lại nói chuyện Hạ-Cát, từ buổi tối hôm ấy chàng vào phòng Đích-Tư sưu-tầm được chứng-cớ đem về phòng mình cất giấu cẩn-thận rồi sớm hôm sau đi xe lửa sang Nam-Mỹ. Công việc bận rộn mất vài tuần-lễ, cho nên ở nhà họ Khuất-Đốn sẩy ra những sự rắc-rối như thế mà chàng chẳng biết gì cả. Kịp lúc trở về nói chuyện Khuất-Đốn phu-nhân mới biết ngay ngày hôm mà mình đi thì nàng Lộ-Lạp cũng tránh mặt phương xa. Nghĩ đến đấy thì đường kia nỗi nọ tơi-bời ngổn-ngang, thực cũng đáng chán cho cuộc đời giâu bể.

https://tieulun.hopto.org

Hạ-Cát ngồi đần người ra hồi lâu, bèn hỏi Khuất-Đốn rằng :

— Dì có hiểu tại sao mà nàng đào-nặc thế không ?

— Hừ !... Cháu còn hỏi đến duyên-cớ đào-nặc của nó làm gì ! Cái chứng cớ trước sau rành rành kia rồi !

— Cháu chắc rằng nàng mà đi thế, là xuất ư vạn bất-đắc-dĩ đó thôi ! Có lẽ chỉ vì cớ bức bách nàng lắm, cho nên mới diễn ra tấn kịch đó chứ gì !

Khuất-Đốn phu-nhân vội làm ra nét mặt ưu-uất thở dài mà rằng :

— Chao ôi ! Lộ-Lạp nó gây nên nông-nỗi này, thực đau đớn lòng dì lắm ! Ấy từ hôm ấy đến nay, chẳng lúc nào ta được yên dạ, cháu ạ.

Hạ-Cát đã biết rõ cái mưu gian của phu-nhân rồi, dẫu cười thầm trong bụng, nhưng cũng làm ra bộ băn-khoăn mà nói rằng :

— Dì đã biết căn-do rồi, sao dì không nói rõ cho cháu nghe ?

— Nói rõ căn-do cho cháu nghe à ! Dì chỉ sợ cháu nghe thì cháu cũng thêm đau-đớn đó thôi.

— Thật thế kia ư, hở dì ! Thế nào dì cứ nói cho cháu nghe rõ, ngay đi, kẻo cháu buồn-bực lắm. Lúc Hạ-Cát nói thế, coi bộ rất sốt-sắng bồn-chồn, tựa hồ như không hiểu một chút nào cả. Kỳ thực thì cách hành-vi đạn-hoạt của phu-nhân những thế nào, đầu đuôi sau trước, chàng đều tường-tận cả rồi. Chẳng qua muốn kiểu-sức ra thế, để dò xét cho hết cái kế hoạch của phu-nhân đó thôi.

Phu-nhân thấy Hạ-Cát chú ý một cách phi-thường như vậy, trước còn khả nghi, sau trầm ngâm một hồi rồi nói rằng :

— Dì hỏi thực cháu câu này nhé : Có phải bình-nhật cháu vẫn chú ý với con Địch-Tư không ?

— Vâng, bình-nhật cháu cũng có lòng chú-ý với Địch-Tư thực, nhưng mà sao dì lại nhắc đến việc ấy thế ? Hay là có điều gì can-thiếp đến Lộ-Lạp chăng ?

— Cháu bảo không can thiệp gì đến Lộ-Lạp à, chết chửa ! Thế thì cháu còn ít tuổi, chưa am-hiểu việc đời. Người ta ở đời mỗi lúc thấy những điều gì hơi lạ, là phải đem hết trí-thuật ra mà quan sát mới được chứ ! Sao cho người ta khỏi đánh

https://tieulun.hopto.org

lừa được mình, khỏi cười mình là ngu mới được chứ, hở cháu!

Phu-nhân nói đến đấy, hình như bị điều gì cảm-xúc đến can tràng, bật lên hỏi Hạ-Cát rằng:

– Này Hạ-Cát cháu ơi, cháu bảo Đích-Tư chết là chết vì bịnh hay là có kẻ nào âm mưu sát-hại chăng?

Hạ-Cát nghe hỏi, cố làm ra bộ hãi-ngạc, rú lên mà hỏi rằng:

— Mưu sát à! mưu sát à! Dì nói có đích không? Hay là dì nói cho cháu sợ chứ gì?...

— Thực thế mà! Dì có nói dối đâu! Hiện còn nguyên cả lọ thuốc-độc, cốc pha-lê, vân vân... làm tang-chứng cho kẻ mưu sát ấy dùng để sát hại Đích-Tư kia mà!

— Không! không! không! cháu chưa dám khinh tin, vả cũng chưa đủ tin được!

Lúc Hạ-Cát nói tỏ ra dáng rất nghiêm-khắc hồ nghi, khiến cho Khuất-Đốn phu-nhân dương dương đắc-chí, càng tỏ ra nét mặt rất hồng-hào mà nói thực rằng:

— Thì hiện hãy còn tang-chứng cả kia, mà cháu lại bảo là không tin là thế nào!

Y-sĩ Tô-Luân vẫn tuyên-bố rằng: Đích-Tư chết vì tâm-tật kia mà!

— Úi chà! cái lão Tô-Luân ấy nói có thực đâu! Nghĩa là trước kia thì Đích-Tư cũng có chút tâm-tật thật, cho nên đến lúc chết thì lão ấy cũng chỉ xem qua-loa, rồi cứ thế mà doán đó thôi. Xét ra thì tâm-tật cũng có thể làm chết người được. Nhưng chết đâu lại chết một cách kỳ-dị như thế bao giờ. Vả cháu không biết đấy ư, nếu có bị đầu độc mưu sát thì mới chết nhậy thế chứ! Huống-chi ta đã nắm được chứng-cớ lè-lè kia, làm một cái thiết-án bất-dịch rồi, dẫu mười nhà y-sĩ nói cũng không làm sao được nữa. Hạ-Cát bèn đăm-đăm nhìn vào mặt phu-nhân mà hỏi rằng:

— Dì bởi đâu mà biết được? Liệu những tang vật ấy có đủ lập án được không đã?

https://tieulun.hopto.org

Lúc Hạ-Cát hỏi thế thì thanh-sắc lẫm-lẫm, coi như lúc người lại già tra hỏi khẩu-cung, vì chàng đã biết đích rằng những vật ấy là của phu-nhân muốn vu vạ cho Lộ-Lạp, để thỏa cái tư-tâm của mình vậy.

Ôi! Cái sơ-tâm của Hạ-Cát bấy giờ chỉ lăm-lăm muốn bênh-vực cho Lộ-Lạp, nghìn muôn quyết không để cho con giảo-phụ kia ma-lạn chút nào, cho nên cố nén thế nào cũng không khỏi có nộ-khí hình ra nét mặt.

Khuất-Đốn phu-nhân vẫn chưa hiểu ý của Hạ-Cát thế nào, bèn nói phăng rằng:

— Những chứng-cớ lọ thuốc-độc, cốc pha-lê mà tao tìm thấy ở phòng Đích-Tư là chính tay tao bắt được kia mà . . . .

— Dì đã chắc rằng những vật đó đã đủ khép tội cho người ta à?.

— Cái thằng quái này nữa, dì cháu nói chuyện với nhau việc gì mà mày cứ sừng-sộ thế nào! Để im tao nói cho mà nghe: Này nhé! cái cốc pha-lê là một vật thường dùng của Lộ-Lạp nhé!

Nói chưa xong thì Hạ-Cát lại chặn ngang lời mà hỏi rằng:

— À té ra dì bảo Lộ-Lạp là hung-thủ giết người đấy! Hay là người nào nữa!

Khuất-Đốn phu-nhân lấy làm đắc sách lắm, bất làm sẽ cười mà rằng:

— Chẳng phải y thì còn ai vào đấy nữa? Ấy đấy mày cứ xét kỹ thì biết. Chao ôi, mày thử nghĩ xem Đích-Tư mà chết thì ai được chiếm lợi nào?

— Điều đó thì tôi bất-tất phải « thử nghĩ » cũng đã biết rõ là Đích-Tư mà chết, thì chỉ có một mình Lộ-Lạp được chiếm lợi thôi, nhưng mà tôi không cần hỏi lẽ đó, tôi chỉ hỏi dì rằng: Có đích dì cho là Lộ-Lạp giết Đích-Tư không?

— Phải, đích nó. Tao đây đã nghĩ đi nghĩ lại hai ba lần rồi, vẫn muốn để che trở cho nó, nhưng chẳng qua là tự nó hứng lấy tội đó, cháu tưởng tự-nhiên vô-cố bỏ nhà mà đi, thì cái tội kia có khác gì không khảo mà xưng không? Phỏng tao còn che trở làm sao được nữa.

https://tieulun.hopto.org

— Tẻ ra Lộ-Lạp vì biết rằng dì nghi mà đi à ?

— Ừ. hắn biết lắm chứ ! Thế có phải là chính nó sợ tội không ? Tao còn nhớ tối hôm nào tao đem hết lời thủy-chung mà khuyên dăn nó, nhưng mà nó có nghe tao đâu ! Này, tao vẫn bảo nó rằng : « Mày nên nghe lời khuyên dăn của mợ đi, sau này thế nào mợ cũng hết sức che trở cho, không can chi mà sợ.» Ấy thế mà nó đã không nghe tao thì chớ, nó lại còn trả môi trả miếng, cãi lại hoài, liệu có ai nhịn được không chứ !

Nói đoạn tỏ ra sắc mặt bi-ai căm-tức.

Hạ-Cát thấy thế biết rằng phu-nhân là một kẻ thâm-chầm độc-địa, không có chút nào là nhân-đạo cả, bất-giác nộ-khí sung thiên, mắt mày đỏ gắt, muốn đứng phắt dậy nhảy sổ lên, tống cho con già kia mấy cái đấm cho thỏa cơn tức-giận.

. Song lại chợt nghĩ rằng : « Nếu mình làm thế thì mỗ-mãng quá. Vả cũng vô ích ». Bèn cố tự trấn áp khí giận đi, mà hỏi rằng :

— Thế nhưng mà dì đã đem nguyên-ủy câu chuyện ấy mà kể cho ông Tô-Luân biết rõ chưa ?

— Chưa ! tao chưa từng hở ra cho ai biết cả ! Chỉ nói cho một mình mày biết thôi, dẫu đến như con ta là thằng Uy-Lâm kia, ta cũng không cho nó biết đấy. Nhưng mà tao sở-dĩ chỉ nói cho một mình mày biết là vì tao vẫn biết mày thường chung-tình với Đích-Tư, nếu mày rõ cái chết của Đích-Tư vì người ta đầu độc, thì tất là huyết khí nam nhi, sẵn lòng hào-hiệp, chắc mày chả chịu để yên nào. Vậy t.i bây giờ con cũng nên giúp cho dì một tay, đừng để kẻ chân-hung kia lọt ra ngoài vòng pháp-luật nhé !

Lúc phu-nhân nói tỏ ra nét mặt một cách rất khẩn-thiết, chủ ý muốn dỗ-dành và nói khéo cho Hạ-Cát vui lòng mà giúp cái gian mưu của phu-nhân đó thôi.

Không ngờ Hạ-Cát nghe nói thì biến hẳn nét mặt, chính sắc mà nói rằng :

— Dì nói thế thì lầm. Tôi yêu Đích-Tư, không phải như dì yêu hắn mà muốn ép liễu nài hoa đâu. Chúng tôi yêu nhau bao giờ cũng giao lấy lễ, đáp lấy nghĩa, có lẽ cho là một người

khế-hữu đó thôi, chứ nào có ý gì khác đâu, sao dì lại reo những lời ấy ?

— À, Thế dễ có khi tao ngờ lầm cho hai người chúng bay hay sao ?

— Vâng, dì ngờ thế thì lầm thật.

— Này, cháu Hạ-Cát rất hiền của dì ơi ! Con Đích-Tư nó chết là quyết tại người đầu-độc mưu-hại rồi. Vậy cháu có mưu gì giúp cho dì được một tay không ?

— Nếu sức cháu có thể làm được mà hợp với luật-phép và không trái hẳn với lương-tâm của cháu, thì cháu cũng muốn hết sức giúp đỡ dì ngay !

— Cứ như ý dì đây, thì cái tội-ác của nó, đầu đuôi rành-rành như thế rồi, sau này tất có ngày bại-lộ, chứ cũng chẳng giấu được lâu ! Âu là dì cháu mình cứ đem phăng những tang chứng kia ra tòa án mà cáo-tố ngay đi thì hơn !

— Ô kìa ! vừa rồi dì nói rằng : chuyện này chỉ có Lộ-Lạp và dì biết với nhau thôi kia mà. Nếu như vậy thì làm sao mà chẳng giấu kín được ! Chẳng lẽ Lộ-Lạp lại dám đi kể chuyện với người ngoài nữa hay sao ?... Thôi dì ạ ! ta hãy nên giữ kín câu chuyện này, để dò la cho đích-xác đã. Nếu Lộ-Lạp quả thực là hung-thủ, thì bấy giờ ta hãy đem chứng-cớ ấy tố-giác ra để tầm-nã kỳ được về mà trừng-trị.

Phu-nhân ra bộ bồn-chồn mà rằng :

— Cháu nói thế cũng có lẽ ! Nhưng mà mỗi lúc dì nghĩ đến tâm địa con thồ-tả ấy, nỡ cư-xử như thế thì thần thiên-lương của dì cứ muốn thúc-giục phải đem ngay những chứng-vật kia mà tố-cáo cửa công, để điệu cổ nó về phanh thây bằm xác nó ra cho đáng kiếp ! Chao ơi ! cháu Hạ-Cát ơi ! Nếu muôn một mà cái kỳ-oan này không giãi tỏ ra thì cái tình thương xót của dì đối với vong-linh con Đích-Tư, chẳng cũng lạt-lẽo lắm dư ! Cháu thử nghĩ xem !

Hạ-Cát nghe đến đó, bất giác bừng bừng nổi giận, so vai bĩu miệng mà rằng :

— À ra việc này dì đã tự hỏi thần thiên-lương rồi đó, sao mà

tâm-địa dì nỡ thế cho cam, chẳng qua tà thần thiên-lương của dì đã chết ngoẻo từ bao giờ rồi !... Này thôi, tôi bảo thật, cái câu chuyện này dì nên xếp xó một nơi, và những cái chứng vật kia cũng nên quẳng ngay vào lò lửa mà đốt quách cho rồi, đừng có giở trò cười cho thiên-hạ xem, mà sau này lại hối không kịp...

Phu-nhân nghe nói, không hiểu ý làm sao, nhưng xét kỹ cái sắc mặt và giọng nói của Hạ-Cát lúc bấy giờ so với ngày thường thì khác nhau lắm, bèn ngạc-nhiên hỏi rằng :

— Thế thì cháu định thế nào ?

— Chẳng định thế nào cả ! Chỉ có một điều rằng : cháu dám đoan là Lộ-Lạp không hề phạm vào cái tội như dì vừa nói đâu

Phu-nhân càng áy náy mà hỏi to lên rằng :

— À té ra cháu không tin à ? Những tang vật ấy không đủ làm thiết chứng hay sao ?... Phải, cháu còn ít tuổi lắm, cho nên không hiểu một chút nào cả !

— Hiểu lắm chứ ! Hai mắt cháu trông vào việc này, khác nào như một người đứng trong xó tối, nhìn ra nơi lửa sáng, dẫu ruồi muỗi bay qua cũng trông thấy rành rọt, chứ sao lại không hiểu... Này thôi dì ơi ! giá như kẻ tầm-thường ngu-rốt nào kia, thì mới tin cho Lộ-Lạp có gan là sắt ! Hay hoặc có kẻ nào đem lòng hiềm-thù, chỉ lăm lăm tính mối lợi riêng, thì mới nghe được dì nói và tin cho Lộ-Lạp là kẻ có tội thôi. Chứ như Hạ-Cát này thì biết thừa cả rồi, mà cái lịch-sử nhà này thế nào dẫu tinh khôn đến đâu cũng không thể lấy lượt che mắt thánh được ! Cháu xin dì tha lỗi nhé ! Những lời dì nói không thể nghe được !

Hạ-Cát cố nói dương đông khích tây như vậy, không những tỏ ra cái gian mưu độc kế của phu-nhân, và lại có ý muốn cho phu-nhân thui nhụt cái ác-tưởng ấy mà hối lỗi lại. Dè đâu phu-nhân giở ngay nét mặt thịnh-nộ, hai mắt dương lên chừng chừng mà hỏi vặn rằng :

— Ừ, mày đã cho nó là vô tội, thế thì tại sao mà tự nhiên đi trốn ?

— Điều đó thực hư thế nào, dẫu tôi chưa trả lời ngay được,

https://tieulun.hopto.org

nhưng tôi cũng chứng cho Lộ-Lạp là người lương thiện ; xưa nay không hề có phạm tội lỗi bao giờ !...

Phu-nhân thấy Hạ-Cát câu nào cũng bênh-vực Lộ-Lạp, thì bất-giác xám hẳn nét mặt lại mà rằng :

— Thôi thế là tao biết mày rồi ! Ngày thường mày vẫn chung-tình với con ranh ấy kia mà, bây giờ con Đích-Tư nó chết rồi, có lẽ mày lại càng vui lòng lắm đấy, phải không ?

— Tha hồ dì muốn bày đặt thế nào mặc lòng ! Tôi đây chỉ biết thế thôi. Dù có chung tình hay không, cũng chẳng làm gì nổi !... Chao ôi, xưa nay những kẻ muốn âm-mưu hại người ta mà trời không hại nó bao giờ ?..

— À mày lại dám nói thế à ? Tao thề rằng thế nào tao cũng làm cho ra câu chuyện này ! Mà có lẽ bây giờ tao lại mới tóm được một đứa đồng-đảng với nó nữa. Để vậy rồi tao sẽ làm cho hai đứa chúng bay cùng chui với nhau một hố về tội giết người thì tao mới hả dạ !...

Hạ-Cát cười mát mà rằng :

— Cái đó cũng chưa biết chừng ! Tôi đây cũng vui lòng được trông thấy một tên thủ-phạm và những đứa đồng-đảng về cái tội này, cùng dẫn nhau lên đoạn-đầu-đài thôi !

Phu-nhân nghe câu ấy có ý ghê mình sởn gáy, mặt trắng bệch ra, hai mắt hoa đom đóm, đứng đờ người như tượng gỗ mà nghĩ thầm rằng : « Thôi, mình hỏng quách mất rồi ! Bây giờ khác nào như cưỡi trên lưng con thú rữ, biết rằng có xuống được không ? Nếu mà biết nó thế này, thì việc gì phải ân cần với nó !...

Hạ-Cát lại gượng làm nét mặt ôn-hòa mà rằng :

— Này dì ơi ! Tôi xin khuyên dì nên bỏ hẳn câu chuyện này đi, đừng giở-giói lôi-thôi nữa. Nếu mà dì không nghe tôi, thì tôi sẽ hết sức bảo trợ cho Lộ-Lạp đó !

Phu-nhân nghe câu ấy, khác nào như sét đánh ngang tai, hai mắt quắc lên như đèn điện, nhìn Hạ-Cát mà rủa rằng :

— Thằng chết vạ đường vạ xá kia, thằng chết mất thây mất

https://tieulun.hopto.org

mảnh kia ! mày lại về hùa với nhau à ? Bà quyết kiện nó là hung-thủ giết người đó ! Nào, thử xem mày có bênh vực được nó hay không !...

Nói đoạn, nhảy lên chồm chồm, sỉa-sói vào mặt Hạ-Cát một cách rất giã-man.

Hạ-Cát cứ ngồi yên, cúi đầu nghĩ rằng : « Quái, cứ xét kỹ cái hình-trạng con mẹ này, có lẽ nó cho là Đích-Tư chết vì Lộ-Lạp đầu độc chăng ! » Hồi lâu lại dấu rịu hỏi rằng :

— Này thề dì có chắc là Lộ-Lạp hạ độc giết Đích-Tư thực không ?

— Mày bảo không chắc à ? Thế những chứng vật kia ai bỏ vào buồng con Đích-Tư làm gì ? hử !...

— Lẽ đó còn lờ-mờ lắm !

— Còn lờ-mờ nỗi gì ! dẫu đứa trẻ lên ba tuổi cũng có thể biết là chỉ có Lộ-Lạp muốn giết Đích-Tư thôi......

— Rồi đấy dì xem, vị-tất đã phải Lộ-Lạp.

— Chẳng nó thì còn ai nữa ?

— Cứ như ý tôi đoán... dẫu không trúng thì cũng không sai.. Tôi thiết tưởng « đạo trời báo ứng » rồi cũng có một ngày kia cạn ao bèo dèn đất thôi !

Coi bộ phu-nhân bấy giờ có vẻ thất-thố không nói gì cả.

Hạ-Cát ra dáng đắc chí mà rằng :

—Dì phải biết rằng : nếu cái án này mà phát lộ ra, đến lúc quan tòa dò xét, thế tất cũng phải khai quật quan-tài lên mà khám-nghiệm tử-thi Đích-Tư mới được ! Liệu dì có nghĩ tới cái việc ghê-gớm ấy không ?

Phu-nhân nghe đến câu đó bất-giác toàn thân run-rẩy, sắc mặt càng nhợt ra như vôi, nhưng cũng cố gượng nói rằng :

— Sao tao lại không nghĩ đến điều đó ! Nhưng dù có khai quan khám nghiệm chăng nữa, chẳng qua chỉ làm cho tao thêm đau-đớn xót thương thôi, chứ cũng khó lòng biết thực hư được.

Hạ-Cát thốt nhiên run lòng sởn óc, hình như có sự gì súc-

phạm đến thần-kinh, nhưng lại sợ phu-nhân dò biết, bèn cố gượng mà hỏi rằng :

— Thế thì dì nhất định tố-giác hay sao ?

— Phải.

Hạ-Cát biết rằng không sao lay nổi lòng phu-nhân được, bèn nói to lên rằng :

— Khuất-Đốn phu-nhân ơi ! đừng nên thế !

— Không, không ! Ý tao đã quyết rồi, có mà thiên lôi gàn nổi !.

— Vậy xin dì hãy dằn lòng độ một tháng nữa hãy hay có được không ?

— Thế là làm sao ? Bây giờ không làm được à ?

— Vâng ! tôi có một cớ riêng... không thể nói được !

— Cớ gì cũng mặc, thế nào tao cũng lập tức làm ngay, không can-thiệp gì đến mày !

— Ừ, thế thì được lắm ! Dì cứ việc làm ngay đi, tôi có ngại gì đâu ! Chao ôi ! tiếc thay dì ngoan-nganh đến thế là cùng. Không nghe lời tôi nói, rồi sau này mới hối.

— À, thằng quái này, mày chực dọa tao vì lẽ gì ? Thôi, tao biết rồi, mày sở-dĩ không muốn để tao tố giác chuyện này, chẳng qua là mày muốn mưu việc hôn-thú cho chóng xong đó thôi hử !

— Nếu thực như vậy thì dì có thể làm gì nổi tôi không ?

— Thằng quỷ đói kia nào, tao không biết suốt ruột mày hay sao ? Mày định lấy nó thì chẳng được cái gia-sản này những mấy trăm vạn kia à. Chao ôi ! có khác gì con cóc muốn đớp thịt ngỗng trời không ? Đồ ăn mày ! đồ mạt kiếp ! . . . . . .

Lúc phu-nhân nói, tỏ ra nhiều vẻ khinh-bỉ vô-cùng !

Hạ-Cát bị mấy câu sỉ-nhục ấy, bất-giác mặt thẹn đỏ bừng lên mà nói rằng :

— À, dì cho tôi là kẻ tiểu-nhân à ? Tôi tuy nghèo-túng thực, nhưng chưa từng thấy những kẻ giầu sang mà mong nhờ vả bao giờ ! Đứa nào có tính ti-bỉ ấy, thực không bằng loài cẩu-trệ.... ! Ừ tôi xưa nay vẫn chung tình với Lộ-Lạp thực đó, vì một nỗi bây giờ cảnh-ngộ chưa được tương xứng cho nên chưa bàn đến việc hôn-nhân. Tuy vậy sau này thế nào tôi cũng lấy kỳ được Lộ-Lạp cho mà xem !

https://tieulun.hopto.org

Phu-nhân bĩu mỏ suýt miệng mà rằng :

— Thôi anh ơi ! đến lúc bấy giờ thì con Lộ-Lạp giết người kia, đã hóa ra con quỷ không đầu rồi, cái lòng khao-khát của anh khác nào như kẻ đói mèo, vẽ bánh, trông cho đỡ thèm đó thôi, anh ạ !

Phu-nhân vừa nói đèn đó tức-thì chừng mắt lên mà nghĩ rằng : « À thảo nào, con Lộ-Lạp không bằng lòng lấy thằng Uy-Lâm. Bây giờ mình mới biết nó phải lòng thằng ông mãnh này đã lâu ! Nếu mà ta biêt trước thì ngăn cấm nó đi chứ, bây giờ chuyện đèn thế này làm gì được nữa. »

Đương lúc phu-nhân nghĩ-ngợi, thốt nhiên thấy Hạ-Cát hỏi rằng :

— Ý dì quyết đoán cho Lộ-Lạp thè nào cũng phải lên đoạn-đầu-đài hay sao ? Dì nỡ tâm xử thè thực à ?

Nói đoạn lấy tay trỏ vào mặt phu-nhân mà rằng :

— Thôi, tôi xin có một lời này là lời cuối cùng nói để cho dì nên ghi nhớ rằng : Mọi việc đều tự dì cả đó. Đến khi lâm-sự sẽ hay !

Tức thì đủng-đỉnh đi ra.

Bấy giờ Khuất-Đốn phu-nhân đứng trơ như tượng gỗ, lẩm-bẩm một mình rằng :

— Quái lạ ! không biết thằng này nói thế là ý làm sao ? Thôi, chẳng qua cũng là tại mình. biêt thế này chẳng thà thây kệ nó, đuổi tống cổ nó đi, không cho nó ra vào nhà mình, thì việc gì gây nên nông nỗi này !.... May mà còn vớ được một vài cái tang chứng kia, chứ không thì cũng chẳng làm gì nổi nó ! Chao ôi ! cái phong-cảnh nhà mình bây giờ đã đến lúc sơ chẳng ra, dở chẳng thấy nữa rồi ! Nếu muốn cho cái cơ nghiệp này không ra khỏi nhà họ Khuất mà đến tay kẻ khác được lợi-dụng thì tất phải làm ngay cái mưu kế này đi mới được! Chắc chỉ trong vòng một tháng nữa Lộ-Lạp đã phải «tội chết» rồi thì mẹ con mình cứ nghiễm-nhiên hưởng-thụ cái tài-sản này, chẳng còn chệch đi đằng nào được nữa.

Nghĩ đến đấy thì khoa chân múa tay, lấy làm vui sướng vô

https://tieulun.hopto.org

cùng, vội-vàng khoác áo, mang thèo những chứng cớ đến quan tòa cáo-tố !

XIX

Từ khi Khuất-Đốn phu-nhân đã phát giác cái án này, thì dư-luận trong nước, ai cũng cho là một việc xưa nay chưa từng có bao giờ. Nghĩa là cái án mạng mưu sát thì thường vẫn có, nhưng chuyện Lộ-Lạp là một người đào tơ liễu yếu, thường ăn trắng mặc trơn, và được cái giáo-dục cao thượng ; về phần di-sản của mình ít ra cũng có mấy trăm vạn. Thế mà lòng tham chưa chán dám cả gan làm việc ám-sát như vậy ! Đã không nghĩ đến danh-dự, lại coi thường pháp-luật. Nay đã đủ chứng-cớ rõ-ràng, chắc rằng chết cũng đáng tội.

Đi đến đâu cũng thấy nhao-nhao đồn đại như thế, cho nên các nhà trinh-thám lại càng ra công bắt cho kỳ được mới yên.

Chỉ có nhà y-sĩ Tô-Luân một mực cho là Đích-Tư chết vì tâm-tật thường vẫn bác những lời nghị-luận của công-chúng và quyết rằng sau này sẽ chỉ lên trời thề để minh-chứng cho Lộ-Lạp là vô tội !

Chao ôi ! nhân tâm điên-đảo, thế thái viêm lương, sau này những kẻ su-phụ với Khuất-Đốn phu-nhân, như đàn tằm đàn kiến, mà quyết đoán như Tô-Luân thì chẳng thấy một ai ! Tưởng cái kỳ-án này cũng khó mà phân xử vậy.

Từ đó tòa án đã hai ba phiên xét đến việc này, mỗi lần gọi Khuất-Đốn phu-nhân lên cứu vấn, thì phu-nhân cũng chỉ một lời như thế. Mà các nhà thám-tử bấy lâu tầm-nã, cũng chẳng có tang-tích gì. Các quan tòa đã toan cho khai quan mồ thây Đích-Tư xem hư thực thế nào, nhưng vì chưa bắt được hung-thủ, cho nên hãy tạm hoãn việc khám-nghiệm đó !

Đây lại nói về một xã đoàn kia, thuộc hạt kinh-thành Chi-gia-kha, nhân việc yến hội, có đưa thư mời Lộ-Lạp đến giúp cuộc vui.

Lộ-Lạp tiếp được thư vội đến mời cả mẹ con Doãn phu-nhân cùng đi một thể.

https://tieulun.hopto.org

Doãn phu-nhân thương yêu Lộ-Lạp như con đẻ ra, cho nên cứ mỗi khi Lộ-Lạp đi phó-hội ở đâu, là phu-nhân cũng đi kèm, để giữ-gìn cho.

Khi ấy Lộ-Lạp vừa đánh đàn vừa hát được vài bồi, hết thảy ai cũng tấm-tắc khen ngợi !

— An-Ny sẽ kéo Lộ-Lạp ngồi ven mình mà bảo thầm rằng :

— Kìa, Tý-cô-nương có trông thấy Kha-sĩ tướng-quân không ?

— Không, y cũng có ở đám yến-hội này à ?

— Vâng, tôi xem y vẫn chú-ý với cô lắm đấy, nhất là lúc cô vừa hát thì y nhìn không chớp và cứ ngồi ngây như tượng gỗ ấy thôi.

Lộ-Lạp nghe câu ấy biết rằng An-Ny chòng ghẹo mình, bất-giác thẹn đỏ bừng mặt lên mà rằng :

— Khổ lắm, xin cô đừng nói chêu tôi nữa !

— Không, tôi có nói dối đâu ! Quả vậy, vì hôm nọ chính tai tôi nghe thấy y cứ tấm-tắc khen cô và ra chiều mê-mẩn tâm thần lắm đấy !

Nói đoạn cả cười...

Lộ-Lạp lại càng thẹn quá, chẳng biết nói-năng thế nào, chỉ cúi gầm đầu xuống nghĩ-ngợi.

Vì trước đây độ hơn một tháng, Doãn phu-nhân có giới-thiệu cho tướng-quân trực tiếp với nàng, nên từ đó nàng cũng biết ý tướng-quân muốn yêu trộm giấu thầm.

An-Ny thấy Lộ-Lạp cúi đầu không nói gì lại càng cười sằng-sặc mà bỏi rằng :

— Thế nào hở Tý-cô-nương, nên chăng thì tự-ý mình, chứ hà-tất phải thẹn !

Lộ-Lạp bực mình quá, muốn tránh mình đi chỗ khác nhưng sợ không tiện, hồi lâu bất-đắc-dĩ phải trả lời rằng :

— Sao cô cứ hay chuyện lẩn-thẩn thế ? Tôi sở dĩ kính trọng Kha-sĩ tướng-quân là vì tướng-quân vốn người trưởng-giả thuần-hậu, quyết không có lòng vọng-tưởng như lời cô vừa nói đâu ! Thôi xin cô đừng nói nữa !

An-Ny biết ý Lộ-Lạp không bằng lòng, vội-vàng nắm chặt lấy tay mà xin lỗi.

128°

SÁCH CƯỜI

Của SƠN-PHONG và HI-ĐÌNH soạn

Có ai mua cười ra mu.... a....a !
Cười cay, cười ngọt, cười chua,
cười bùi,
Cười buồn lại có cười vui,
Cười trăm Nghìn vẻ, mua cười
ra mu...a .. a !

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Tân-Dân Thư-Quán 93 Hàng Bông Hà-nội

https://tieulun.hopto.org

128 b

MỚI XUẤT BẢN

TIẾU-LÂM TẦU

CỦA NGHIÊM-XUÂN-LÂM DỊCH

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Giá bán : 0 $ 30

Một quyển trọn bộ non trăm trang

Ông Nghiêm-xuân-Lâm lục tìm trong rừng « **TIẾU-LÂM TẦU** » kén chọn rất kỹ, sưu tập và dịch thuật được hết những bài văn khôi-hài của Tầu. Thực là một quyển sách có giá trị, một món quà tiêu-sầu khiến muôn ai cũng muốn coi.

Imp. Long-Quang Hanoi

Kim-giang **NGUYỄN-VĂN-BÂN**

DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết TỘI ẢNH *của Tàu*

QUYỂN THỨ 9

6 XU

DEPOT LEGAL INDOCHINE
Nº 8693
BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE
THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIET NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM
HANOI 124 RUE DU COTON
129

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

SÁCH CƯỜI

Của SƠN PHONG và HÌ-ĐÌNH soạn

Có ai mua cười ra mu.... a....a !
Cười cay, cười ngọt, cười chua,
cười bùi,
Cười buồn lại có cười vui.
Cười trăm Nghìn vẻ, mua cười
ra mu...a .. a !

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Tân-Dân Thư-Quán 93 Hàng Bông Hà-nội

https://tieulun.hopto.org

BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE
N° 31088.

Lộ-Lạp đáp lại rằng :

— Không, cô có lỗi gì với tôi mà phải xin !

Nói đoạn bỗng thấy Doãn phu-nhân chạy đến, dắt hai người lại góc nhà bên kia uống trà. Lộ-Lạp đưa mắt nhìn qua những người trong tiệc, không thấy mấy người quen biết. Duy có Kha-sĩ tướng-quân đứng dậy chào n··i rất là thân-mật.

N° 8693

Thình-lình Lộ-Lạp nhác thấy một người con trai ngồi đối-diện với mình, tuổi độ ba mươi có lẻ, cách ăn-vận coi cũng văn-nhã. Lạ thay cho người này, lúc nào hai mắt cũng sòng-sọc như mắt kẻ cướp mà nhìn Lộ-Lạp một cách rất lạ-lùng...

Lộ-Lạp lấy làm chợn lòng mà tự nghĩ rằng : « Quái lạ chưa ! sao mà từ lúc ta mới đến đây cho đến giờ, hình như lúc nào người này cũng nhìn ta gh gớm thế kia ? quái ! »

Uống trà xong, Kha-sĩ tướng-quân mời Lộ-Lạp sang ngồi một bên, hai người cùng bàn chuyện phiếm với nhau hồi lâu. Tướng-quân bấy giờ muốn ngỏ nỗi tình riêng của mình với nàng, nhưng vì buổi đầu gặp gỡ, cho nên cứ nhấp miệng toan gợi chuyện thuyền tình bể ái, thì cái khí th·· ở đâu lại đưa nghẽn lên cổ, thành ra chỉ nhìn Lộ-Lạp không chớp mắt mà thôi, mãi chẳng thấy nói được lời nào !...

Lộ-Lạp thấy tình hình như vậy, thì hội ý ngay, bất giác hai má đỏ bừng như gấc, cúi đầu xuống chẳng nói gì cả !

Hồi lâu, tướng-quân sẽ rịu-ràng hỏi rằng :

— Tý cô-nương ôi ! từ khi nước bèo gặp gỡ đến nay, tôi những nặng tình yêu mến, chẳng hay cô-nương có thấu tình cho chăng? Chao ôi ! cô-nương ơi ! mắt tôi thường được trông thấy bọn quần-thoa khuê-các, nhưng mà chửa có một người nào khả dĩ so sánh với cô-nương được !... Nếu mà :

Lượng xuân dù chẳng đoái hoài,
Công đeo đuổi chẳng thiệt-thòi lắm du ?

Lộ-Lạp trước còn e-lệ, sau thấy mặt tái lại ngảnh vào tường, mà thân-thể run-rẩy, hình như có sự gì chạm vào mối sầu tràng đau-đớn vậy !

Tướng-quân thấy thế cũng cúi đầu xuống nghĩ ngợi hồi lâu, lại quay lại bảo Lộ-Lạp rằng :

— Nếu cô-nương có ưng tình cho như vậy, xin để đến lúc khác sẽ trả lời cũng được mà...

Lộ-Lạp nói ngay rằng :

— Không, không, tôi nghĩ đã kỹ lắm rồi, xin tướng-quân tha lỗi cho, tôi không thể nào theo lời được ! Nếu tướng-quân có lòng hạ-cố, xin cho kết làm bằng-hữu là đủ !

Kha tướng-quân đương khi đắc-ý, bỗng nghe mấy lời từ chối như vậy, thì khác nào như nuốt cục nước đá, lạnh buốt đến dạ dày, ai trông thấy cũng phải phì cười. Tướng-quân, mặt ngây như cán tàn, hai mắt trơ như mắt ngựa giấy, hồi lâu cố gượng hỏi rằng :

— Tý-cô-nương ơi ! nhất quyết cự tuyệt tôi thế ư? Sao nỡ thế ?

Lộ-Lạp nghe những lời uyển-chuyển như vậy, có ý ăn-năn, nhưng cũng đáp rằng :

— Không thể được ! tôi đây rất kính-trọng ngài lắm, song le vì một nỗi riêng, khiến cho tôi bất-đắc-dĩ phải khước tuyệt lời yêu cầu của ngài, xin ngài lượng tình cho.

Nói đoạn hai hàng châu lệ lã-chã như mưa.

Kha tướng-quân nghe Lộ-Lạp nói, cho là phải lẽ, vả cũng đoán hẳn rằng tất nàng có sự gì khuất-khúc chi đây, không thể nào nài ép được, bèn tự nghĩ rằng : « Chẳng qua là mình vô-duyên phúc bạc, ông tơ bà nguyệt cũng hững-hờ, cho nên tay phàm này không sao bén được phẩm tiên kia vậy. » Ngoảnh trông Lộ-Lạp thấy nước mắt ướt đầm cả vạt áo, thì trong lòng càng như dục mối thương-tâm, vội-vàng đổi bẩu nét mặt rất nghiêm-chỉnh, xin lỗi rằng :

— Tý-cô-nương ơi ! Vừa rồi tôi chót yêu cầu mấy lời như thế, cũng tự biết rằng thô mãng quá, khiến cô-nương phải bực mình, thực lòng tôi thẹn thùng quá lắm ! Xin cô-nương tha lỗi cho tôi, từ nay trở đi, tôi không dám càn rỡ như thế nữa. Miễn được cô-nương vui lòng cho làm bạn bè là đủ.

Nói xong bắt tay Lộ-Lạp mà hôn rồi ngồi tránh ra nơi khác.

https://tieulun.hopto.org

Kha tướng-quân đi khỏi rồi, Lộ-Lạp cũng gượng đứng dậy về chỗ cũ, khẽ than rằng : « Ta chửa thấy mấy người được như Kha tướng-quân ! Thực quân-tử thay ! »

XX

An-Ny thấy Lộ-Lạp có sắc không vui, đoán hẳn có sự gì phật ý, bèn rủ đi tìm phu-nhân để đi về.

Lộ-Lạp gật đầu.

Hai người đương dắt nhau lên gác, thốt nhiên Lộ-Lạp ngoảnh đầu trông lại, đã thấy một người con trai đủng-đỉnh theo sau, lấy làm chột dạ, bèn nhìn kỹ xem ai, té ra lại là người ban nẫy cứ dương mắt như mắt chẫu mà nhìn mình !... Quái thật ! Không biết cái thằng này nó cứ nhìn mình và theo dõi làm gì thế này ?...

Lên đến lầu, An-Ny tăng-tả chạy đi tìm mẹ.

Lộ-Lạp nghe tiếng cười cười nói nói của mẹ con Doãn phu-nhân ở trong một phòng kia, vừa toan đẩy cửa chạy vào, chợt thấy có người sẽ vỗ vào vai, vội vàng ngoảnh lại thì thấy người con trai kia đứng xừng xững trước mặt, ra bộ lễ phép, cúi đầu chào và rịu-ràng nói rằng :

— Xin cô-nương tha lỗi cho tôi, vì trách-nhiệm của tôi, bất-đắc-dĩ phải tuân theo pháp-luật mà bắt cô-nương về đối án !...

Lộ-Lạp nghe nói, như bị roi điện quất vào người, sắc mặt xám đen lại, chân tay run cầm cập ! Bấy giờ mới rõ người con trai kia là nhà trinh-thám !

Chao ôi ! Nước đến chân rồi, nhảy làm sao kịp... cố gượng trả lời rằng :

— Ừ, anh nói phải đó, tôi đã rõ ý anh đến đây rồi ! Nhưng mà hiện ở trước đám công-chúng này, anh có thể tạm khoan một chút để cho tôi được toàn danh-dự hay không ?

Người trinh-thám trả lời rằng :

— Được, nói xong đứng lùi lại mấy bước.

Lộ-Lạp toan quay mình vào chỗ phòng Doãn phu-nhân. Không ngờ An-Ny vẫn đứng nấp sau lưng, nghe tỏ đầu đuôi câu

chuyện, bất-giác sợ-hãi hoảng-hốt, hai tay ôm choàng lấy Lộ-Lạp mà hỏi rú lên rằng :

— Kìa người con trai kia là ai ? Sao hắn biết cô và lại định bắt cô thế kia ?...

Lộ-Lạp lắc đầu thở dài không đáp.

— Kìa ! Sao cô không nói cho tôi biết, khổ chưa !

Lộ-Lạp hai hàng nước mắt dòng dòng, rền rĩ mà rằng :

— An tiểu-thư ơi ! Tôi bấy lâu được quý-quyến che chở yêu đương chưa báo đáp lại một chút nào. Bây giờ không khéo lại để phiền cho quý-quyến... Chao ôi ! người con trai kia là nhà trinh-thám đến bắt tôi đó !

— Trời ơi ! Vì cớ gì thế kia ?

Lộ-Lạp thấy An-Ny nóng-nảy quá, bèn vội-vàng ngăn lại mà rằng :

— Ấy chết, tiểu-thư ! ở trước công-chúng này xin đừng làm ầm lên. Cô có nhớ cái buổi chiều hôm nào anh cô mới ở Nữu-ước về chơi mà kể chuyện rằng : có một người thiếu-nữ kia bị nghi là...

Nói đến đấy thì tắc lại.

An-Ny dương hai mắt lên tròn xoe, ôm chặt lấy vai Lộ-Lạp mà rằng :

— Phải, phải, tôi nhớ rồi ! thế sao ?

— Tôi đây tức là người thiếu-nữ bị nghi đó, thế cô đã biết tên tôi chưa ? Tôi là Lộ-Lạp đây mà !

— À ! Té ra cô là Lộ-Lạp, chứ không phải Tý-đỗ-ny ư ?

— Phải.

— Nghe cái tên đó cũng đủ biết là người thanh-bạch rồi, cô Lộ-Lạp rất yêu kính của tôi ơi, tôi xin hết sức làm chứng cho cô là vô tội nhé.

— Cám ơn cô lắm, tôi cũng tin cho tôi là vô tội, tôi yêu em Đích-Tư tôi, dẫu cái tơ cái tóc, cũng không muốn sâm phạm đến, huống chi lại muốn mưu giết nó hay sao ? Chao ôi ! em Đích-Tư ơi ! em có khôn thiêng thì...

https://tieulun.hopto.org

Nói đến đấy thì lặng người đi.

An-Ny ôm chặt lấy mà yên ủy rằng :

— Thôi cô đừng nên thương tâm quá như thè, để vậy tôi đến nói với người trinh-thám kia đừng....

Lộ-Lạp đương sụt sùi, nghe câu ấy bất-giác phì cười mà rằng :

— Thôi đừng, nói với họ lắm cũng chỉ phí lời thôi, vô ích ! Tôi vẫn biết cánh họ đi lùng tôi cũng đã nhiều thời giờ lắm. Bây giờ khác nào như con chó đói ng oạm được con thỏ rồi, khi nào họ chịu tha mình kia chứ !

— Ừ, cô nói cũng phải, nhưng mà tôi cũng chịu cô ; ặp cái sự biến cố tầy đình thế này, mà cứ tự-nhiên không ra dáng khiếp-sợ gì cả.

Lộ-Lạp bĩu miệng mà rằng :

— Việc đã đến thế, dẫu khiếp-sợ cũng vô bổ, tôi xin cô đừng vì tôi mà lo nghĩ làm gì ! Chao ôi ! tôi xin từ-biệt cô đây, không biết người trinh-thám đứng đợi tôi kia rồi, nay mai họ điệu tôi đi đâu !

— Ấy cô-nương đừng đi đâu vội, thế nào rồi mẹ con tôi cũng cùng đi với cô... Nào mẹ tôi đâu rồi ? Hãy nên nói cho biết đã, rồi muốn đi đâu thì đi, không cần.

Doãn phu-nhân đương ngồi một mình trong phòng kia, chợt thấy hai người mặt mũi nhợt nhạt chạy lại, lấy làm ngạc-nhiên vừa toan hỏi, thì An-Ny đã chạy đến run-rẩy mà rằng :

— Này mẹ ơi ! việc nguy-cấp đến nơi rồi ! Làm thế nào ? làm thế nào ?

— Chết chửa ? việc gì thế ? nói mau !...

An-Ny bèn đem đầu đuôi câu chuyện vừa rồi kể cho phu-nhân nghe và nói rằng :

— Vậy bây giờ ta nên làm thế nào ?... Chẳng lẽ ta khoanh tay đứng xem hay sao ? Hử mẹ ! mau lên !

Doãn phu-nhân vội vàng gạt đi mà rằng :

— Gần ngạch vách tai, chớ làm ầm lên mà !

Lộ-Lạp sụt-sùi mà rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Con xin phu-nhân tha lỗi cho! Vì cớ con mà đem phiền đến phu-nhân, thực là con không muốn thế, nhưng chuyện đã đến thế này rồi, thì con cũng đành thôi.

Phu-nhân sẽ rịu-ràng yên-ủy rằng:

— Ta há nỡ để cho con phải chịu nỗi khổ sở này hay sao? Hãy cứ yên, để ta sẽ liệu cho.

Nói đoạn cúi đầu nghĩ ngợi.

Doãn phu-nhân vốn là một người giàu của giàu lòng, xưa nay đối với ai cũng một niềm nhân-đức, nhất là ở với các con, quý mến như hạt minh-châu không muốn để cho ai sâm phạm đến. Nay đã coi Lộ-Lạp như con đẻ, thì cái việc tai vạ kia, càng như dao cắt từng khúc ruột! Khốn lắm! cái việc bị vu-khống này không phải là tội tầm thường, là cái tội giết người, chắc không luật pháp nào dung thứ được. Thế mà bây giờ ra tay giúp, đã vô ích rồi, ngộ như vạ lây nữa thì sao?

Phu-nhân đương nghĩ ngợi quanh quẩn tự-nhiên trong não-hệ hình như có nhớ ra được điều gì, bất-giác choàng tỉnh ra mà tự nói rằng: «Chết chửa! một suýt nữa thì ta lầm to! Ừ chắc rằng đứa con gái yêu của ta kia thế nào cũng vô-tội! Chẳng qua nó bị người ta vu-hãm đó thôi! Nhưng mà cái cảnh-huống của nó bây giờ khác nào như sa vào nơi lửa cháy rồi, trên không cha mẹ, dưới không anh em, nếu cứ mặc nó lúng-túng, không khéo cũng khó lòng.... Chao ôi! tôi xin đấng, Thượng-đế chứng-minh cho tôi sẽ làm hết bổn-phận mà gỡ tội cho nó!... Ừ thôi, ai khen ai chê ta cũng gác ngoài tai mới được!

Phu-nhân quyết ý như vậy, bèn hai tay ôm lấy đầu Lộ-Lạp vừa hôn vừa yên-ủy rằng:

— Lộ-Lạp là con gái yêu của ta ơi! sau này thế nào đức Thượng-đế cũng bảo-hộ cho con.

Nói đoạn quay mình trở ra.

Lộ-Lạp cảm-tình quá, chỉ khóc nức-nở. An-Ny cũng ôm lấy Lộ-Lạp lăn lộn khóc hoài.

https://tieulun.hopto.org

XXI

Doãn phu-nhân vừa ra khỏi cửa phòng, đã trông thấy người trinh-thám đứng trực ở cửa thang, bèn chạy lại nói nhỏ với người ấy ước đến năm phút đồng-hồ. Sau thấy các vị khách-quan kéo nhau lũ lượt lên gác, mới quay lại gượng làm nét mặt tươi cười mà rằng :

— Này các con ơi! lại đây rồi đi về đi! khuya rồi, chắc em Ái-Lan nó mệt ở nhà mong-mỏi ta lắm đấy.

Nói đoạn hai tay dắt hai người, vừa cười vừa cúi đầu chào các khách mà đi. Vì thế không ai hiểu chuyện gì cả.

Xe chạy chẳng bao lâu về tới Doãn-phủ, Doãn phu-nhân dắt Lộ-Lạp vào nhà trong, và muốn ép nàng ngủ đấy cho vui.

Lộ-Lạp không bằng lòng và xin phu-nhân cho phép An-Ny cùng về ngủ chơi với mình.

Phu-nhân cũng bằng lòng, rồi quay lại nói với người trinh-thám cho phép nàng được như vậy.

Người trinh-thám vẫn xa nghe tiếng Doãn phu-nhân là người cao-quý thực-thà, nay thấy phu-nhân bảo-chứng cho Lộ-Lạp thì cũng xin vâng và hứa cho Lộ-Lạp được tự-do hành-động từ giờ đến sớm mai là cùng.

Bàn định đâu đấy, phu-nhân ôm lấy Lộ-Lạp hôn và sẽ ghé vào tai mà dặn rằng :

— Con cứ yên tâm, không việc gì mà lo sợ. Sau này công-lý đã rõ-ràng, thì con sẽ được vô-sự.

Nói đoạn quay sang bảo con gái rằng :

— Này An-Ny ơi, con nên đến ngủ chơi với Lộ-Lạp đêm nay nhé. Ta cầu cho các con được ngon giấc.

Thế là mọi người đâu về đấy cả.

Sơm hôm sau, người trinh-thám đến bảo rằng :

— Hôm nay thế nào cũng phải về Nữu-ước, mọi việc nên dự-bị sẵn đi.

An-Ny hỏi rằng :

— Định đến mấy giờ thì đi ?

Người trinh-thám thò vào túi lấy quyển nhật ký và giở đồng-hồ ra xem mà đáp rằng :

— Bây giờ chuyến xe-lửa buổi sớm đã chạy rồi, vậy thì đến chuyên trưa này sẽ đi, chứ không sao lưu hoãn được.

Nói xong chào rồi đi ra.

An-Ny biết gần đến giờ phải đi rồi, bèn bảo Lộ-Lạp rằng :

— Tôi hãy về qua nhà độ một tiếng đồng-hồ rồi tôi lại đên.

Lộ-Lạp bất-đắc-dĩ phải ưng-thuận.

Đúng một giờ đồng-hồ, An-Ny ăn vận theo mốt lữ-hành, coi như một người sắp phải đi xa, cùng với Doãn phu-nhân cùng đến.

Phu-nhân bảo Lộ-Lạp rằng :

— Ta đã quyết ý sai An-Ny cùng đi với con về Nữu-ước đấy, còn ta thì ở lại nhà thu-xếp công việc độ ít lâu sẽ cũng về thăm con. Và ta đã đánh dây-thép cho Á-Đinh dặn hắn ra ga đón các con, mọi lẽ đều chu-tất cả rồi, con đừng lo nghĩ nhé !

Lộ-Lạp nghe nói, nửa mừng nửa tủi, không biết nói sao, chỉ ứa nước mắt ra mà nhìn phu-nhân một cách rất cảm kích. Vì trong lòng nàng vẫn thắc thỏm lo rằng từ đây về Nữu-ước đường xa dặm thẳng, mà mình phải đi cùng với một người trinh-thám thiếu-niên không quen biết, e khi giữa đường có sảy ra sự gì ý ngoại chăng ! Nay được An-Ny đi cùng, thì sự vui sướng kể sao cho xiết !

Quang âm vùn-vụt thời giờ như tên bay, coi chừng ngày hôm ấy từ sáng đến trưa nhanh hơn chớp mắt ! Chuyến xe-lửa một giờ chiều đã sắp chạy rồi. Doãn phu-nhân yên-ủy Lộ-Lạp rằng :

— Con gái yêu của ta ơi ! sắp đến lúc con chia tay cùng ta rồi, ta chỉ có một lời khuyên con rằng: « Bấy lâu nay có điều chi thất ý, con nên bỏ quá, mà từ nay về sau, con cứ vững tâm bền chí nhé ! Ta chắc đức Thượng-đế không nỡ lấy tội ác mà báo kẻ vô-cô bao giờ ! Vả chăng con về Nữu-ước phen này, dù có bị lao ngục tra hỏi, thì đã có con ta là Á-Đinh trông nom đỡ đần cho không ngại ! »

Lộ-Lạp bấy giờ thảm-thiết vô-cùng, hai tay ôm lấy cổ phu-nhân, vừa hôn vừa khóc mà nói rằng :

Phu-nhân ơi ! cái ân-đức của phu-nhân này biết bao giờ con báo đền được ! Hiện nay cái thân-thể con là kẻ tội phạm, là tù-nhân, thế mà phu-nhân không tránh hiềm nghi, lại còn trông nom bảo-hộ cho... Chao ôi, con mà còn sống một ngày nào, thì ân-đức ấy con xin xếp để một bên lòng, không bao giờ quên được.

Phu-nhân cũng dơm-dớm nước mắt hôn Lộ-Lạp mà rằng :

— Thôi con đừng nói lắm, khiến cho ta thêm nặng tình. Ta mà thương mến con là do tấm lòng thành-thực đó.

Lộ-Lạp càng khóc nức nở mà rằng :

— Không biết từ đây trở đi, còn có ngày nào con được trông thấy phu-nhân nữa không ?

Bấy giờ người trinh-thám đã đến thúc dục phải đi ngay.

Doãn phu-nhân gạt ngang hàng lệ hôn Lộ-Lạp một lần nữa rồi hôn đến An-Ny mà rằng :

— Thôi ta chúc cho các con được nhất lộ bình an, sau này sẽ lại được một nhà xum họp.

Nói đoạn tiễn theo hai người và người trinh-thám, đợi khi xe-lửa chạy rồi mới về nhà. Ôi ! một người con gái yêu quý của mình mà nỡ để rãi-rầu nắng gió, bạn cùng một kẻ phạm-án trong cái « tội ảnh » này, từ đây về Nữu-ước, đường trường xa thẳm, thế thì cái cảm-tình của Doãn phu-nhân đối với Lộ-Lạp thực cũng sâu xa lắm thay !

Trong thành-phố Chi-gia-kha chỉ có độ vài người biết việc này thôi, sau đây ba ngày có một bà tên gọi là Cức-phi phu-nhân đến thăm Doãn phu-nhân và hỏi rằng :

— Sao phu-nhân không dò-la cho cẩn-thận chưa chi đã đưa cho kẻ hung-ác ấy được dự cuộc vui của bọn chúng mình là bậc « cao-đẳng xã-hội », bấy giờ chẳng cũng xấu hổ lắm ru ?...

Doãn phu-nhân nghe những lời kiêu-ngạo ấy, bất-giác hai mắt dương lên tròn xoe mà rằng :

— Sao bà lại bảo xấu-hổ lây là thế nào ?

— Kẻ phạm tội giết người, dám mạo danh là đại-gia khuê-nữ,

chúng mình đi lại thù-tạc với hắn, bây giờ lộ chuyện ra, người ta lại không cười bọn mình như vô-ý à ?

— Ấy chết, bà nói thế thì lầm, phàm người ta không cứ gì sang hèn giàu nghèo, miễn là có tư-cách là đủ ! Huống-chi nàng vốn con nhà giòng giõi, vả lại được hưởng-thụ một cái di-sản rất lớn, chứ có phải là con nhà đê-tiện, vô giáo-dục, nhất đán nhờ được người chồng, hay là ỷ thế-lực người khác mà trở nên được cái địa-vị cao quý, lân la chơi bời với một vài nơi khuê-tú đại-gia đã vội thò ngón khinh người như rác đâu ! . . . . . Bây giờ nàng tuy bị người ta vu-khống, song cũng có ngày được vô-tội kia mà. Thôi chắc bà cho nàng là bọn con gái các nhà đầu đường xó chợ, không có danh-dự gì, nên mới nói thế. Nếu vậy thì bà lầm lắm.

Coi sắc mặt Cức-phi phu-nhân bấy giờ xám hẳn như chàm đổ, lúng-búng mãi mới nói được rằng :

— Không phải thế, xin phu-nhân nên nghĩ kỹ rồi hãy nói như vậy !

Nói đoạn ra dáng xấu hổ cúi đầu xuống.

Ôi, cái lịch-sử của Cức-phi phu-nhân này có ra gì đâu, thuở nhỏ là con gái một người thợ chữa đồng-hồ, thôi thì cũng lăng-nhăng chán mới vớ được chàng Cức-phi có chút tư-bản buôn bán phát-đạt, trở nên một nhà phú thương, dần dà giao-thiệp với các bà có giá-trị trong thành phố. Xưa nay đến đâu cũng quen thói chỏng-lỏn, làm bộ khinh người, không ngờ lại gặp phải tay Doãn phu-nhân châm-chích cho một mẻ, nghĩ mà hổ-thẹn vô-cùng ! Cứ kể trong xã-hội ta ngày nay, các bà giống như bà Cức-phi này cũng khá nhiều, hễ có gặp phải tay Doãn phu-nhân thì mới đáng kiếp !...

Khi ấy Cức-phi phu-nhân thẹn quá, đứng dậy bắt tay Doãn phu-nhân mà về.

XXII

Xe-lửa về tới Nữu-ước, Lộ-Lạp bước chân xuống là phải xích tay ngay. Ôi ! trước là khách yêu-kiều, nay là con tù bệu-dệch, nghĩ đường đời lắm nỗi khắt khe thay !

https://tieulun.hopto.org

Khi ấy nhà y sĩ Á-Đình vì tiếp trước được dây-thép của mẹ, nên đã đánh sẵn một cỗ xe đón ở cửa ga đưa cho Lộ-Lạp về nhà pha, yên-ủy hồi lâu, rồi cùng với em gái An-Ny trở về.

An-Ny muốn bạn cùng Lộ-Lạp ở luôn trong nhà pha, nhưng vì người cai không thuận vả cũng không có lệ ấy, chỉ được phép mỗi buổi sáng đến thăm một lần mà thôi! An-Ny bất đắc-dĩ gạt nước mắt mà ra.

Lộ-Lạp ngồi trong buồng tù để mắt trông tứ phía, chỉ thấy tối như bưng mắt, chẳng biết trời đất là đâu. Mãi mới nhìn thấy một cái lỗ hổng con con ở trên vút tường là lỗ thông khí! Thấy cảnh sinh tình, không sao cầm được giọt lệ sầu! Khóc chán lại thương, thương chán lại khóc! Lắm lúc ruột gan cộn-cạo, như hóa bịnh điên, có khi nằm lăn tuẳng cẳng như người bị chứng phong!...

— Thôi thế là xong, thân mình bây giờ đã đến nỗi này rồi, biết rằng ai kẻ đoái hoài nữa thôi! Nghĩ cuộc đời là bể khổ, thà rằng nhắm mắt cho rồi ngày xanh. À quên! chàng Hạ-Cát ơi! chàng thiếu-niên trung-hậu kia ơi! chẳng hay bấy nay quang cảnh chàng ra thế nào? Chắc sớm mai chàng cũng đến đây thăm ta hẳn! Ừ, chàng là bậc quân-tử có nghĩa-hiệp, vẫn tin cho ta là bị oan, chắc cũng vì ta mà đeo nỗi bất bình lắm lấy! Cha ôi! ước gì ta được thấy mặt chàng ngay bây giờ, để than thở một đôi lời cho thỏa dạ thì hay!...

Gớm! cái khối tình tương-tư của người ta những lúc đêm thanh cảnh vắng, mà lại gặp sự gì bị thương sầu khổ, thì không sao ngăn cấm được giọt lệ chứa chan, chỉ khắc khoải muốn gặp mặt nhau để thở than dài vắn. Như Lộ-Lạp với Hạ-Cát là một đôi thiếu-niên đa tình này, tưởng cũng không ít!

Lộ-Lạp ngồi trong nhà pha, không biết Hạ-Cát ở ngoài bị bịnh đau óc, cơ hồ thập tử nhất sinh! May được Á-Đình ngày đêm săn sóc, cho nên cũng không ngại lắm!

Hạ-Cát tuy nằm liệt vị, nhưng nỗi tình liên lạc với Lộ-Lạp ngày thêm nặng chĩu bên lòng. Vả lại cuộc đấu-xảo mỹ-thuật sắp tới nơi, lại còn làm sao cho xong mấy bức tượng đang đắp

https://tieulun.hopto.org

cũng là những bức họa đang vẽ dở-dang, để kịp kỳ mở trường đấu xảo!

Đương lúc mọi người lúng-túng về cái nghi-án này, không ngờ lại sẩy ra một việc rất kỳ-dị nữa.

Một ngày kia, Khuất-Đốn phu-nhân nhận được một cái dây-thép từ xa đưa đến, trong dây-thép đại-khái nói rằng: « Bác có bịnh nặng, có việc cần muốn trông thấy cháu ngay lập-tức. »

Người bác tên gọi là Hy-Thần, tuổi ngoại bảy mươi, từ khi Khuất-Đốn phu-nhân mới lên vài tuổi, thì ông ta đã đi kiếm đường sinh-lý phương tây rồi, mãi cho đến năm phu-nhân sắp về nhà chồng thì cũng có về chơi một lần nữa. Vì thế phu-nhân ngờ-ngợ không tưởng. Nay tiếp được dây-thép thì cũng thử mò đến xem sao.

Quả-nhiên thấy một ông cụ đầu râu tóc bạc, nằm thở hồn-hển trên giường, nhưng mà tinh-thần hãy còn tỉnh-táo. Khi thấy Khuất-Đốn phu-nhân đến, giơ tay bắt tay mà hỏi rằng:

Có phải tên con là Tiên-Na đó không? (Tiên-Na là tên tục của Khuất-Đốn phu-nhân.)

— Vâng, con là Tiên-Na đây ạ!

— Ta có một việc này muốn ngỏ cùng con, chắc con cũng biết vợ ta và con trai, con gái của ta đều chết cả rồi chứ gì?.. Bây giờ ta nghèo kiết cơ khổ, một thân một mình đi buôn bán ở đất này, nay ơn trời cũng được súc-tích. Nhưng mà ta không muốn để cho người ngoài được hưởng cái di-sản này. Ta đã làm sẵn tờ di-chúc, định gọi con đến đây để cho....

Nói đến đấy thì bịnh già nổi lên, ho lụ-khụ mãi.

Khuất-Đốn phu-nhân thốt nhiên như một đàn chim sẻ mùa mang nhẩy nhót trong lòng, vì từ khi Lộ-Lạp đi trốn tới nay, cảnh cùng-khổ không biết thế nào xiết kể. Nay tự-nhiên được hưởng một cái cơ-nghiệp ấy, thì cái hãnh-diện trong xã-hội lại có thể chuộc về ngay được.

Đương lúc mừng như cối từng khúc ruột, lại thấy ông cụ nói luôn rằng:

—Với con Mỹ-Liên nữa. Bây giờ con Mỹ-Liên đã chết rồi, nhưng

https://tieulun.hopto.org

nghe đâu nó có đứa con côi. Tờ chúc-thư ta đã làm rồi, và định nhờ một người làm chứng cho nữa đấy.

Phu-nhân nghe đến đấy, tuy không bằng lòng cho Mỹ-Liên được chia đôi phần tài-sản với mình, nhưng cũng không dám nói ra, chỉ gượng cười mà rằng :

— Bá-phụ thương con lắm, con xin báo đáp lại bá-phụ.

— Ừ thôi, con Mỹ-Liên là một đứa hiền-hậu lắm, khi trước nó có giúp ta một việc, ta không bao giờ quên được. Nó tuy với ta không có thân-thích gì, nhưng nó với con thì cũng là tình qua-cát, ta ước ao rằng sau khi ta chết đây, con sẽ chia đôi cho con nó một nửa nhé !

Nói đoạn liền để mắt nhìn phu-nhân.

— Vâng, con đâu dám sai lời của bá-phụ.

Phu-nhân tuy ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng thì tự nghĩ rằng : « Con con Mỹ-Liên đối với ta có quan-hệ gì mà được sẻ nửa phần tài-sản kia chứ ! Tiếc thay cái lão gàn này đã lập thành chúc-thư rồi, nếu không thì ta quyết nhận một mình, không cho đứa nào được ghẹ-gẫm vào đó xem sao ?

— À, không biết tên thằng con con Mỹ-Liên là gì nhỉ ? ta quên mất rồi !

— Thưa, tên nó là Hạ-Cát.

— Ừ phải rồi, sau này con sẽ chia cho nó một nửa tài-sản và bảo nó rằng : ta yêu thương nó lắm đấy nhé !

— Chẳng hay bá-phụ định mời ai làm chứng cho thế kia nhỉ ?

— Người này tên là Kha-sĩ làm quan coi đốc lục-quân, dũng-cảm thành-thực lắm, hiện bây giờ trú ở Cni-gia-kha, ta đã đánh dây-thép mời hai ba lần, nhưng không biết tại sao chưa thấy về.

— Ngộ như không về kịp thì sao ?

— Khó gì, con cứ nhớ lấy lời ta, đợi khi ông ấy về thì nói rõ chứ sao ?..... Cái tờ chúc-thư ta cất ở trong cái tủ giấy, mà chìa khóa cái tủ giấy ấy thì đựng ở trong cái tráp con để trong tủ sắt ấy nhé !

Nói đến đấy cơn ho suyễn kéo đến, hai tay ôm chặt lấy ngực mà rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Thôi ta từ-biệt con đây. Con xuống nhà gọi người khán-hộ lên cho ta, nhưng.... thế nào mày cũng phải chia đôi với Hạ-Cát nhé.....

Khuất-Đốn phu-nhân cứ lờ đi gọi người khán-hộ lên.

Than ôi, bịnh già khôn thuốc chữa, trong giây phút linh-hồn đã lìa xác rồi! Kha-sĩ tướng-quân chưa thấy về, nơi để cái chúc-thư này trừ một mình Khuất-Đốn phu-nhân, không còn ai biết đấy là đâu cả

Chạy ma cụ được ba ngày, các thân bằng cố-hữu đến tìm lấy chúc-thư mà tuyên đọc, bấy giờ Kha-sĩ tướng-quân cũng mới về tới nơi.

Mọi người thấy tướng-quân về, vội vàng giới-thiệu với Khuất-Đốn phu-nhân.

Chuyện trò hàn-huyên xong, ông luật-sư đứng dậy hỏi rằng:

— Nào thế chúc-thư để đâu?

Mọi người không ai biết để đâu cả!

Ông luật-sư bèn gọi người quản-gia lên hỏi?

Người quản-gia nói rằng:

— Nghe đâu cụ tôi cất trong tủ giấy mà chìa-khóa tủ giấy thì ở trong cái hộp bằng ngà để trong tủ sắt ấy!

Luật-sư sai mở tủ sắt ra thì chỉ thấy vàng bạc đầy ùn lên thôi, ngoại giả không thấy di-tích gì hết! Đoạn lại sai cậy cửa phòng giấy ra xem, cũng tuyệt nhiên không thấy chúc-thư gì cả.

Luật-sư lấy làm lạ mà hỏi rằng:

— Làm sao lại không có chúc-thư?

Quản-gia nói:

— Bẩm trước đây vài năm tôi có thấy cụ tôi làm rồi kia mà!

— Thôi hay là cụ già đổi trí đem đốt đi rồi chăng?

Kha-sĩ tướng-quân nói:

— Không phải, quyết là có, chính ông cụ định đánh dây-thép gọi tôi về làm chứng kia mà!

Luật-sư nói:

— Thế thì lạ thực! ta thử tìm kỹ lại một lần nữa xem sao?...

Mọi người đều lục-lõm hết cả, cũng không có gì sốt.

Luật-sư hỏi:

https://tieulun.hopto.org

— Thế ai là người được ăn cái thừa-tự ?

Khuất-Đốn phu-nhân nói :

— Tôi đây ! Trừ tôi ra không có ai là huyết-thống với ông cụ tôi nữa.

Kha-sĩ tướng-quân nhìn chừng-chừng mà rằng :

— Không phải ! trừ bà ra còn có một người nữa được hưởng cái di-sản của họ Hy-Thần kia mà !

— Không ! tôi chẳng có anh em nào cả ! chỉ có một người của kế-mẫu tôi sinh ra, mà tôi vẫn thường gọi là em, thì chết đã gần hết xương rồi còn đâu !

— Thế người ấy có con cái gì không ?

— Có được một đứa con trai ! Tôi yêu nó lắm ! Hiện nay làm họa-sư, thế ngài bảo nó cũng được hưởng cái di-sản này hay sao?

— Phải ! nghe đâu hắn cũng được thì phải, vì trước ông cụ có đọc qua cho tôi nghe một lần.

Khuất-Đốn phu-nhân ra bộ cau cười mà rằng :

— Rõ rầy rà quá, tiếc thay ngài không nhớ được đích-xác, vả lại hiện đây không có di-chúc làm chứng, thì biết xử trí thế nào?

Mọi người đều ngồi yên, luật-sư bất-đắc-dĩ chiếu lệ cho Khuất-Đốn phu-nhân được hưởng toàn số.

Kha-sĩ tướng-quân không biết làm thế nào, chỉ lấm-lét nhìn Khuất-Đốn phu-nhân một cách khả nghi, rồi trở về.

Khuất-Đốn phu-nhân từ đó lại được vênh-váo với đời, nhưng mà nhân dục vô nhai, lúc nào cũng chăm chăm muốn nuốt chửng cả cái di-sản của Lộ-Lạp nữa mới hài lòng.

XXIII

Sau khi Lộ-Lạp bị tống giam thì Á-Đính thời thường đi lại trông nom. Một hôm Lộ-Lạp hỏi dò tin tức Hạ-Cát, biết rằng chàng đương bị trọng bịnh thì trong lòng bối-rối và tự nghĩ rằng : « Nếu muôn một mà Hạ-Cát có mịnh-hệ nào, thì thân này đành chịu u-sầu, không khéo đến chết mà cũng chẳng ai cứu vớt được. » May có Á-Đính hết lời yên-ủy mới được khuây-khỏa đôi chút !

An-Ny là người tốt bụng, ngày nào cũng vào chơi với Lộ-Lạp,

https://tieulun.hopto.org

kiếm lời vui-vẻ nói chuyện cho nàng được khỏi buồn. Vì vậy, mỗi khi An-Ny ra khỏi rồi, thì Lộ-Lạp lại ngồi trơ như phỗng đá. Nghĩ mà ái-ngại thay cho một người đào tơ liễu yếu đã bị nỗi u-sầu uất-ức lai bị giam hãm trong nhà tù, thì còn tưởng gì đến cái sống nữa. Bởi thế thân-thể ngày một gầy mòn, tinh thần ngày một suy nhược.

Á-Đính thấy vậy lấy làm lo sợ vô-cùng, chỉ e chưa kịp đến kỳ thẩm-tấn mà nàng đã ngọc nát vàng tan.

Về phần Á-Đính gần đây khónhọc một cách lạ thường, ăn ngủ chẳng có độ nào, thành ra cũng như người ốm. Nhưng mỗi khi có em gái hay là có đến thăm Lộ-Lạp thì cố nén sự lo nghĩ làm ra vui-vẻ như thường. Nhất là đối với Lộ-Lạp hôm nào cũng ân-cần một câu rằng :

— Xin cô-nương đừng lo phiền quá nhé ! Sau này sẽ được vô tội và sẽ được cùng anh em tôi xum họp một nhà.

Một buổi chiều, Á-Đính đến thăm bịnh cho Hạ-Cát, thấy mười phần trầm-trọng, thì mọi nỗi buồn-bực lại càng tăng lên gấp mấy phần. Nghĩ quá thành ra trong mình như bị cảm, vội-vàng chạy về nhà, ngồi phịch xuống ghế tựa, lầm-bầm một mình rằng :

— Chao ôi ! sao mà ta phải gánh vác nhiều trách-nhiệm nặng-nề thế này, nặng bằng núi Thái-sơn, không khéo mà cái kỳ-án này... Đương lúc lầm-bầm đến đấy, chợt có người vỗ vào vai thì vội vàng choàng ngoảnh lại. Té ra là em gái đứng cạnh mà hỏi rằng :

— Làm sao mà anh phiền não thế ? Hay vì bịnh thê chàng Hạ-Cát nguy lắm chăng ?

— Không, bịnh anh ta cũng như ngày hôm qua.

An-Ny càng nhìn vào mặt anh mà hỏi rằng :

— Không phải, chắc anh có cớ gì nữa cho nên mới âu-sầu thế chứ ?

Á-Đính lấy làm áy-náy mà rằng :

— Vì cớ gì mà em lại hỏi thế ?

— Còn cớ gì nữa, trông sắc mặt anh thì đủ biết. Có lẽ nào là một nhà y-sĩ vì một người trọng bịnh mà đến nỗi thế bao giờ ?

https://tieulun.hopto.org

144a

MỚI XUẤT-BẢN

TIẾU-LÂM TẦU

CỦA NGHIÊM-XUÂN-LÃM DỊCH

Giá bán : 0 $ 30

Một quyền trọn bộ non trăm trang

Ông Nghiêm-xuân-Lãm lục tìm trong rừng « TIẾU-LÂM TẦU » kén chọn rất kỹ, lưu tập và dịch-thuật được hết những bài văn khôi-hài của Tầu. Thực là một quyển sách có giá-trị, một món quà tiêu-sầu khiến muôn ai cũng muốn coi.

Imp. Long-Quang — Hanoi.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

144

TIỂU-THUYẾT MỚI

Bộ Mỹ-Quốc Song-Nga còn vài kỳ nữa hết, Tân-Dân Thư-Quán đã kén được một bộ tiểu-thuyết cũ rất hay để in tiếp, cũng ra từng quyển 16 trang như Mỹ-Quốc Song-Nga.

Xin báo tin trước để các bạn độc-giả biết.

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
Kính cáo

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Imp. Long-Quang. — Hanoi

https://tieulun.hopto.org

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BẢN
DỊCH-THUẬT

M-5419

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 8828

Mỹ-Quốc Song Nga

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết *TỐI ÁNH của Tầu*

QUYỂN THỨ 10

6 XU

Dépôt Légal
Ortie exact 2000 exemplaires
1er ét. dépôt légal
1re livraison du fascicule

IMPRIMERIE LONG-QUANG

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIỆT NAM

Éditeurs
Tân Dân

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

SÁCH CƯỜI

Của SƠN-PHONG và HỈ-ĐÌNH soạn

Có ai mua cười ra mu..., a....a !
Cười cay, cười ngọt, cười chua.
cười bùi.
Cười buồn lại có cười vui:
Cười trăm Nghìn vẻ, mua cười
ra mu...a .. a !

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Tân-Dân Thư-Quán 93 hàng Bông Hà-nội

https://tieulun.hopto.org

DEPOT LEGAL INDOCHINE N° 8821

— Không không, Hạ-Cát là một người bạn thân với anh, cho nên........

— Tình bè bạn đã đành rằng thế, nhưng mà bản-thân của mình cũng nên giữ gìn, đừng để cho bố mẹ anh em phải lo phiền mới được.

— Ừ, em nói thế quá phải! Nhưng khổ lắm, từ khi anh gặp việc này thì....

Nói đến đấy thốt-nhiên nhẩy tót người lên, với mũ đội lên đầu, vừa loạng-choạng giảo bước trở ra, vừa lúng-búng trong mồm, không hiểu nói câu gì cả, cơ hồ như quên cả em đứng đấy vậy.

An-Ny đứng ngây người ra, không hiểu vì cớ gì mà anh mình đến nỗi hoảng-hốt như thế.....

Doãn phu-nhân thu-xếp việc nhà đâu đấy cũng sang Nữu-ước. An-Ny thấy mẹ đến thì vui-vẻ vô-cùng.

Nhất là Á-Đính vừa đón phu-nhân vào trong nhà thì vội-vàng đuổi ngay em gái ra ngoài bình-phong, rồi cùng với phu-nhân bàn chuyện gì bí-mật.

An-Ny càng lấy làm sợ-hãi, đến lúc thấy phu-nhân trở ra, hai mắt như người khóc thầm thì ngạc-nhiên hỏi rằng:

DEPOT LEGAL INDOCHINE N° 31.793

— Mẹ ơi, vì anh Á-Đính mà mẹ ưu-sầu hay sao thế?

— Ừ, mẹ thấy anh con mặt mũi vêu-vao, không được như trước, và nghe anh con kể rõ cái bình-trạng của Hạ-Cát cho mẹ nghe, khiến cho mẹ không cầm được nước mắt. Bây giờ mẹ con mình cũng phải giải cứu cho chúng ngay mới được.

— Vâng, mẹ nói phải đấy, nhưng mà con chắc anh con còn có sự gì lo sợ nữa kia.

Doãn phu-nhân nghe nói, nhìn An-Ny hồi lâu mà rằng:

— Chắc hẳn nó gặp nhiều chứng bịnh khó chữa lắm, cho nên thế chứ gì!

An-Ny biết rằng mẹ cũng giấu mình, bất-đắc-dĩ phải nói lảng sang chuyện khác mà rằng:

— Này mẹ ạ! Lộ-Lạp bây giờ gầy còm quá, mẹ có biết không?

https://tieulun.hopto.org

— Ừ, mẹ biết rồi, nhưng cũng không hề gì !

Sáng hôm sau Á-Đính gọi em bảo rằng :

— Này em có thể hộ anh được một việc này không ?

— Đừng nói một việc, dẫu đến trăm việc, em cũng xin hết sức hộ anh được.

— Thế thì hay lắm. Hiện nay anh có một người trọng bịnh kể đã lâu ngày, bây giờ mới hơi có sắc mừng một chút. Chỉ vì người ta ốm chầm-trệ có ý buồn-bã, cho nên anh muốn em đến thăm và kiếm lời yên-ủy cho vui đó thôi !

— Điều đó có khó gì ! em vẫn vui lòng lắm ! Nhưng chẳng hay người có bịnh đó là ai hử anh ?

— Là con gái người chủ nhà này tên là...

— Là gì ?

— Là Lệ-nhan-cô-nương !.......

— Con gái người chủ nhà thì em nên đến thăm, nhưng độ bao nhiêu tuổi ? Sao từ hôm em đến đây không thấy anh nói chuyện ?

— Ấy vì anh cũng quên khuấy đi mất. Vả lại cô ta bây giờ mới có thể tiếp khách được ! Chắc em đến thăm thì vui lòng hoan nghinh lắm đấy !

Nói đoạn đứng dậy đi.

An-Ny cũng đi theo và hỏi rằng :

— Hôm nay bịnh thể Hạ-Cát ra sao ?

— Đã khá lắm. À quên ! anh dặn em nên cẩn-thận nhé ! Hễ đến thăm người này hết thảy không nên nói gì đến những chuyện Lộ-Lạp, Hạ-Cát và mọi điều lôi-thôi đấy nhé ! Hay lại bùi miệng nói tràn đi thì nguy lắm đấy !

— Tại sao thế anh ?

— Vì sợ chạm đến thần kinh người ta chớ sao ! Có nhớ không ?

— Vâng, được !

Á-Đính bèn đưa An-Ny sang cái nhà bên cạnh, đẩy cửa vào. An-Ny cũng theo vào rồi khép cửa lại. Quả-nhiên thấy một người rất ẻo-lả nằm trên một cái đệm trắng, đầu gối một cái

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
https://tieulun.hopto.org

gối trắng, mặt nhợt ra không có hột máu, hai con mắt quầng xưng lên, mà xanh lèo, tóc đỏ bẻm như búi tơ hồng vàng, mới trông đã biết là một người con gái bé đẹp bị ốm một chứng kỳ-quái đã lâu ngày.

Người con gái ấy thoạt thấy Á-Đính vào, thời sẽ ngóc đầu dậy, tủm-tỉm cười nụ tỏ ra ý hoan-nghênh chàng lắm !

Á-Đính đến tận nơi, sẽ bắt tay mà rịu ràng hỏi rằng :

— Lệ-cô-nương sớm hôm nay thế nào ?

— Cám ơn ngài, hôm nay nghe trọng mình khỏe-khoắn hơn hôm qua nhiều !

An-Ny đứng cạnh, nhìn biết người này tuy bị ốm mà vẫn có vẻ đẹp-đẽ, nghe cái dọng nói rịu-ràng, êm-ái dễ nghe quá ! thời trong lòng đã có sự kính yêu.

Kế lại nghe tiếng Á-Đính nói rằng :

— Cô được bớt dần thế này, lòng tôi vui vẻ lắm. Hôm nay tôi đưa xá-muội lại thăm cô đây ! chẳng hay cô có bằng lòng không ?

Nói đoạn bèn giới-thiệu với An-Ny.

Người ốm kia giơ tay bắt tay An-Ny, sẽ cười mà nói rằng :

— Cô-nương có lòng đến chơi đây, tôi lấy làm vui-vẻ lắm.

Lúc nói đề mắt nhìn An-Ny không chớp, hồi lâu lại nói luôn rằng :

— Cô-nương lại chơi đây lần này là lần đầu, nhưng tôi xin kể như chị em quen biết đã lâu, vì tôi vẫn được nghe lịnh-huynh giới-thiệu luôn. Ấy hôm qua trách móc mãi, cho nên hôm nay mới chịu đưa cô-nương đến chơi đây. Mời cô-nương ngồi gần lại đây, cho tôi được thỏa lòng ngưỡng-mộ bấy lâu nào !

An-Ny nghe nói rất thân-thiết, biết là con nhà gia-giáo thì lại càng lấy làm kính-yêu, vội vàng sích ghế lại gần.

— Khen thay Thượng-đế khéo đồ khuôn. Anh đã tuấn-tú mà em cũng yêu kiều.

Á-Đính nghe nói cười hà-hà, mắt liếc sang bịnh-nhân mà rằng :

— Cô cũng cho tôi là đẹp à ?

https://tieulun.hopto.org

Nói đoạn quay lại bảo em rằng:

— Em nên ngồi chơi đây nói chuyện độ nửa giờ thì phải về nhé! Anh có chút việc phải đi đằng này.

An-Ny vâng lời và tự nghĩ rằng: « Quái lạ! sao hôm qua thì anh ta âu-sầu thế? Mà hôm nay lại vui-vẻ một cách lạ thường như vậy? Không hiểu người con gái này là ai? Tình hệ đối với anh ta thế nào?

Á-Đính đi khỏi rồi, Lệ-Nhan bảo An-Ny rằng:

— Phàm những người suýt soát tuổi nhau được giao-du với nhau mới sướng nhỉ!

An-Ny cười và gật đầu.

— Tôi chắc cô-nương lớn hơn tôi cũng chẳng mấy tuổi phải không?

An-Ny nói rằng:

— Tôi năm nay mới hai mươi....

— Ừ, tôi đoán cũng không sai mấy, cô-nương chỉ lớn hơn tôi có ba tuổi thôi. Tôi năm nay mới có mười bảy đấy thôi. Thế cô-nương lại Nữu-ước cũng còn ở chơi lâu chứ?

— Cái đó không chắc, có lẽ chỉ độ vài tuần-lễ thôi, vì hôm qua gia-mẫu cũng vừa đến.

— Lịnh-mẫu à? Trông cô-nương xinh đẹp thế này, chắc phu-nhân cũng hiền-hậu lắm đấy nhỉ?

An-Ny cười và tạ ơn rồi nói rằng:

— Coi sắc cô-nương bị yếu đã lâu lắm nhỉ.

Lệ-Nhan nghe hỏi bất-giác mặt sám hẳn lại thở dài mà rằng:

— Tôi cũng quên, không nhớ rõ ngày nào, nói ra càng thêm mối thương-tâm, cho nên tôi cũng không muốn nói.

An-Ny sực nhớ lời anh dặn, biết rằng mình chót lỡ miệng, vội-vàng nói lảng sang chuyện khác, hồi lâu giở đồng-hồ ra xem, đứng dậy xin cáo-biệt.

— Thế nào ngày mai cũng mời cô-nương lại chơi nhé!

— Nếu thầy thuốc bằng lòng thì tôi sẽ xin y ước.

— Vâng! để rồi tôi nói với............

https://tieulun.hopto.org

Hai người bắt tay nhau, tỏ tình chân trọng lắm. An-Ny về kể chuyện ngay với Doãn phu-nhân hết điều.

Phu-nhân chỉ cười không nói gì.

XXIV

Từ đấy trở đi, An-Ny ngày nào cũng đến thăm Lệ-Nhan, vì thế cái cảm-tình của hai người càng ngày càng thân-mật lắm. Có khi hai người đương nói chuyện, thì Á-Đính cũng đến góp. Coi cái tình-hình của Á-Đính, có lẽ chỉ được trông thấy Lệ-Nhan là một sự khoái-lạc vô-cùng.

Một ngày kia, vào khoảng một giờ chiều, Á-Đính sực đâu đến, thấy Lệ-Nhan ngồi dậy chơi bời với An-Ny được, thì mừng cuống quít bảo em rằng:

— An-Ny ơi! Em cũng là một tay khán-hộ giỏi lắm đấy. Từ khi em đi lại đây đến giờ, thì cô Lệ-Nhan coi có vẻ chóng khỏe-khoắn lắm!

An-Ny cười mà đáp rằng:

— Em đâu dám nhận công đó, chẳng qua là tại duyên trời xe lại đấy thôi.

Á-Đính sẽ đưa mắt liếc nhìn Lệ-Nhan và nắm lấy cổ tay của nàng, làm như cách chẩn mạch, hồi lâu từ-từ nói rằng:

— Cái huyết-mạch của nàng hôm nay đã chạy mạnh lắm. Khá rồi......

An-Ny ngồi cạnh thấy anh tuy miệng nói về mạch, mà xét kỹ ra thì không phải lối một ông thầy-thuốc xem mạch cho người ốm, hình như nắm cổ tay của tình-nhân mà trong con mắt phát-lộ ra không biết bao nhiêu là tình-tự...

Hồi lâu lại thấy Á-Đính móc trong túi lấy ra một cái nhẫn ánh sáng lóng lánh, đeo vào ngón tay cho Lệ-Nhan.

Lệ-Nhan khi ấy ngượng-nghịu vô-cùng. Gia-dĩ An-Ny ngồi cạnh hai mắt nhìn chòng-chọc, thì lại càng thẹn quá, chỉ cúi mặt xuống không nói gì cả...

Á-Đính cười nụ mà hỏi rằng:

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

— Ái-khanh ơi ! mình đã nói rõ chuyện này chưa ?...

Lệ-Nhan mặt đỏ bừng như gấc chín, sẽ lắc đầu tỏ ý là chưa nói chuyện gì cả.

Á-Đính cười ngặt-nghẽo mà rằng :

— Sao không nói rõ đi ?

Đoạn lại nhìn em mà rằng :

— An-Ny ơi ! anh rất vui lòng nói cho em biết chuyện này nhé !

— Vâng ! chẳng hay chuyện vui mừng gì đó anh ?

— Cô Lệ-Nhan này tức là chị dâu của em, là Á-Đính phu-nhân đó !.....

An-Ny trước còn ngơ-ngác, sau mừng cuống lên mà rằng :

— À ! thế mà anh cứ giấu em mãi ! Úi chà, nếu em được người chị dâu thế này, chẳng hóa ra có phúc cho nhà ta lắm sao ? Em vui lòng lắm !

Lệ-Nhan cười chữa thẹn mà rằng :

— Có thực thế không ? Hay là cô ghét tôi đấy chăng ?

— Sao lại nỡ nói những câu ấy ! Tôi biết rồi, có lẽ cô sợ xấu-hổ hẳn. Thảo nào mấy hôm nay không bảo cho tôi biết.

— Phải, vì tôi là con gái nhiều bịnh tật yếu đuối lắm, không biết sau này có được mạnh-khỏe không ?

— Không việc gì mà lo quẩn thế. Lúc mệt-mã thì ai chẳng yếu-ớt, rồi sau sẽ khỏe-mạnh chứ.

— Vâng, cảm ơn cô lắm !

Á-Đính sẽ rịu-ràng nói rằng :

— Này ! em An-Ny nó định đi sắm cho mình một cái áo kiểu mới mặc ngoài, để sáng mai bọn ta cùng dong chơi một thể đấy !

Lệ-Nhan nghe nói lấy làm vui sướng vô cùng mà rằng :

— Tôi muốn thế lắm ! nhưng mà sợ chàng không dám nói ra ! Chao ôi ! không biết làm sao mà tôi mệt mã chầm trệ mãi thế này. Kể cũng đã lâu thay chưa được đi hóng không khí mát mẻ nhỉ !

An-Ny nói :

https://tieulun.hopto.org

— Thế thì ngày mai sẽ đi chơi một thể ! Chắc cũng bổ ích cho sự mệt-nhọc đấy, để tôi đi mua ngay cái áo mới được.

Nói đoạn đứng dậy vừa tăng-tả vừa nói rằng :

— Chẳng biết cái tin mừng này mẹ đã biết chưa ?

Chợt thấy phu-nhân ở đâu đến hỏi rằng :

— An-Ny ! con có việc gì mà mừng cuống quít lên thế ?

— Ấy kìa mẹ ! Mẹ đã biết việc đính-hôn của anh Á-Đính con chưa ?

Doãn phu-nhân gật đầu mà rằng :

— Biết rồi, anh con đã thỉnh-mịnh với ta rồi. Đôi ấy nó yêu mến nhau lắm đấy. Cho nên ta cũng cho.

— Anh con thỉnh-mịnh với mẹ từ bao giờ ? Hay chính là hôm mẹ vừa mới đến thì anh con đuổi con ra ngoài cửa đó chăng ?

— Ừ phải đấy, vì việc đính-hôn là việc kín, trừ ra bố mẹ, ngoại giả không nên nói trước với ai. Vả chăng hôm đó thì chị con còn đương bịnh trọng, chưa biết thế nào mà chắc trước, thôi việc đó là lòng giời run-rủi..... Thế con có bằng lòng không ?

— Con vẫn bằng lòng lắm, nhưng mà....

An-Ny nói đến đó thì cúi gằm mặt xuống.

— Nhưng mà thế nào ? Sao con không nói nốt đi.

An-Ny sẽ cười mà rằng :

— Điều này là ý-tưởng riêng một mình con muốn thế, cho nên con chẳng dám nói.

— Cứ nói đi, mẹ nghe xem có được không ?

— Con chỉ muốn cho anh con lấy Lộ-Lạp thôi.

Doãn phu-nhân cười.

Lệ-Nhan từ khi chỉ non thề bể với Á-Đính rồi, thân-thể ngày một khỏe-mạnh, hôm nào cũng mặc cái áo mùi hoa đào phớt của An-Ny mua cho, cùng Á-Đính giạo xe dong chơi mọi nơi khoáng-đãng. Vì thế huyết mạch được chu-lưu, nhan-sắc được hồng-hào, trông xinh-đẹp như một vị thiên-tiên dáng thế. Nhưng

https://tieulun.hopto.org

mà Á-Đính vẫn hết sức giữ gìn và tiêm thuốc bổ luôn, không cho xuồng-xã lắm, e rằng bịnh lại phải lại, thì sau này sinh lắm chuyện rầy-rà....

XXV

Hạ-Cát đương lúc sạ tỉnh sạ mê trên giường bịnh, chợt thấy Á-Đính đứng cạnh mình, biết rằng người bạn đồng-tâm đã đến thăm, bỗng sa nước mắt thở dài mà rằng :

— Cám ơn lắm !

Đoạn lại nhắm mắt lại sẽ gọi rằng :

— Em Lộ-Lạp ơi !...

Á-Đính thấy bịnh chàng mê sảng, sẽ lấy tay lay mà nói rằng :

— Lộ-Lạp à ? cô ta vẫn được bình yên vô sự.

Hạ-Cát cũng ậm-ừ rồi ngủ luôn.

Á-Đính sẽ giảo bước trở ra.

Cách vài hôm sau, Hạ-Cát thấy trong mình hơi khỏe, gượng ngồi dậy, chợt nghĩ đến sự tình Lộ-Lạp, thì lại buồn-bã vô-cùng. Đợi đến lúc Á-Đính lại thăm, thì hỏi dò tin tức xem sao.

Á-Đính biết không sao giấu được nữa, bèn kể chuyện Lộ-Lạp bị tống-giam những thế nào cho Hạ-Cát nghe.

Hạ-Cát chẳng sợ-hãi gì cả, sẽ gật đầu, chầm-ngâm nghĩ ngợi. Vì chàng vẫn chắc trước câu chuyện này thế nào Lộ-Lạp cũng bị bắt.

Một ngày kia, Á-Đính lại đến thăm Hạ-Cát. Khi trở về, vừa xuống đến nửa thang gác, chợt gặp một người ăn vận đồ cảnh-sát, săm-săm bước lên, vô ý ngã vào Á-Đính.

— Đi đâu mà vô ý thế ?

Người kia thấy quát hỏi như vậy, đứng xững lại mà hỏi rằng :

— Cái người ốm ở trên gác này hiện nay đã khỏi chưa ?

Á-Đính thấy hỏi một cách vô-lễ, toan không trả lời, nhưng vì là người cảnh-sát cho nên cũng gượng nói rằng :

— Chưa khỏi hẳn !

https://tieulun.hopto.org

— Có thể vào nói chuyện được chưa ?

— Chưa.

— Thế độ đến bao giờ ?

— Ít ra cũng độ một tuần-lễ nữa, nhưng này anh muốn hỏi sự gì ?

— Vì tôi có một đạo công-văn, chỉ đến trước mặt người ấy mới có thể đọc được.

— Nếu vậy thì anh hãy về, đúng một tuần-lễ nữa rồi hãy hay, vì người ốm chưa được khỏi, sợ thần-kinh lại trấn-động lên chăng !

— Thế tiên-sinh là ai ?

— Tôi là y-sĩ Á-Đính.

— Vâng, tôi xin vâng mịnh quan y-sĩ, chắc hắn cũng chẳng trốn đâu thoát được.

Nói đoạn quay lại toan đi.

— Này hỏi tí ! Có phải anh lại đây để bắt Hạ-Cát không ?

— Vâng.

— Bắt vì cớ gì ?

— Vì có đơn cáo hắn là đồng-đảng việc ám-sát một người con gái tên gọi là Đích-Tư.

Á-Đính nghe nói câu hắn lông mày lại mà nghĩ rằng : « Chết chửa ! cái án này thế mà lan-man lắm đây ! không biết trời có phù-hộ cho mình thành được công-quả hay không ?...»

— Tôi vốn không muốn ngăn trở việc công của anh, nhưng vì bịnh thế như vậy. Nếu có ngại, thì cắt người đến canh gác luôn đây cũng được.

— Vâng, ngài dạy phải ! Để tôi về phúc lại với ông cảnh-sát-trưởng đã, rồi chốc nữa tôi sẽ đến.

Nói đoạn cúi chào rồi đi thẳng.

Vừa đúng bảy hôm nữa, Hạ-Cát lại đứng lên ngồi xuống được, Á-Đính lấy làm vui-vẻ lắm. Tính ngày ra thì đến hẹn lính cảnh-sát lại bắt Hạ-Cát rồi. Á-Đính bèn đem chuyện bảo cho chàng biết trước, cho khỏi bối-rối.

https://tieulun.hopto.org

TIỂU-THUYẾT MỚI

Bộ Mỹ-Quốc Song-Nga còn vài kỳ nữa hết, Tân-Dân Thư-Quán đã kén được một bộ tiểu-thuyết cũ rất hay để in tiếp, cũng ra từng quyển 16 trang như Mỹ-Quốc Song-Nga.

Xin báo tin trước để các bạn độc-giả biết.

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
Kính cáo.

Imp. Long-Quang. — Hanoi

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BẢN
DỊCH-THUẬT

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 8829

Mỹ-Quốc Song Nga

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết TỐI ÁNH của Tàu

QUYỂN THỨ 11

6 XU

IMPRIMERIE LONG-QUANG
HANOI 124 RUE DU CHANVRE

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93, Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

MỘT BỘ TIỂU-THUYẾT

RẤT LẠ, RẤT HAY

Sẽ xuất-bản tiếp theo với bộ Mỹ-Quốc-Song-Nga. Cũng ra từng cuốn 16 trang như Mỹ-Quốc-Song-Nga.

Các nhà thích tiểu-thuyết Tầu sẽ phải chịu rằng: chưa mấy bộ được vui như bộ ấy.

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN

Kính cáo

https://tieulun.hopto.org

DÉPÔT LÉGAL INDOCHINE No 8824

nói đoạn nhìn chòng-chọc vào mặt phu-nhân, coi bộ hãy còn yêu hoa tiếc nguyệt.....

Khuất-Đốn phu-nhân liếc trông Đăng-Bảo còn có vẻ tráng-kiện, da-dĩ vàng ngọc choáng lòe, thì tình riêng luống những ngẩn-ngơ thẹn-thùng... Ngập ngừng bẽn-lẽn hồi lâu mới nỉ-non sẽ hỏi rằng :

— Ông độ này làm gì, coi ra dáng phát-tài lắm.

— Ơn trời cũng khá, nếu có khá thì mới dám về đây, và mới dám nhìn mặt cố-nhân chứ !

— Thế vợ con ông đâu ?

— Nào có vợ con gì, đi một mình thì lại về một mình đây.

Phu-nhân biết ý nhắc đến chuyện trước thì bất giác hai má đỏ bừng lên nghé nghiêng mà rằng :

— Thế ông về Nữu-ước này từ bao giờ, bây giờ ở nhà ai ?

— Ấy về thì về, nhưng chưa biết ở đâu cho vui, muốn đi tìm Mỹ-Liên nhưng nghe đâu đã chết rồi phải không ?

— Phải.

— Hắn có đứa con trai phải không ?

Phu-nhân ra bộ thương xót mà rằng :

— Cháu nghèo lắm, ông có cho cháu gì không ?

— Có chứ, chẳng cho cháu thì cho ai !

— Thế quang cảnh bà bây giờ thế nào ?

— Lấy đâu bằng ông được.

— Thôi đi đừng mờm, gớm con người thế mà nỡ chê người ta đi lấy lão Khuất-Đốn, chắc được sung-sướng lắm đấy !

— Xin ông là hết, trăm năm chuyện cũ bỏ đi. Thế bây giờ ông định về ở đây luôn đấy chứ ?

— Ơn trời cũng được đôi ba mươi trăm vạn định về tìm một người ở cùng với để dưỡng cảnh già đây. Nhưng mà biết tìm ai được ? Giá cái ngày ấy đừng chê người ta già hơn mình mười hai tuổi, thì có phải bây giờ vui-vẻ biết dường nào !

Khuất-Đốn phu-nhân trông chừng lão này vào bậc trù-p

BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE No 25.793

https://tieulun.hopto.org

nhất đời mà muốn tìm người kế-tự, nghĩ vừa tiếc của trời ôi, vừa giận thân mình không lấy lão ấy. Hồi lâu hiện ra nét mặt một cách rất ty bỉ lả lơi mà rằng :

Gớm người đâu mà thâm trầm đến thế ! Nên chăng thì tình trước hay là nghĩa sau !... cứ mai-mỉa nhau mãi thế ! Ừ cũng nên xét cho tôi mới phải. Ngày ấy tôi sở-dĩ lấy Khuất-Đốn chẳng qua là thế bức phải lấy, chứ tôi đối với... vẫn chết sống đi được.

— Thôi, tôi van, đừng nói đãi bôi nữa !

Hai người đương nói chuyện bù-khú hão với nhau thì người cai ngục chạy đến bảo Đăng-Bảo rằng :

— Xin mời ngài vào, bây giờ Lộ-Lạp đang rỗi thời giờ.

Phu-nhân choáng người lên hỏi rằng :

— Ô kìa, ông cũng đến đây thăm nó à ? Ai bảo mà biết ?

Đăng-Bảo tỏ ra sắc mặt rất nghiêm-chỉnh mà rằng :

— Thôi nảy bảo thật, nên mau mau cải quá lại. Đây đã hiểu hết đầu đuôi rồi. Đứa con gái thanh-bạch vô-tội thì vu cho nó là thủ-phạm, đứa thiếu-niên trung-hậu thì vu cho nó là đồng-đảng, như vậy thì còn trời đất nào nữa. Rồi mà xem ! ta quyết rửa sạch tội cho đôi lứa đó ! Hiện đây ta có một tin rất vui mừng để vào báo cho Lộ-Lạp được tường đã, rồi mà xem !

Nói đoạn săm sắm trở vào buồng giam Lộ-Lạp.

Khuất-Đốn phu-nhân mặt tái mét lại, đứng đực người ra hồi lâu, không vào thăm Lộ-Lạp nữa. Liền trở ra về.

Ôi thâm thì thâm ! bụt đã bảo thầm rằng chớ có tham ! Ở đời lắm kẻ trông thấy người ta lắm tiền nhiều bạc, chưa chi đã híp mắt lại, giở hết điều nịnh-hót lại bày trò gạ-gẫm, nào có được gì đâu ! Càng thêm mua tiếng xấu !

XXVIII

Tại sao mà Hạ-Cát phải bắt về tội đồng-đảng ? Vì trước đây hai tuần-lễ, các quan tòa muốn khai quật quan-tài Đích-Tư để khám nghiệm tử-thi xem sao, có sẩy ra một sự rất đáng ngờ. Vì thế, Khuất-Đốn phu-nhân mới khai cho Hạ-Cát cũng là một người có can-thiệp đến cái án mạng này.

https://tieulun.hopto.org

Ngày hôm ấy, đúng hai giờ chiều, là lúc mở quan-tài khám nghiệm, ông luật-sư bên Khuất-Đốn phu-nhân đến báo tin cho phu-nhân và đòi lấy cái chìa khóa mở áo quan, không ngờ tìm đâu cũng không thấy, mà cũng không hiểu cái chìa khóa ấy mất lúc nào.....

Ông luật-sư không biết làm thế nào, phải sai đi tìm người thợ đóng quan tài ngày trước đến, mới làm được cái chìa khóa khác.

Khuất-Đốn phu-nhân muốn theo đến chỗ khám nghiệm để xem. Ông luật-sư ngăn lại mà rằng :

— Phu-nhân chớ nên đi, vì việc khai quan khám-nghiệm là một việc các bà nữ-lưu không nên trông thấy.

Phu-nhân nhất định đòi đi mà rằng :

—Cháu Đích-Tư sống là người nhà tôi, mà chết là ma nhà tôi, có can-hệ gì điều đó. Vả chăng việc này đã đến phải khám-nghiệm tử-thi nó, thì thế nào tôi cũng nên có đấy xem sao mới được.

— Vậy nếu phu-nhân có đi, thì nên cẩn-thận lắm nhé! Kẻo nữa đến đấy mà sẩy ra sự gì biến cố, thì không hay lắm đấy.

Phu-nhân tuy miệng thì vâng dạ, nhưng trong lòng thì thắc-thỏm không yên không hiểu đến khi khám nghiệm thì kết-quả ra sao!

Khi đến phòng nghiệm, đã thấy cái quan-tài kê ở giữa, ngoài quan-tài nham-nhở những đất vàng, gỗ quan-tài đã thâm đen lại, coi như có chỗ đã hơi mục nát, vì chôn ở dưới đất cũng đã lâu ngày. Trong nhà rầy những nước thuốc trừ uế, để phòng khi mở quan có mùi hôi thối xông ra hại vệ-sinh cho mọi người chăng.

Trong phòng bấy giờ tuy hãy còn sớm, thế mà cũng đã có một ông y-sĩ, một ông thẩm-phán, hai người thợ mở quan-tài, mấy ông luật-sư của bên Khuất-Đốn phu-nhân và mọi người trai gái đều có cả đấy rồi. Chỉ còn đợi giờ là bắt đầu mở quan thôi.

Khuất-Đốn phu-nhân đi theo ông luật-sư vào trong phòng nghiệm, thoạt trông thấy cái áo quan, đã run lên cầm cập, suýt nữa ngã lăn xuống đất. May có ông luật-sư đứng cạnh, đỡ ngay cho, cố gượng mãi mới đứng ngay được.

https://tieulun.hopto.org

Hồi lâu quan thẩm-phán sai hai người thợ làm việc ; thoạt tiên mở cái nắp quách ngoài ra, hết thầy mọi người nhìn không chớp mắt.

Đến lúc tháo hẳn cả cái quách ra rồi, một mình nhà y-sĩ đến trước, cúi đầu đề mắt gần miếng kính lưu-ly ròm xem tử-thi trong quan ra sao, bỗng mặt xám lại như chàm đổ, kêu rú lên một tiếng thực to rồi lùi trở ra, suýt nữa thì ngã quay xuống đất.

Mọi người thấy vậy, không hiểu làm sao, ai cũng tranh nhau đến gần quan-tài mà ròm, thành ra người nào cũng tái hẳn sắc mặt lại, hai mắt dương lên tròn soe, đứng đực cả ra như người gỗ, hồi lâu mới cất được lên tiếng :

— Ô hay nhỉ, kỳ thật !....

Khi ấy Khuất-Đốn phu-nhân đứng cách quan-tài độ vài thước, là chủ ý không muốn trông thấy tử-thi trong quan làm gì, kịp thấy mọi người đều ngạc nhiên thất sắc thì lấy làm lạ mà hỏi rằng :

— Có việc gì mà ai cũng sợ hãi thế kia ?

Ông luật-sư đáp rằng :

— Ấy đấy, phu-nhân thử lại mà coi. Được không ngại.

Khuất-Đốn phu-nhân cố gượng chạy lại ; ông luật-sư giang tay ra quàng đỡ ngang lưng phu-nhân, vì sợ phu-nhân trông thấy tử-thi thì sợ ngã người ra chăng.

Khuất-Đốn phu-nhân khi đề mắt ròm vào trong áo quan, tức-thì choàng người lên, quay lùi lại mấy bước ; mặt mũi trắng bệch ra mà kêu rú lên rằng :

— Ối trời ôi,...

Ấy chỉ kêu được một tiếng thế rồi lặng hẳn người đi.

Ông luật-sư thấy vậy vội-vàng sốc bẫn hai cánh tay phu-nhân và sai người kéo cái ghế tựa lại sẽ đỡ cho phu-nhân ngồi xuống.

Các nhà xem tiểu-thuyết đến đây, chắc không ai hiểu tại làm sao mà mọi người lại sợ-hãi như vậy. Nghĩa là một cái tử-thi người chết bỏ vào áo quan chôn xuống đất kể cũng đã lâu thay, chắc rằng thối tha mùn nát, không thể ai muốn đề mắt ngó qua. Nhưng nào có thể đâu, ai mới trông vào cái nắp kính lưu-ly

cũng vẫn thấy Đích-Tư yên-nhiên nằm ngửa, sắc mặt vẫn hồng hào tươi tốt, không hề biến đổi chút nào, coi bộ như một vị tiên-cô nằm ngủ chơi trong đám tuyết, không lo nghĩ sự gì vậy.

Ôi, lạ thay! Quả thực là thi-thể Đích-Tư đó mà. Kể từ ngày ngọc nát châu tan cùng với đất đen làm bạn tới nay ít ra cũng đến sáu, bảy tháng trời rồi, thế mà đôi má phấn kia vẫn hồng hồng như trứng gà bóc, cặp môi son kia vẫn chúm chím như bông hoa cười nụ. Bộ áo lụa trắng với món tóc như sợi tơ vàng kia vẫn óng-ả mườn mượt, không hề ố bẩn rối loạn chút nào. Ừ, có lẽ ai trông thấy cũng đoán là người nằm ngủ, chứ không ai dám bảo là người chết chôn ở dưới đất đã mấy tháng nay.

Khuất-Đốn phu-nhân cố nén cơn sợ-hãi, hồi-lâu run-rẩy bảo nhà y-sĩ rằng:

— Không có lẽ con bé này chết rồi mà lại sống lại hay sao?

Nhà y-sĩ ngơ-ngác mà rằng:

— Không phải, có lẽ đâu người chết đã mấy tháng chôn dưới đất mà lại sống được bao giờ! Cái này chắc hẳn là chết rồi không sai nữa! Nhưng tôi từ bé chưa từng thấy ai chết đã chôn mấy tháng rồi mà da thịt vẫn còn nguyên! Ôi, chuyện này thực là một chuyện rất ly-kỳ, xưa nay không có thể bao giờ....... Cũng có, việc người chết mà thi-thể không nát thì tôi cũng thấy có, nhưng người nào ăn phải bạch-tì-xương mà chết ấy thì xác thịt mãi không tiêu. Nhưng cũng chỉ được ít ngày thôi, chứ có lẽ đâu lâu đến mấy tháng mà vẫn nguyên vẹn như người sống thế này.

Nói đoạn bèn sai người thợ quan mở hẳn cái nắp kính lưu-ly ra để khám-nghiệm xem sao.

Người thợ quan quay ra lấy cái chìa khóa ở Khuất-Đốn phu-nhân rồi mở nậy cái nắp ấy ra.

Mọi người trong tòa thấy việc quái-lạ như thế, thì ai cũng dương mắt chô-chố nhìn vào cái quan-tài mà bụng thì tự nghĩ rằng: «Có lẽ vì trong quan ngoài quách hàn gắn kỹ cho nên thế. Nếu khi đã mở ra cho không-khí lọt vào, thì tử-thi tự khắc tiêu-hóa ngay lập tức.

Nhưng nào có thể đâu, cái nắp áo quan đã mở ra cất dựng một nơi rồi, mà tử thi vẫn yên-nhiên vô-dạng. Vả lại cái vẻ hồng-hào xinh xắn càng như nhờ có không-khí mà ngồn-ngộn thêm lên, khiến cho ai trông thấy cũng phải nặng tình yêu-mến.

Nhà y-sĩ thấy vậy đứng trơ người ra mà rằng :

— Thế này thì lạ lùng thực !

Hồi lâu sẽ thò tay vào trong quan-tài nắm lấy tay tử-thi xem sao, thốt nhiên rật hẳn tay ra, như người bị rắn rết cắn, sắc mặt cũng tự-nhiên biến hẳn đi. Đoạn lại thò tay vào sờ chỗ cánh tay và vỗ vào trán tử-thi thì mặt lại nhợt hẳn đi, tỏ ra một cách run-sợ rất ghê-gớm !

Mọi người đều không hiểu tại sao, vừa toan cất lời hỏi ; chợt thấy nhà y-sĩ kêu to lên rằng :

— Việc này lạ thực ! không phải là sắc người, là một bức tượng !

Mọi người nghe nói, đứng ngốc người như tượng gỗ, chân tay run như cầy sấy. Nhất là Khuất-Đốn phu-nhân mặt nhợt ra như vôi, miệng thì kêu la rầm-rĩ, chẳng khác gì người điên.

Trong phòng khám-nghiệm, rất là huyên-náo, ước đến mười lăm phút đồng hồ mới yên.

Quan thẩm-phán cúi đầu vào quan-tài nhìn kỹ mới biết là bức tượng thực, nhưng chỉ là bức tượng nửa người thôi, còn chân tay và đoạn dưới đều chắp bằng sáp ong cả. Món tóc vàng trên đầu cũng là tóc giả, bao nhiêu những đồ trang sức quần áo gói ghém rất khéo, vì thế cho nên không ai ngờ đến thế.

Khám-nghiệm xong đâu đấy, quan thẩm-phán bèn hỏi rằng :

— Cái việc lạ-lùng này là tại làm sao ? Đứa nào dám hạ thủ làm điều gian-giối này ? Vậy thì tử-thi để đâu ? Các người có ai giải-quyết được không ?

Mọi người nghe hỏi, chỉ người này nhìn người kia, chẳng ai trả lời được câu nào.

Lạ thay ! chắc có kẻ nào đào trộm quan-tài, vứt hẳn tử-thi đi, cái tội rất lớn ấy, thực không luật-phép nào tha thứ

https://tieulun.hopto.org

được. Thế thì Đích-Tư chết quả là bị kẻ nào đầu-độc chứ không sai. Có lẽ đứa hung-thủ biết trước cái án mạng này, thế nào cũng phải đến khai quan khám-nghiệm tử-thi, cho nên mới giở cái thủ-đoạn di hoa tiếp mộc, để làm cho mất tích hẳn cái dấu vết thuốc độc đi, không biết đâu là bằng cớ nữa, thế là nó tránh khỏi được lưới trời. Nhưng dù thế mặc dầu, cái sự mưu sát với sự ăn trộm tử-thi này có quan-hệ với nhau chứ không sai... Thảo nào Khuất-Đốn phu-nhân không biết mất cái chìa khóa mở quan quách lúc nào, có lẽ cũng là một điều đáng ngờ cho cái án này đó. Mọi người trong tòa cũng đều một ý-tưởng ấy cả.......

XXIX

Khuất-Đốn phu-nhân không ngờ việc sẩy ra tự-nhiên mà tử-thi Đích-Tư mất biến, thì sợ-hãi vô-cùng, cơ hồ muốn ngã lăn xuống đất mà mê-man bất tỉnh nhân-sự.

Nhà y-sĩ hỏi rằng :

— Khuất-Đốn phu-nhân ơi, như việc này thì phu-nhân có cách nào làm cho ra nhẽ không ? Phu-nhân có ngờ vực cho ai nữa không ?

— Không, không, tôi không ngờ việc này sẩy ra như thế, thực tôi không dám ngờ cho ai nữa ! À mà !.....

Chỉ nói đến đấy rồi cúi gằm mặt xuống nghĩ-ngợi, hình như nhớ ra được điều gì, khiến cho mọi người ai cũng lấy làm lạ mà rằng :

— À mà.... làm sao ? Sao không nói nốt đi ?

Khuất-Đốn phu-nhân ra bộ ngơ-ngác mà rằng :

— Không, thực không có điều gì cả. Đó là một cớ riêng của tôi, dẫu nói ra cũng vô-ích.

Quan thẩm-phán cất lời nói rất oai-nghiêm mà nạt rằng :

— Có cớ riêng gì, sao phu-nhân không nói ngay, còn ấp-úng thế ? Hay là.....

— Bẩm tôi cũng muốn nói, nhưng lại sợ liên-lụy đến người khác, cho nên không dám nói.

https://tieulun.hopto.org

— Ô hay, phép-luật có thân-ái đâu ! Nếu kẻ có tội thì phải bắt ngay, mà người nào vô-tội thì bênh-vực cho : sao lai bảo là liên lụy được ? Cứ như ý ta nghĩ : thì kẻ phạm tội cái án lớn này ắt không phải một mình đứa thiếu-nữ kia chủ-động được. Ắt có đứa nào đồng-mưu với nó. Chứ không sai ! Tại sao mà biết ? Nghĩa là cái sự đào áo quan người chết mà ăn trộm, lấy tử-thi không phải việc tầm-thường, chắc một đứa con gái yếu ớt kia không bao giờ dám cả gan làm bậy thế. Và có lẽ việc ăn trộm tử-thi này ắt sẩy ra sau khi mai táng một hai hôm mới phải.

Khuất-Đốn phu-nhân gạt đi mà rằng :

— Điều đó phải trái thế nào, thực tôi không rõ, vậy tôi không dám nói làm sao cả.

Ông luật-sư của bên Khuất-Đốn phu-nhận nói gạn ngay rằng:

— Ô kìa, thế bà quên mất chuyện cái chìa khóa tự-nhiên không biết mất ở đâu rồi ư ? Tôi chắc chỉ có kẻ nào định ăn trộm tử thi là nó lấy cái chìa khóa đó thôi.

— Cái đó cũng chưa biết chừng, nhưng cứ xét kỹ trong áo quan này, thì cách khâm liệm thực không sai với lúc nhập quan một ly nào cả. Vì hôm đó chính tay tôi khâm liệm gói buộc cho nó kia mà.... Ừ, cũng có lẽ.....vì tử-thi nó còn để lưu lại trong nhà ta một đêm thì cũng có thể...Nếu vậy chỉ có...

Nói đến đấy thì cúi đầu xuống lặng im.

Mọi người thấy tình-hình phu-nhân như vậy, đoán chắc là có điều gì khuất-khúc mà không thể nói ra được.

Ông luật-sư quát to lên rằng :

— Làm sao mà phu-nhân cứ ngập-ngừng mãi thế ? Biết điều gì thì phải nói cho hết, mau !.......

Phu-nhân bèn quả quyết nói rằng :

— Ý tôi muốn nói cho vỡ cái lẽ ngờ-vực này, thì lại thêm nhiều việc rắc-rối lắm. Nhưng cũng có thể giúp cho cái án này chóng được kết-quả.

— Thế thì nói luôn đi !

— Tôi có một thằng cháu gọi tôi bằng dì tên là Hạ-Cát, khéo

nghề hội họa, và đắp tượng lại thần lắm ! Nó ở nhà tôi đã vài năm nay, khi con Đích-Tư còn sống thường đi lại chơi bời với nó. Vì thế cái giao-tình của hai đứa coi có phần thân-thiết lắm ! Nhưng mà tôi không thấy nó đắp tượng cho nhau bao giờ. Chỉ có hôm con Đích-Tư chết, sau khi khâm liệm xong thì quan-tài còn để lưu lại một đêm, rồi đến sớm mai mới đem chôn. Đêm hôm ấy tôi nhọc mệt một cách lạ thường, vẫn muốn nhờ người coi cái áo quan ấy đỡ hộ một đêm để đi nghỉ, coi chừng như nó hiểu ý tôi thế bèn tự xin hứng lấy việc ấy ngay. Chao ôi ! đương lúc mỏi-mệt buồn ngủ lại được người trông nom đỡ cho thế, thôi thì ai cũng ký cả hai tay, đêm hôm ấy tôi về phòng ngủ như chết giả, còn biết đâu đến việc gì nữa. Thế là sáng hôm sau cứ việc đem chôn thôi, thực tôi không ngờ hôm nay mở quan-tài ra mà lại có việc quái-lạ thế này.

Phán-quan hỏi rằng :

— Ý bà nghĩ thế, có gì làm bằng-cớ không ?

— Có chứ, tôi chắc là cái bức tượng kia nó làm ở ngoài đã lâu vì gần đây tôi mới rõ là nó yêu giấu con Lộ-Lạp một cách lạ thường.

Quan nói :

— Ừ, chắc bà ngờ thế thì cũng không sai được, thế nào thằng Hạ-Cát cũng đồng-mưu với cái án mạng này.

Khuất-Đốn phu-nhân ra bộ ngần-ngừ mà rằng :

— Điều đó tôi sở-dĩ dám chắc một ít, là vì cớ trai gái đã quá lòng say mê nhau, thì ghê-gớm lắm. Dẫu lặn suối qua đèo cũng chẳng quản công, có lẽ thằng con trai biết đứa con gái là có tội, thì kiếm cách làm che chở cho nhau, đó là một lẽ thường, nhưng lạ thay nó làm thế nào và làm bao giờ, điều đó thực tôi không hiểu.

Nhà y-sĩ nói :

— Tôi chắc nó làm lúc nhập liệm.

Khuất-Đốn phu-nhân nói :

— Sao biết ?

https://tieulun.hopto.org

Nhà y-sĩ nói :

— Bà phải biết việc này đố ai có thể làm một mình được. Và cũng không phải một đứa con trai nào làm được nữa.

— Đã đành thế, nhưng thằng Hạ-Cát, thì không mấy ai bì kịp được, vì nó nhanh-nhẹn và khôn-khéo lắm ạ !

— Nếu thế thì bức tượng này chắc nó làm từ trước chứ ?

— Vâng, tôi vẫn nói thế, vì đắp một bức tượng lâu lắm chứ một vài buổi đã xong thế nào được.

Ông luật-sư cãi rằng :

— Nếu bức tượng này đắp trước khi đứa chết kia dương khỏe mạnh, thì sao lại có giống như lúc trọng bịnh được ?

Phu-nhân nói :

— Ngài không biết, con bé chết kia tuy lúc ốm nặng, mà nhan sắc nó vẫn tươi đẹp, chứ có sút biến chút nào đâu.

Phán-quan nói :

— Không cần phải nói nhiều, chỉ có lẽ là việc này sẩy ra ở nhà bà, chắc rằng lúc nó làm việc tất có tiếng hùy-huỵch chuyền-động, khởi-hữu cùng ở một nhà mà điếc không nghe tiếng gì. Vả nó lôi tử-thi ra ngoài mà không có một người nào trông thấy hay sao ?

Phu-nhân nói :

— Cái phòng của Hạ-Cát với phòng của Đích-Tư giáp nhau gần lắm. Vả ở phòng hắn có cầu thang thông ra vườn hoa đằng sau được, cho nên ra vào tự-do, không cần phải đi qua cửa lớn đằng trước. Thế thì nó lôi tử-thi ra ngoài dễ lắm, có thể không ai biết được thực.

Phán-quan hỏi :

— Thế sao lúc đem chôn không biết ?

— Bẩm quan, còn ai ngờ đến việc ấy nữa. Từ lúc sắp sửa chuyền cữu cho đến lúc hạ huyệt, thì người nào cũng buồn-rầu thương-xót, ngay như tôi hai mắt khóc đến nỗi xưng húp cả lên, chẳng biết đằng nào mà mở. Thì còn biết gì kia chứ. Mà hôm nay ví dụ không mở hẳn nắp áo quan ra khám-nghiệm, thì hồ dễ đã mấy người biết là tử-thi giả-mạo nữa là......

https://tieulun.hopto.org

Y-sĩ nói rằng :

— Phu-nhân nói phải lắm, cứ kể đắp lên được bức tượng này thực cũng là một tay khéo lắm. Trong ý tưởng tôi cũng quyết cho là nó làm việc này trước khi chưa mai-táng, vì trong quan không giây một tí đất bùn nào, và những đồ khâm-liệm quần áo cũng óng-ả không rối bộn thì đủ biết.

Phu-nhân nói :

— Cái chìa khóa mà mất chắc cũng một lúc đó.

Phán-quan nghe nói nghĩ-ngợi hồi lâu rồi hỏi rằng :

— Thế sau khi tống táng xong rồi, thì Hạ-Cát đi xa phải không ?

— Vâng.

— Hắn đi bộ bao lâu thì về ?

— Bẩm độ vài tuần-lễ.

— Trước hôm hắn đi có chuyện gì khác không ?

— Bẩm khi hắn đi thì đêm hôm trước hắn có đến chơi với Lộ-Lạp, nghe đâu khuya lắm mới về.

— Đến hôm sau thì ra làm sao ?

— Hôm sau hắn đi vào lúc non trưa, thì đến quá trưa tôi mới biết là Lộ-Lạp đi trốn.

Quan tòa vỗ tay xuống bàn mà rằng :

— Xem thế đủ biết hai đứa ấy rất có quan-hệ với cái án này lắm.... Ừ, có lẽ hai đứa cùng rủ nhau đi trốn cũng nên.

Khuất-Đốn phu-nhân nói :

— Bẩm quan, lẽ đó quả không phải, vì Hạ-Cát có biết chuyện Lộ-Lạp đi trốn đâu, khi hắn về, tôi có nói thì hắn mới biết kia mà !

— Có thực thế không ? Nó không có thể làm ra thế để đánh lừa bà được hay sao ?

— Lẽ đó cũng chưa biết chừng, nhưng tôi xem ra thì quả là nó không biết thực !

— Vậy thì tại làm sao mà hai đứa cùng đi một ngày ; thế chẳng phải là bẹn nhau hay sao ?

https://tieulun.hopto.org

Khuất-Đốn phu-nhân có ý ngần ngại mà rằng :

— Tôi thực không dám buộc cho Hạ-Cát là đồng-mưu, chỉ cho là nó vì con Lộ-Lạp mà làm kê che-chở cho nhau đó thôi,

Phán-quan cau đôi lông mày lại mà rằng :

— Bà này có ý quanh co gì đây. Vừa rồi bà không nói rõ là Hạ-Cát với Lộ-Lạp say mê nhau lắm ư ?

— Bẩm vâng, câu đó là tự miệng Hạ-Cát nó thú nhận với tôi thế ạ.

— Thê thân-thê thằng Hạ-Cát thì thê nào ?

— Bẩm nó là một đứa con nhà kiêt mướp mồng tơi.

Phán-quan cười lạt mà rằng :

— Thê thì rõ quách rồi, hà-tất phải hỏi lôi thôi nữa ! .... Thằng Hạ-Cát biêt con Lộ-Lạp được hưởng một phần gia-sản khá to, thì trong lòng tắc-lẻm, bèn thả ngọn ái-tình làm cho Lộ-Lạp phải đem lòng quyến-luyến, nhưng vì lòng tham chủ chán, trông thấy phần di-sản của Địch-Tư thì muốn nuốt số cả. Cho nên thà bày mưu giết quách nó đi cho rảnh, sau nay hai bên lấy nhau rồi thì cứ nghiễm-nhiên hưởng cả cái di-sản ấy thôi. Chao ôi ! kế mưu của hai đứa kể cũng độc thật !

Lúc quan tòa nói thế, y-sĩ trông thấy sắc mặt Khuất-Đốn phu-nhân có ý khác, thì lấy làm ngờ lắm, bèn hỏi rằng :

— Vậy thì cái di-sản ấy hiện bây giờ thế nào ?

— Hiện ông luật-sư của Lộ-Lạp vẫn giữ quyền quản-lý như thường.

Y-sĩ càng nhìn tròng-trọc vào mặt phu-nhân mà hỏi gặng rằng :

— Nêu nay mai mà Lộ-Lạp phải khép « tội chết » rồi, thì cái của ấy về ai ?

Khuất-Đốn phu-nhân thình-lình nghe câu hỏi đó, hình như bị một mũi tên có thuốc độc bắn ngấm vào xương tủy, mặt nhợt ra như người chêt rồi, run-rẩy thưa rằng :

— Bẩm...bẩm... về hai đứa con tôi được....

Y-sĩ sẽ gật đầu không nói gì.

https://tieulun.hopto.org

Phán-quan hơi hiểu ý mà rằng :

— Bây giờ tôi muốn đến vây nhà Hạ-Cát đây, bà có bằng lòng không ?

— Bẩm xin tùy lượng quan lớn......

Nói đoạn cúi đầu chào rồi trở ra.

Chao ôi ! ngờ đâu việc tầm-thường thế này mà đến nỗi man-mác hóa ra to, bây giờ thân-thế mình khác nào như lội bìm xuống ao nước bẩn, sau này liệu có rũ sạch được không ?...Cái tử-thi con Đích-Tư mà mất đi không biết có phải thằng Hạ-Cát nó muốn làm cho mất tích đi không ? Nếu quả vậy thì nó với Lộ-Lạp không sao tránh khỏi tội được. Quái lạ ! không biết rằng tử-thi con Đích-Tư nó vứt đi đâu ? Sau này kết-quả ra thế nào ? Khuất-Đốn phu-nhân càng nghĩ thì mối ưu-tư càng bùng-bùng như lửa đốt trong lòng.

Sáng hôm sau, quả có mấy người trinh-thám đến khám nhà Hạ-Cát ở, lục-lõm hết mọi nơi, thấy ở trong cái hộp đựng giấy có cái ảnh con hình Đích-Tư, cái ảnh đó tức là Hạ-Cát dùng để đắp tượng Đích-Tư đó.

Người trinh-thám vớ được vật ấy, cũng đủ làm một cái thiết-án của Hạ-Cát sau này ra tòa không cãi được nữa rồi.

Từ đó các báo-quán đều đăng việc này hai ba lần lên cột xã-thuyết, hết thảy quốc-dân ai cũng cho là một cái án rất lạ-lùng mà tòa án chưa từng có bao giờ, mong sao cho chóng đến kỳ thẩm-tấn để xem kết-quả ra sao. Nhất là các nhà trinh-thám càng cố công nghe-ngóng riết.

XXX

Trước hôm thẩm-tấn một ngày, Lộ-Lạp đương ngồi ở trong nhà ngục kín, chợt thấy người cai tù chạy vào báo có khách đến.

Lộ-Lạp ngẳng lên xem ai, bất giác giật nẩy mình lên. Vì có phải là khách xa lạ đâu, tức là chàng mặt mẹt Uy-Lâm con mụ Khuất-Đốn đó.

Uy-Lâm trông thấy Lộ-Lạp có ý thẹn, bẽn-lẽn hồi lâu hỏi rằng:

— Cô Lộ-Lạp ơi ! tôi đến đây hôm nay, chắc cô hoan-nghinh

https://tieulun.hopto.org

tôi lắm đấy, vì tôi đến đây có việc muốn yêu-cầu cô lần này là lần cuối cùng đây.

Lộ-Lạp ngạc-nhiên hỏi rằng :

— Yêu-cầu nỗi gì ?

— Tôi lại đây hỏi cô có bằng lòng để tôi cứu cô không ?

— Cứu tôi à ? Liệu anh có cứu nổi tôi chăng ?

Uy-Lâm cười khì-khì mà rằng :

—Cứu nổi lắm, chắc cả trên thế-giới này, phi tôi không còn ai cứu nổi cô được. Nhưng mà cô có bằng lòng lấy tôi không ? Nếu cứ « ừ » đi một câu là ra khỏi ngay nơi ngục-thất này lập-tức. Không thì thôi, cứ ngồi chơi đấy mãi không biết chừng...

Lộ-Lạp tự-nhiên hai má đỏ bừng lên mà rằng :

— Thế nào mà anh lại cứu được tôi ?

— Không cần phải nói nhiều, hễ cô cứ bằng lòng lấy tôi, thì tự-khắc tôi cứu cô ngay.

Lộ-Lạp gắt lên mà rằng :

— Chắc là mẹ anh sai anh lại đây tạ sự ra thế chứ gì ?

— Không, mẹ tôi không biết tôi lại đây, và cũng không biết tôi có cái quyền-lực cứu nổi cô kia mà ! Chao ôi ! cô Lộ-Lạp ơi ! thời giờ ngắn-ngủi, cô có bằng lòng thì trả lời cho ngay đi.

— Ô hay ! sao anh lôi-thôi thế, tôi vẫn bảo anh rằng : tôi không thể nào làm vợ anh được.

— Phải, nhưng cô phải biết rằng : Lúc Đích-Tư còn sống thì thể nào mặc lòng, chứ như bây giờ sự tình biến-đổi, hiện cô đương lúc hoạn-nạn này, nếu cô có bằng lòng, thì tôi phải bày kế cứu cô ngay. Chao ôi ! tấm lòng tôi yêu mến cô không biết thế nào là giới-hạn, cô nên đoái tình tôi với...

— Anh yêu tôi thực hay dối ?

— Quả tôi yêu cô thực ! Giá có chết được chết ngay...

— Thực anh có thể cứu nổi tôi chứ ?

https://tieulun.hopto.org

— Vâng, tôi chỉ ước-ao rằng : cô « gật đầu » cho tôi một cái thì tôi xin hết sức cứu vớt cô ngay.

Lộ-Lạp cười mát mà rằng :

— Rõ quân ty-bỉ thay ! tiểu-nhân thay ! Đồ khốn ! Sao mà miệng nói lèo-lèo thế mà không hổ thẹn với lương-tâm !... Ừ, đã là người ngang-tàng nghĩa-hiệp, dẫu giữa đường thấy chuyện bất-bình cũng còn có lòng tế-độ, huống chi kẻ đào tơ liễu yếu vô tội này, là chỗ huyết mạch tương thân. Có thể cứu được thì cứ làm hết bổn-phận tu-my nam-tử, chứ hà-tất phải cằn-nhằn nhăn-nhó về sự tình-dục như vậy ! Thôi anh là đồ vô-sỉ ! Xin anh đừng nói đến sự « cứu tôi » nữa !

— À, cô này giỏi thực, cô không sợ chết hay sao ?

— Chết à, ai là người không sợ chết ! Nhưng mà cái « chết » có hai lẽ : người con trai vì nghĩa-hiệp mà chết, người con gái vì trinh-bạch mà liều chết, thì cái đó là chết giỏi chết thơm. Chứ nếu ty-ô mà sống, dâm-dục mà sống, thì cái sống đó là sống thừa, sống xấu. Như tôi đây, dẫu còn xanh tuổi còn trẻ, dẫu có chết chăng nữa, chỉ có một sự đáng tiếc là chưa được trải mùi tục-lụy mà thôi. Chứ cái tấm thân thanh-bạch này thà rằng chết đi mà giữ được cái danh thơm tuyết sạch giá trong còn hơn là sống mà thờ kẻ tiểu-nhân tham-ô đê-tiện... Này anh ơi, người ta chỉ có thể làm chết được cái xác thịt của tôi thôi, chứ cái linh-hồn thanh-bạch này có bao giờ chết được.

Uy-Lâm xấu hổ quá mà rằng :

— Con ranh này nói mà chẳng nghĩ, dám cự tuyệt với tao à ? Lộ-Lạp cũng quát to lên rằng :

— Nếu vậy thì tao với mày không còn tình nghĩa anh em gì nữa. Quân vô sỉ kia ! bước ra ngay ! Tao tha hồ cho mẹ con nhà bay muốn làm thế nào cho tao phải tội chết thì làm đó. Bước ra ngay !

Uy-Lâm khi ấy mặt ngây như cán tàn, không biết nói năng sao nữa, hồi lâu hỏi quái lại một câu rằng :

— Lộ-Lạp ơi ! mày nỡ để một người nữa cũng vì mày mà phải tội lây hay sao ?

— Tao làm không phải thì tao chịu, chứ còn ai phải tội lây với tao nữa ?

— Không ai phải tội lây à ? Hạ-Cát chứ ai !

Lộ-Lạp thoạt nghe hai chữ « Hạ-Cát » phải tội lây, khác nào như sét đánh ngang tai, run cầm-cập mà rằng :

— Hạ-Cát à ?

— Phải ! hiện nay đã bị bắt ra tòa án, là một tên trọng-tù đồng-mưu với mày đó.

— Chao ôi, chàng Hạ-Cát ơi ! chàng là một người trọng-hậu, ta mà còn có ngày trông thấy người trong thế-giới nữa là mong ở chàng sẽ ra tay cứu vớt cho ta. Nay vì ta mà chàng mang lụy vào thân, thì thân này còn mong chi nữa. Lộ-Lạp càng nghĩ càng như lửa cháy trong gan phồi, hiện ra nét mặt một cách rất thê-thảm mà rằng :

— Có thực chàng Hạ-Cát bị tội đồng-mưu không ?

Uy-Lâm thấy tình-hình thế, ra bộ vênh-váo mà rằng :

— Hết thầy trong thành Nữu-ước này không có một người nào không tin cho Hạ-Cát là đồng-đảng với mày, chỉ nay mai khỏi ốm, sẽ phải gông cùm khảo dã cho mà xem !

Nói đoạn bèn đem hết chuyện khai quật quan-tài, khám thấy tượng Đích-Tư giả-mạo thế nào cho Lộ-Lạp nghe.

Lộ-Lạp nghe xong, càng như dao cắt từng khúc ruột, bèn lấy hai tay bưng lấy mắt, cúi gục đầu xuống đầu gối mà nghĩ, hồi lâu ngẩng lên thì Uy-Lâm đã cút ra từ bao giờ rồi.

Lộ-Lạp từ lúc nghe tin đó, quên ăn quên ngủ, đứng ngồi không yên... Ừ, nếu như vậy, thì chính chàng Hạ-Cát lấy trộm tử-thi Đích-Tư thực chứ không sai. Vì độ trước ta vẫn trông thấy trong nhà chàng có bức tượng bán-thân của Đích-Tư khéo lắm kia mà. Nhưng mà chàng sở-dĩ mạo-hiểm làm việc này như thế, là chủ ý thế nào ?...Thôi không khéo chàng cho là Đích-Tư bị đầu độc mà chết và tin cho ta là kẻ vô-tội thực, vì tấm lòng yêu ta quá, nên mới liều gan làm cho mất tử-thi đi, để gỡ tội cho ta đây.

176a

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
Libraire-Éditeur
93 Rue du Coton Hanoi

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

176b

新民書館

MỚI XUẤT-BẢN

HỒ-ĐIỆP-HOA

Là chuyện hai người hiếu tử và liệt-nữ : người hiếu-tử vì trả ơn cho tổ-phụ, mà tấm lòng quả quyết, cam bề nát ngọc tan vàng ; người liệt-nữ, vì tỏ nghĩa cứu nghiêm-sư, mà mắc phải nghiệt duyên, quyết chí chìm hương đắm sắc. Chuyện rất ly kỳ rất có ý vị cảnh thế.

Một quyển trọn bộ Giá : 0$20

Muốn mua buôn hỏi Tân-Dân Thư-Quán

93 Phố hàng Bông Hanoi.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM

Imp. Long-Quang. — Hanoi

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BẢN

DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

Dịch ở bộ Bi-tình tiểu-thuyết [illegible] của Tàu

QUYỂN THỨ [illegible]

GIÁ 6 XU

NHÀ XUẤT BẢN

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN

93, Phố Hàng Bông

HÀ NỘI

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIET NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIET NAM
N° 9349

MỘT BỘ TIỂU-THUYẾT

RẤT LẠ, RẤT HAY

Sẽ xuất-bản tiếp theo với bộ Mỹ-Quốc-Song-Nga. Cũng sẽ từng cuốn 16 trang như Mỹ-Quốc-Song-Nga.

Các nhà thích tiểu-thuyết Tàu sẽ phải chịu rằng: chưa mấy bộ được vui như bộ ấy.

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN

Kính cáo

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 9349

Đương lúc nghĩ quanh nghĩ quẩn, chợt có khách vào thăm, vội-vàng đứng dậy đón. Té ra là Kha-Sĩ tướng-quân, ngày nọ có quen biết nàng ở Chi-gia-kha.

Tướng-quân buồn-rầu hỏi rằng :

— Người bạn rất yêu quý của tôi ơi ! Từ khi nghe tin cô-nương bị oan đến giờ vẫn muốn về thăm luôn, chỉ vì một người bạn thân tạ thế, cho nên lúng-túng mãi, bây giờ mới tới thăm được. Cô Lộ-Lạp ơi ! có còn nhớ ngày trước cô hứa cho tôi là một người thân-hữu với cô không ?

Lộ-Lạp vẫn kính-trọng tướng-quân là bậc quân-tử nghĩa-hiệp, nay thấy đến thăm thì mối cảm-tình lai-láng, bất-giác nắm chặt lấy tay mà rằng :

— Tướng-quân đến đây thăm tôi thực lấy làm quý hóa lắm. Hai người ngồi nói chuyện ước đến nửa tiếng đồng-hồ, tướng-quân cáo biệt.

Việc đời gặp gỡ, thường hay sảy ra lắm chuyện rắc-rối tự-nhiên. Hôm ấy vào hồi quá nửa đêm bên cạnh nhà Khuất-Đốn phu-nhân phát hỏa cháy lây sang cả tòa nhà Khuất-Đốn, đương lúc ấy phu-nhân đi dự cuộc khiêu-vũ ở xóm khác, được tin ở nhà bị hỏa-tai, vội-vàng chạy về, nhưng, chao ôi ! mấy tòa nhà gạch, đều bị ngọn lửa cay nghiệt kia thiêu hóa ra tro cả rồi. Khổ chưa ! thế là rảnh ! Bây giờ trừ ra một thân mọ già này không còn một ly gì nữa. Đương lúc Khuất-Đốn phu-nhân khóc lóc gào thét, chợt thấy người vỗ vai hỏi rằng :

— Tiên-Na ơi, thực là một sự dủi do lắm nhỉ !

Phu-nhân vội vàng ngoảnh lại, té ra là Đăng-Bảo.

— Khốn nạn, cái nhà này tôi làm được vừa 15 năm, nay chẳng ngờ thần Chúc-dong làm hại hết.

— Những đồ quý trọng có chạy ra được ít nào không ?

— Tôi đi chơi vắng, vừa về đây, còn chạy được gì nữa !

— Tôi rất vui lòng rằng những chúc-thư văn-tự của bà chưa bị món lửa kia đốt hết (việc này xem đến hồi 39 sẽ rõ).

Khuất-Đốn phu-nhân có ý chột dạ, sẽ run rẩy mà rằng :

BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE
N° 3614

https://tieulun.hopto.org

— Không, chẳng có gì, bao nhiêu chúc-thư văn-tự gửi cả ông luật-sư kia, không ngại.

Đăng-Bảo nghe nói quắc mắt nhìn phu-nhân mà rằng :

— Thế à ! hay lắm, hay lắm. nói đoạn giảo bước đi ngay.

XXXI

Đến phiên tòa thẩm-tấn, kể trong công-đường cũng rộng-rãi lắm, thế mà công-chúng đến xem chật như nêm cối. Vì tại tòa án Đại-hình có đến mấy mươi năm nay chưa từng xử một cái án nào ly-kỳ như vậy. Việc ăn trộm tử-thi là một việc xưa nay ít có, bởi vậy ai cũng muốn xem kết-quả ra sao. Tuy các nhà trinh-thám, lùng khắp mọi nơi, vẫn chưa tìm thấy tử-thi vứt ở đâu, nhưng sưu tầm được rất nhiều chứng-cớ rõ-ràng cũng đủ kết án cho Hạ Cát và Lộ-Lạp là chủ mưu được.

Ngày hôm ấy, người con lớn của Khuất-Đốn phu-nhân là Uy-Lâm, và người khán-hộ cho Đích-Tư hôm trước, đều có trát đòi đến công-đường để làm chứng. Xem ý bấy giờ chỉ có Khuất-Đốn phu-nhân ra bộ luống-cuống nhất, mặt mũi nhợt-nhạt, hai con mắt nhìn trộm hết người này sang người khác, hình như có điều gì sợ-hãi vô-cùng...

Uy-Lâm tuy cử chỉ ra cách tự-nhiên, nhưng xem ra vẫn có ý hoảng-hốt ngồi trong ghế, mà mắt thì nhìn xuống đất.

Lộ-Lạp ngồi mé bên kia, đối diện với mẹ con Khuất-Đốn. Mẹ con bà Doãn phu-nhân với An-Ny thì ngồi sóc nách hai bên Lộ-Lạp, mà Kha-Sĩ tướng-quân thì ngồi ở sau lưng Lộ-Lạp. Coi bộ mấy người này thản-nhiên một cách lạ-thường, hình như họ đã có lẽ cãi được toàn-thắng rồi.

Lộ-Lạp khi ấy mặt mũi tuy nhợt nhạt nhưng được người xung quanh đều là thân-thiết cả, cho nên nàng lại càng cố-dũng được điệu-bộ hăng-hái, hình như không chút nào e sợ cả.

Hết thầy bao nhiêu mắt công-chúng đều nhìn tròng-trọc vào mặt Lộ-Lạp, cũng có nhiều người thấy nhan sắc nàng có vẻ thuần-hậu xinh-xắn thì đoán chắc là nàng vô-tội.

Lộ-Lạp ngẩng mặt nhìn tứ bề, tuy thấy ai cũng để mắt nhìn

mình, thì càng tự-nhiên vô-sự, không hề xấu-hổ một ly nào, công-chúng thấy vậy, ai cũng ngợi khen.

Đăng-Bảo đứng lẫn vào đám đông người hai mắt chỉ đăm-đăm nhìn vào mặt Khuất-Đốn phu-nhân.

Hạ-Cát vì hãy còn yếu, không có mặt tại tòa, ở riêng một gian phòng gần nơi thẩm-tấn, đã có y-sĩ Á-Đính thay mặt thông-ngôn cho.

Độ mười lăm phút đồng-hồ, quan trưởng-tòa thẩm-phán, và các quan bồi-thẩm lục-tục tựu vị. Trước đem duyên cớ và lý-do khống-án đọc cho công-chúng nghe, rồi truyền cho Khuất-Đốn phu-nhân đứng lên đầu chứng-nhân mà tường cung như sau này :

« Đương đêm hôm Đích-Tư chưa chết không ngờ Lộ-Lạp dùng kế « điệu hổ ly sơn » đánh lừa người khán-hộ để hạ thủ đầu độc, xong rồi giả cách kêu la rầm-rĩ, lúc người nhà đón được y-sĩ đến thì Đích-Tư đã tắt nghỉ rồi. Sau khi tôi với người khán-hộ liệm cho Đích-Tư, thì người khán-hộ đi ngủ, chỉ có một mình tôi ngồi giữ tử-thi thôi. Lúc ấy tôi thấy có mùi gì nồng-nàn khó chịu, trông lên bàn có cái cốc pha-lê nhỏ, cầm lấy xem thì nhận được là vật thường dùng của Lộ-Lạp, để lên mũi ngửi thì chính là mùi khó chịu ấy, tôi lấy làm ngờ lắm, bèn đi tìm-tòi hết mọi chỗ, lại giờ được một cái chai con vùi ở đống tro trong lò sưởi, ngoài có dán hai chữ « độc-dược », xét ra trong chai hãy còn dính ít thuốc nước, mùi xông lên nồng-nàn cũng như mùi ở cái cốc. Vì thế tôi dám chắc rằng Đích-Tư chết oan. »

Khuất-Đốn phu-nhân nói đến đấy thì ông thầy cãi bên bị cáo, đứng lên hỏi vặn rằng :

— Thế sao lúc ấy không đi báo quan thầy thuốc đến khám nghiệm ngay lập-tức ?

— Khốn nạn ! lúc bấy giờ tôi sợ-hãi vô cùng, như người mất hồn vía, còn nhớ đâu đến sự báo quan nữa !

Quan tòa nói :

— Thôi, hãy cung nốt đi.

— Về sau tôi nghĩ việc này có quan-hệ đến danh-dự nhà tôi, nên chỉ không dám hở ra cho ai biết. Mà suốt cả người nhà tôi, không ai thù hằn con Đích-Tư cả, chỉ có một lẽ là Lộ-Lạp muốn tranh hết cái di-sản của nó, thì mới lập tâm như vậy thôi !...

Ông thầy cãi của bên bị-cáo lại đứng lên hỏi căn vặn hai ba lần, nhưng Khuất-Đốn phu-nhân sau trước vẫn một lời cung khai không thay đổi nửa điều nào.

Kế đến quan tòa sai đòi hai ba người bộc-nhân ra xét hỏi, ai cũng nhận rằng cái lọ và cốc ấy vẫn thường thấy Lộ-Lạp dùng luôn.

Gọi đến người khán-hộ ra hỏi, thì cũng khai như lời Khuất-Đốn phu-nhân.

Sau cùng đòi đến ông y-sĩ Tô-Luân hỏi thì ông ấy nói :

— Tôi chắc Đích-Tư chết về tâm-tật, vì từ khi Đích-Tư ốm, tôi đã biết trước rằng chứng bịnh tâm-tật chết dễ như chơi, cho nên tôi đã dặn người khán-hộ trông nom cẩn-thận, đến lúc chết tôi cũng có đến khám qua thôi. Xin quan minh xét cho, tôi dám tin Đích-Tư chết về tâm-tật.....

Đến đấy, ông thầy cãi của bên nguyên-cáo lại đứng dậy đem hết những khẩu-cung của mọi người đọc lại một lượt.

Mọi người đều nghe, ai cũng cho Lộ-Lạp quả là người có tội dẫu thế nào cũng khó lòng cãi lại được.

Quan tòa truyền gọi Lộ-Lạp lên đối chứng.

Lộ-Lạp đủng-đỉnh bước ra trước mặt công-chúng, thái-độ nghiêm-trang, coi sắc mặt không chút nào sợ-hãi, cất tiếng nói sang-sảng mà lời cung không câu nào khuất-khúc, trong tòa án kẻ xem như nêm cối ai cũng có lòng phục Lộ-Lạp là can-đảm và đoán rằng có lẽ nàng vô-tội cũng nên... Nhất là nàng cung đến đoạn Đích-Tư chết mà nàng khóc than thảm-thiết những thế nào.... trong bọn người ngồi nghe nhiều nhà từ-thiện vì sa nước mắt mà bồi-hồi than thở !...

Lộ-Lạp cung xong, quan tòa hỏi rằng :

— Đương đêm hôm ấy nàng lấy thuốc độc đổ cho con Đích-Tư phải không ?

— Bẩm không phải, dẫu đến một giọt nước trong tôi cũng không từng cho em tôi uống.

— Thế cái lọ và cốc pha-lê, có phải là vật của nàng không ?

— Bẩm phải.

— Đã là vật của nàng, sao lại ở trong phòng Đích-Tư được ?

— Bẩm cái đó tôi không biết. Tuy rằng hai vật đó của tôi thực, nhưng tôi bỏ không dùng đến đã lâu. Vả chăng đêm hôm đó, tôi cũng không trông thấy ở phòng Đích-Tư, vì sau đấy hai hôm, Khuất-Đốn phu-nhân tự đưa ra bảo tôi, thì tôi mới biết.

—Thế thì chính đêm ấy phu-nhân có tra hỏi gì nàng hay không ?

Lộ-Lạp nghe câu quan tòa hỏi ấy, tự-nhiên hai má đỏ bừng lên, cúi đầu nghĩ ngợi.... Chẳng lẽ lại cung rõ việc xấu xa của mẹ con Khuất-Đốn cưỡng hôn mình hay sao. Ừ thôi, ta quyết giấu bẵn việc ấy đi, nếu nói ra trước mặt công-chúng, thì có lẽ ngại đến danh-dự của ta.

— Bẩm vâng, Khuất-Đốn phu-nhân vẫn tra hỏi về hai vật ấy, là có ý muốn bắt tôi phải thú tội đó thôi.

— Vậy có phải nàng đã đồng mưu với Hạ-Cát mà ăn trộm tử-thi Đích-Tư không ?

— Bẩm không, điều đó thực tôi không biết.

Ông luật-sư bên nguyên-cáo đứng dậy hỏi vặn rằng :

— Trước khi sẩy ra việc này nàng có trông thấy bức tượng nửa người của Đích-Tư không ?

—Bẩm có, bức tượng ấy chính tay anh Hạ-Cát đắp ra ; tôi từng trông thấy đã lâu.

Nói đoạn lại đem câu chuyện tại sao mà trông thấy bức tượng ấy kể hết cho quan tòa nghe.

Ông luật-sư bên nguyên lại hỏi :

— Ừ, nàng đã kêu là vô-tội, thế làm sao mà lại đi trốn ?

Lộ-Lạp nghe câu ấy, mặt má tự-nhiên đỏ gắt như phẩm hồng, cúi đầu xuống nghĩ : « Nếu ta cứ kể thực chuyện mẹ con nó cưỡng-hôn ta thì không lôi thôi gì nữa, nhưng mà hé môi ra thì danh-dự ta không khỏi xấu lây. Âu là ta quyết không nói. »

https://tieulun.hopto.org

— Bẩm cái đó là vì cứ vu cho tôi là có tội, tôi bực mình thì tôi tạm tránh đi đó thôi.

Lúc ấy Uy-Lâm ngồi đối-diện với Lộ-Lạp, sợ mất sắc người đi, chỉ e Lộ-Lạp nói toạc việc cưỡng-hôn thì hỏng mất.

May sao quan tòa cho Lộ-Lạp về chỗ, gọi Hạ-Cát ra.

Hạ-Cát cứ ngang-nhiên tự nhận ngay việc ăn trộm tử-thi Đích-Tư, chẳng chối nửa lời nào.

Hết thảy công-chúng ai cũng dương mắt lên chô-chế nhìn Hạ-Cát mà lắc đầu le lưỡi cho là một sự rất kỳ-quái.

Nhất là Lộ-Lạp thấy thế thì sợ hết hồn hết vía, nhìn Hạ-Cát một cách rất chiêu-đăm.

Hạ-Cát đưa mắt ra hiệu bảo nàng đừng sợ.

Ông luật-sư đứng thẳng người lên chống tay xuống bàn mà hỏi rằng :

— Cái việc ăn trộm tử-thi, có phải anh là chủ-mưu không ?

— Phải, chính tôi là chủ-mưu đấy.

— À, ghê gớm nhỉ ! tại sao mà anh làm càn thế ?

— Việc ấy rất rõ-ràng, rồi sau này tôi sẽ nói đến, thì các quan mới biết chuyện. Trước khi tôi đắp tượng ấy, quả không có ý làm việc này, chẳng qua vì tôi thấy Đích-Tư sầu-thảm một cách lạ lùng, tôi có hỏi thì nàng nói là vì phải người thím (trỏ vào Khuất-Đốn phu-nhân) bạc đãi và ác-nghiệt... Tôi hết lời yên ủy, rồi mời đến chơi nhà tôi, cho xem các thứ tranh ảnh. Nhân tiện tôi có hứa sẽ đắp biểu một bức tượng, thì nàng bằng lòng lắm, đến lúc đắp xong tôi dặn đừng nói cho ai biết.

— Té ra bức tượng ấy anh đắp xong từ khi đó à ? Có ai làm chứng không ?

— Có, nàng Lộ-Lạp làm chứng cho tôi, là vì nàng Lộ-Lạp cũng vô tình mà được trông thấy bức tượng ấy.

Luật-sư nín lặng, vì lời của Hạ-Cát cũng đúng như lời Lộ-Lạp vừa khai xong.

Phán-quan hỏi :

https://tieulun.hopto.org

— Anh đem bức tượng ấy đổi bỏ tử-thi đi, là vì lẽ gì, có thể cung-nhận được ở trước công-chúng đây không ?

— Bẩm, tôi chỉ muốn cung-nhận ở trước các quan và công-chúng đây thôi !...

Nói đoạn Hạ-Cát đưa mắt nhìn tròng-trọc vào mặt Khuất-Đốn phu-nhân, như hai luồng điện nhoáng, coi rất ghê-gớm !

Khuất-Đốn phu-nhân thấy thế, mình mẩy rung-động, sợ-hãi không còn máu mặt.

XXXII

Chao ôi ! Pháp luật của dân-tộc một nước văn-minh, xâm-nghiêm và công bằng biết dường nào !.. Không bao giờ như câu phương-ngôn ta thường nói « nén bạc đâm toạc tờ giấy » mà một lời nặng nhẹ đủ buộc người vô tội vào vòng lao-ngục như chơi !...... Lúc bấy giờ trong tòa án hết thẩy bao nhiêu người đều nín hơi lặng tiếng, nghiêng tai mà nghe những lời của Hạ-Cát từ từ khai rằng :

— Trước khi tôi giải thích cái án này, hãy xin các quan rộng cho phép tôi thuật lại một câu chuyện trong một đêm kia, tôi ngẫu-nhiên được nghe thấy Khuất-Đốn phu-nhân cùng với Lộ-Lạp cô-nương bàn kín với nhau đã

Khuất-Đốn phu-nhân chợt nghe câu ấy choáng người lên, như bị roi điện quất ngang mặt, coi như một người bị gió độc sợ run lên cầm-cập.

Ông luật-sư trông thấy, biết rằng câu chuyện của Hạ-Cát sắp nói ra tất có sự bất lợi cho phu-nhân, vội-vàng hỏi Hạ-Cát rằng :

— Câu chuyện anh sắp nói ra liệu có quan-hệ đến cái án này không ?

Hạ-Cát nói mát rằng :

— Có quan-hệ lắm chứ !

Ông luật-sư bên phu-nhân gạt ngay đi không cho nói mà rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Vừa rồi anh bảo câu chuyện tư của Lộ-Lạp với phu-nhân kia mà, không được phép nói ra, mất thời giờ vô ích.....

Hạ-Cát nghe nói ngoảnh lại liếc mắt nhìn ông luật-sư của Lộ-Lạp.

Ông luật-sư biết ý vội vàng đứng dậy bác đi mà rằng :

— Ở chốn công-đường này, cứ việc cung khai cho thực-thà không cần mất thời giờ gì cả. Ta biết anh Hạ-Cát muốn nói câu ấy, chắc là một điều Lộ-Lạp cô-nương e-lệ gì không dám nói rõ. Một người nói chưa đủ chứng-cớ, phải cần đến nhiều người cung-nhận mới được. Vả chăng việc này bên chủ-sự ta có quan-hệ rất lớn-lao, sao lại cấm không cho nói là cớ gì ?

Phán-quan cho là phải, cho phép Hạ-Cát cứ việc cung khai.

Bấy giờ Lộ-Lạp thẹn đỏ bừng mặt, cúi đầu nghĩ-ngợi, chỉ sợ Hạ-Cát nói đến chuyện bí-mật của mình.

Hạ-Cát nói :

— Ngay đêm hôm Đích-Tư chết, tôi ở nhà đương vẽ thì trong lòng tự-nhiên buồn-bực không yên, lên giường nằm cũng không tài nào ngủ được. Mãi đến lúc đêm đã khuya lắm thì tôi nghe văng vẳng như có tiếng xô xát ở bên phòng nàng Lộ-Lạp. Lấy làm ngạc nhiên, vội-vàng lên bước đến trước phòng nghe thì thấy Khuất-Đốn phu-nhân nói rằng : « Mày nỡ đánh thuốc độc chết em mày à ? »...

Nói đến đấy thì ông luật-sư bên Khuất-Đốn gạt đi rằng :

— Điều đó cô Lộ-Lạp vừa nói kia mà, đừng nói nữa vô ích.

Ông luật-sư bên Lộ-Lạp cũng đứng dậy bác lại rằng :

— Ô hay ! sao ông cứ ngăn trở những lời của Hạ-Cát như vậy !

Phán-quan cho là phải, cho phép Hạ-Cát cứ nói luôn.

Khuất-Đốn phu-nhân rật mình như bị trăm nghìn mũi kim cắm vào bắp thịt, sợ hãi run-rẩy, vì con mụ khốn này vẫn tưởng câu chuyện ấy chỉ có một mình mụ và Lộ-Lạp biết với nhau thôi, không ngờ đến Hạ-Cát nữa.

Khi ấy Hạ-Cát nói đại-khái như lúc Lộ-Lạp vừa cung xong.

Ông luật-sư bên nguyên-cáo bác đi rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Ta xem ra anh nói không có câu nào quan-hệ đến việc này cả, thực mất thời-giờ vô ích.

Hạ-Cát nói :

— Tôi đã nói hết đâu mà ngài đã biết, để yên tôi sẽ nói đến nơi... Tôi lại nghe Khuất-Đốn phu-nhân nói dọa nàng Lộ-Lạp rằng : « Nếu mày bằng lòng lời yêu cầu của Uy-Lâm thì tức-khắc tao phá hủy cả những chứng-cớ này mà giữ bí-mật cho mày, chỉ trừ ra có một mình tao biết thôi, không ai biết được mày đánh thuốc độc cho con Đích-Tư nữa. Dẫu đến y-sĩ Tô-Luân cũng cho là nó chết về tâm-tật kia mà ! Thôi Lộ-Lạp con ơi ! cứ bằng lòng lấy thằng Uy-Lâm đi, thì vạn sự tao che chở cho hết thảy. Vì tao cũng không muốn việc xấu-xa này tiết lộ ra đến ngoài. »

Khuất-Đốn phu-nhân nghe đến đó sợ-hãi quá như phát điên-cuồng, cơ hồ quên cả đấy là nơi pháp-đường lẫm-liệt, đứng phắt dậy quát to lên rằng :

— Mày nói sai !... Mày nói láo !...

Con mụ là Uy-Lâm thấy thế vội-vàng ôm lấy mẹ đặt ngồi xuống ghế rồi sẽ ghé tai nói thì-thầm, coi bộ Uy-Lâm cũng ra dáng chột sợ quá.

Mọi người trong tòa đều đứng nhao-nhao cả lên, kẻ nói thế no, người bàn thế kia, ai cũng nhìn tròng-trọc xem cách cử-chỉ của mẹ con Khuất-Đốn ra làm sao ! Vì thế trong tòa ồn-ào huyên-náo như là vỡ chợ ! Mấy người linh cảnh-sát cố sức sua giẹp mãi mới được yên-lặng như trước.

Phán-quan quay lại hỏi Hạ-Cát rằng :

— Thế Lộ-Lạp đáp lại Khuất-Đốn phu-nhân thế nào, anh có nghe thấy không ?

Hạ-Cát đáp :

— Bẩm tôi có nghe nàng đáp rằng : « Nếu mợ cho tôi là kẻ có tội thực thì sao không phát giác ngay lập-tức đi ? Việc gì cứ dọa dẫm mãi thế, vân vân.... »

Tiếng Hạ-Cát nói rất dẫn-dỏi, khiến cho ai cũng ngợi khen Hạ-Cát can-đảm và tin là Khuất-Đốn phu-nhân kiện gian.

https://tieulun.hopto.org

— Ừ, thế anh hãy kể cái việc vì cớ gì mà anh ăn trộm tử-thi đã.

— Bẩm từ lúc tôi được nghe trộm những lời của hai người cãi-cọ nhau như thế, thì tôi rất lấy làm nghi-hoặc, mà không tin cho Lộ-Lạp là hung-thủ. Càng nghĩ lại càng căm gan tức ruột cho sự bất bình này, bèn muốn tìm cớ để dò la xem đầu đuôi thế nào. Đến sau quả được Khuất-Đốn phu-nhân bằng lòng nhờ tôi trông coi tử-thi của Đích-Tư, lúc bấy giờ vào hồi quá nửa đêm. Mọi người đều ngủ yên cả rồi. Tôi sẽ nậy nắp áo quan ra, để xét xem có đích dấu vết thuốc độc hay không. Nhưng vì một mình tôi sợ-hãi quá, không dám mó tay vào, tôi đứng nghĩ hồi lâu, chợt nhớ ra một người bạn tôi có thể nhờ xét được việc ấy. Bèn sẽ lủi đi tìm thì người ấy bằng lòng ngay. Khi người ấy đã dùng cách thí-nghiệm rồi, bảo tôi rằng :

— Nếu xem qua một lượt thế này, cũng khó đoán được thực hư lắm, nhưng cứ xem sắc mặt thì đích là chết về tâm-tật. Thế mà mồm miệng và cổ thì giây giớt nhiều thuốc độc, hay là chết về thuốc độc chăng? Nếu muốn cho biết được rõ ràng thì mổ bụng ra mới có thể quyết-đoán được.

Tôi chắc Khuất-Đốn phu-nhân không bằng lòng cho mổ nào, và tôi cũng không dám bàn rõ về chuyện ấy, e rằng vạ lây đến mình chăng. Tôi cùng với bạn tôi nghĩ ngợi mãi, không biết dùng cách gì, sau người bạn tôi cúi đầu nhìn vào mặt tử-thi hồi lâu, ngẩng lên bảo tôi rằng : « Tôi chỉ muốn mổ tử-thi ra xem sao. Nếu Khuất-Đốn phu-nhân không bằng lòng, chi bằng chúng ta nhân dịp vắng-vẻ này, cứ lấy trộm tử-thi ra làm bừa đi xem sao, có được không ? » Tôi nghe lấy làm ngạc-nhiên hỏi : « Thế anh cũng cho cái tử-thi này bị thuốc độc mà chết hay sao ? » Bạn tôi đáp : « Cái đó tôi cũng nửa tin nửa không ! » Tôi nói : « Nếu người con gái này không may bị kẻ nào đầu độc mà chết thì tôi nay quyết đi cáo tỏ việc này ngay bây giờ mới được, kẻo nữa để trậm thì đứa hung-thủ cao chạy xa bay mất. Bạn tôi vội-vàng gạt đi mà rằng : « Ấy chờ, tôi ngăn anh không nên nóng nẩy thế, để vậy dò xét cho cẩn-thận đã, ngộ lỡ ra như câu «gắp lửa bỏ bàn

tay» « ở dưng chẳng lành đâm đầu vào dành chịu tội », thì chẳng bõ dại mặt ! Tuy vậy anh cứ để yên cho một mình tôi mổ ra khám nghiệm, thì có thể không lo gì nữa. » Lúc bấy giờ tôi nghĩ mà run-sợ vô-cùng bèn hỏi bạn rằng : « Anh bảo việc này làm thế nào cho yên được ? » Bạn tôi cúi đầu nghĩ ngợi rồi lại trông vào tử-thi hồi lâu mà đáp rằng : « Được, tôi đã có phép, nhưng phải làm lập tức ngay bây giờ, chứ nếu chậm trễ, ắt là sớm mai họ đem tống táng, thì còn làm thế nào được nữa !.......... Khó lắm ! ..... có phải họ định táng ở chỗ ấy chỗ nọ phải không ? » Tôi gật đầu. « Thế anh có thể lấy trộm được chìa khóa không ? » Tôi nghe câu ấy không hiểu anh ta định thế nào, bèn đáp rằng : « May cũng có thể lấy được. » « Nếu có thể lấy mà người ta không biết kia chứ ! » « Khốn nạn lắm ! may ra thì người ta không biết mà chẳng may ra thì người ta biết, chứ nếu đi so ý mà chắc được thì còn nói gì nữa. » Bạn tôi gật đầu nói : « Giả sử đêm hôm nay không thể làm ngay được, đành để cho họ tống táng đã rồi tối mai ta sẽ đào trộm quan tài lên, móc hắn tử-thi ra giấu riêng một nơi kín đáo mổ ra xem cũng được, nhưng không bằng ta nên làm ngay tức-khắc đêm nay đi thì hơn. » Tôi lấy làm phải. Bạn tôi bèn tái hẳn mặt lại mà rằng : « Nếu việc này quả như ý chúng ta ngờ, thì một cái phong-trào kịch-liệt ắt không xa đâu. » Tôi sợ-hãi vội-vàng hỏi rằng : « Tại sao ? » Bạn tôi sẽ để miệng vào tai tôi mà nói thầm những câu ấy hình như sợ cái tử-thi Đích-Tư nghe thấy nữa !.... Hạ-Cát nói đến đấy thì dừng lại. Ông luật-sư bên nguyên-cáo đứng phắt dậy hỏi rằng :

— Người ấy bảo anh những câu gì ? Phải nói ngay đi, không được ngập-ngừng tí nào !

Hạ-Cát đáp :

— Bảo tôi rằng : « Người ấy đã nhận ra được thứ thuốc độc ấy rồi, nếu Đích-Tư quả thực vì thuốc độc mà chết thì cái người hạ độc ấy hắn cũng biết đích sác được. Vì việc này quan-hệ lắm, nếu không để cho mổ ra khám-nghiệm thì hắn quyết không dám nói rõ ra sao.... »

Khi ấy mọi người trong tòa ai cũng nín hơi lặng tiếng để chực nghe câu chuyện này kết-quả ra sao. .

https://tieulun.hopto.org

Ông luật-sư bên nguyên-cáo cũng biến bẩn nét mặt, quay lại nhìn xem Khuất-Đốn phu-nhân và Uy-Lâm, thì thấy hai người ngồi ngây như phỗng đá, mặt mắt tái xanh, như không còn chút hy-vọng nào nữa....

Một lát, Hạ-Cát nói :

— Bấy giờ tôi nghĩ việc này nếu có thể làm cho ra chuyện được, thì thực là nhất cử lưỡng tiện : một là toàn được danh-dự của Lộ-Lạp, khỏi bị người ta vu-khống, hai là trả thù cho kẻ chết kia mà bắt đứa hung-thủ vào nơi luật-pháp, để làm gương cho những quân bất-lương trong thế-giới ! Nhưng mà làm việc này thực khó lòng lắm !.... Hay đâu trong não-hệ tôi chợt nhớ ra được một sự, bèn bảo bạn tôi rằng : « Tôi có một bức tượng bán thân của người chết này có thể dùng vào việc được. » Bèn đưa bạn về phòng tôi cho xem bức tượng ấy. Bạn tôi ngẫm-nghĩa hồi lâu bảo tôi rằng : « Đã có bức tượng này, thì ta thử làm liều xem sao, nhưng mà bức tượng này thì tươi đẹp xinh-xắn thế kia, không giống như người chết một chút nào, ngộ có ai biết thì sao ? » Tôi bèn lập-tức sửa đổi mắt và má bức tượng ấy, cho được rõ ra một vẻ tử-khí như hệt, thế là chúng tôi cứ việc khiêng bỏ tử-thi ra ngoài mà đặt bức tượng ấy vào quan tài, lấy một đôi tay bằng sáp và một bộ tóc giả xếp đặt rất khéo, xong rồi lại đóng nắp quan-tài lại, đứng ngoài coi vào, không khác nào một tử-thi nằm trong quan thực... Bẩm các quan ! tôi dám khen cho chúng tôi rất can-đảm và làm việc rất gọn-gàng, tưởng mọi người ở phòng bên cạnh, dẫu có ai thức cũng khó lòng biết được.... Chúng tôi lấy một cái chăn chiên bọc kín tử-thi cho Đích-Tư sẽ khiêng đến cầu thang gác nhà tôi, mở cửa sau đem về nhà người bạn tôi ở, vì chỗ nhà bạn tôi cũng gần lắm.

XXXIII

Một bức thư của kẻ hung-thủ

Hạ-Cát nói đến đấy nghe trong mình có phần nhọc mệt lắm, bèn đứng dừng lại không nói được nữa, coi nhan sắc có phần thảng-thốt không yên.

https://tieulun.hopto.org

Quan tòa biết chàng ốm lâu chưa khỏi bị đứng nói đã nhiều thời giờ, bèn sai người nhắc cái ghế tựa lại cho phép chàng ngồi xuống mà nói, mọi người trong tòa ai cũng chú ý vào một mình chàng, vì việc ăn trộm tử-thi là một tội rất nặng, nay chàng cứ một mạch cung nhận như vậy, chắc là không có luật-pháp nào dung tha cho chàng được.

Ông luật-sư của Khuất-Đốn phu-nhân thì cau-cười nét mặt, có ý lo cho bên nguyên đơn bị thua kiện, mà không khéo lại phải tội nữa !.....

Ông luật-sự bên Lộ-Lạp thì cứ thản-nhiên như không, coi bộ có ý mừng cho bên bị-cáo chắc thế nào cũng được kiện.

Nhất là quan chánh tòa thẩm-phán và các quan bồi-thẩm thì đều đem lòng nghi-hoặc vì từ khi sáng-tạo ra tòa án chưa từng có cái án nào ly-kỳ như vậy.

Một lát ông luật-sư bên Khuất-Đốn phu-nhân đứng dậy hỏi Hạ-Cát rằng :

— Bạn anh là người nào ? Tên họ là gì ?

— Họ Y tên là Á-Đính, tức là một nhà y-sĩ ở kinh-thành Nữu-ước này vậy.

Nói xong ngơ-ngác nhìn xem Á-Đính đứng ở đâu.

Ông luật-sư bên Khuất-Đốn bẩm với phán-quan rằng :

— Người này cũng là một tên đồng-mưu can phạm đến luật nước, xin cho trát bắt ngay lập-tức, kẻo nữa y thừa cơ trốn mất.

Ông luật-sư bên Lộ-Lạp vội-vàng cãi rằng :

—Bẩm quan lớn ! không cần dùng thế, vì ông Á-Đính nếu có muốn trốn chăng nữa, thì sao lại có mặt ở tòa ! Tôi dám đoan rằng : Ông y-sĩ Á-Đính với Hạ-Cát tuy có can phạm đến quốc-luật thực, nhưng ở tòa-án này có lẽ cũng nhờ ở trong tay hai người ấy mới có thể biết được kẻ hung-độc đó ! Xin quan lớn minh xét cho.

Quan chánh tòa nghe nói, nghĩ-ngợi hồi lâu, bèn cho phép Hạ-Cát lui về chỗ, truyền gọi Á-Đính ra lấy khẩu-cung.

Y-sĩ Á-Đính theo lệ, đứng vào vòng trỏ tay thề xong rồi, bèn

https://tieulun.hopto.org

tường thuật những chuyện mình với Hạ-Cát khám-nghiệm và đồi tử-thi những thế nào cho quan tòa nghe, đại-khái cũng như lời Hạ-Cát vừa cung xong.

Quan hỏi :

— Thề tử-thi đem để đâu ?

— Bẩm để tại nhà tôi.

— Để làm gì ?

— Bẩm để tôi khám nghiệm xem có đích là tử-thi bị thuốc độc thực không.

— Thế có nghiệm được dấu vết gì không ?

— Bẩm có.

— Vậy thế ông cũng chứng cho Đích-Tư bị đầu độc mà chết à?

— Bẩm quả là không phải.

Mọi người ngồi nghe, ai cũng ngạc-nhiên cho là lạ.

— Vậy thì Đích-Tư tại sao mà chết ?

— Bẩm cứ như lời quan y-sĩ Tô-Luân, thì Đích-Tư vì tâm-tật mà chết.

— Trừ chứng bịnh tâm-tật ra, ông có nghiệm được dấu vết hoặc chỗ nào đau-đớn ung-nhọt nữa không ?

— Bẩm thực không.

— Chắc ông hiểu được cái dấu vết thuốc độc ấy, duyên-cớ làm sao, có thể nói rõ được không ?

Á-Đính nghe quan hỏi đến câu ấy, dương hai mắt lên tròn soe, nhìn trông-trọc vào mặt Khuất-Đốn phu-nhân và Uy-Lâm hồi lâu rồi nói rằng :

— Tôi chỉ khám được vết thuốc độc dính ở môi và giớt xuống cổ, chứ ở trong cổ họng thực không có gì cả.

— Vậy ông có dám thề để làm chứng cho người con gái kia không phải vì thuốc độc mà chết không ?

— Bẩm tôi xin thề để chứng cho Đích-Tư quả không phải bị đầu độc.

— Nếu như vậy, ông có dám cho Lộ-Lạp là vô tội không ?

https://tieulun.hopto.org

— Bẩm có, chẳng những tôi dám đoan rằng Lộ-Lạp vô-tội, mà tôi lại dám tin cho là kẻ khác có tội nữa, vì Đích-Tư không phải bị đầu độc kia mà!

Á-Đình nói đến đấy, lời lẽ rất quả quyết, hết thầy mọi người trong tòa đều lắc đầu le lưỡi cho là một việc rất lạ-lùng, tiếng nói ồn-ào mất cả trật-tự, linh cảnh-sát sua giẹp mãi mới yên.

Quan lại hỏi:

— Vậy thế ông suy xét cái dấu vết thuốc độc với những cái lọ pha-lê và cốc thủy-tinh của Khuất-Đốn tìm được liệu có liên-lạc với nhau không?

— Bẩm có.

— Ông thử nói rõ ra xem.

— Bẩm các vật đó ắt ở kẻ nào muốn hại Lộ-Lạp, nên mới bịa đặt ra thế. Chắc ngay lúc sau khi nàng Đích-Tư chết, kẻ ấy lẻn đến đem lọ thuốc độc rót vào môi, cố làm cho giớt xuống cổ và áo, rồi đem vùi cái lọ ấy vào đống tro trong lò sưởi, thế nào chẳng có người phát-giác ra. Ôi! cái kế cũng sâu độc thay, nhờ đó đổ riệt cho Lộ-Lạp, để báo lại cái thù xưa. Tôi dám chắc cho kẻ nào cả gan như thế là một kẻ ngày thường vẫn đè-nén và hà-hiếp nàng Lộ-Lạp là một người con gái bồ côi!...

— Ông có thể đoán ra kẻ nào được không?

— Bẩm cứ lấy lý đoán, tôi có thể biết đích danh được.

— Tại làm sao?

— Bẩm tôi nhận đích được thứ thuốc độc ấy là một vật ở phòng làm việc của tôi, thứ ấy mãnh-liệt một cách lạ thường, ít khi tôi dùng đến... tôi nhớ trước khi nàng Đích-Tư chưa chết được vài ngày, thì cái lọ ấy của tôi tự-nhiên mất biến.

— Ông nói câu ấy có lẽ hồ-đồ lắm! Vị tất đã phải là thứ thuốc độc của ông thường dùng.

— Quả thực thế, vì tôi nhận đích được cái giấy dán ở ngoài vỏ chai có hai chữ « Thuốc độc » chính là chữ của tôi viết ra kia mà!

— Cái giấy ấy ông tìm được ở đâu?

https://tieulun.hopto.org

— Ở trong phòng nàng Đích-Tư, chính anh Hạ-Cát tìm được đưa cho tôi.

Quan tòa lại sai gọi Hạ-Cát ra hỏi.

Lúc ấy Uy-Lâm đến bên tai ông luật-sư của Khuất-Đốn nói thì-thầm, ông luật-sư gật đầu, đoạn rồi Uy-Lâm sẽ kéo cái ghế ngồi xuống chỗ cuối cùng đằng xa, gần chỗ cửa lớn.

Hạ-Cát bèn thuật câu chuyện của mình tìm được ở trong phòng tắm Đích-Tư một cái khăn mặt ở trong túi cái quần ngủ và một cái giấy có hai chữ « Thuốc độc ».... những thế nào cho quan tòa nghe.

Quan hỏi :

— Anh có thể đem những vật ấy trình ở đây được không ?

Hạ-Cát thưa :

— Bẩm ở ông luật-sư của Lộ-Lạp kia.

Ông luật-sư ấy bèn giở ra một cái bọc nhỏ gói giấy, mọi người ai cũng chú ý vào cái bọc ấy cả. Đoạn thấy ông luật-sư mở ra đưa trình quan tòa một miếng giấy nhỏ mà rằng :

— Bẩm quan lớn, đây quả là có hai chữ «Thuốc độc», tôi đã đem nhờ nhà hóa-học trứ-danh khám-nghiệm, thì cái vết nhem bẩn ở cái giấy này, thực cùng một thứ thuốc độc ở trong chai kia. Đến như cái quần ngủ này, ở trong túi cũng có cái khăn mặt, mà ở góc cái khăn mặt thì rõ ràng có thêu tên họ của..... Bẩm quan lớn cứ xem đây thì cái án này tự-nhiên ra manh mối.

Quan tòa hỏi :

— Ở góc cái khăn mặt có thêu tên ai ? chữ gì ?

— Bẩm có hai chữ «Tiên-Na»

— Tiên-Na là ai nhỉ ?

— Bẩm là tên tục của Khuất-Đốn phu-nhân.

Khi ấy chợt thấy Khuất-Đốn phu-nhân ngã gục xuống ghế, kêu rú lên một tiếng, rồi lại dần dần ngồi lên được, mặt nhợt ra như người ngộ cảm. Chao ôi, hại người, người hại, ngờ đâu câu chuyện đến nỗi này !...

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
Libraire-Éditeur
93 Rue du Coton Hanoi
THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM
https://tieulun.hopto.org

新民書舘

MỚI XUẤT-BẢN

HỒ-ĐIỆP-HOA

Là chuyện hai người hiếu-tử và tiết-nữ; người hiếu-tử vì trả ơn cho tổ-phụ, mà đem lòng gửi quyết, cam bề nát ngọc tan vàng; người tiết-nữ, vì tỏ nghĩa cứu nghiêm-sư, mà mắc phải nghiệt duyên, quyết chí chìm hương đắm sắc. Truyện rất ly kỳ rất có ý vị cảnh thế.

Một quyển trọn bộ Giá : 0$20

Muốn mua buôn hỏi Tân-Dân Thư-Quán

93 Phố hàng Bông, Hanoi

Imp. Long-Quang — Hanoi

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

M. 5419

Kim-giang NGUYỄN-VĂN-BÂN

DỊCH-THUẬT

Mỹ-Quốc Song Nga

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº 9379

Dịch ở bộ Bi-[illegible] tiểu-thuyết TỘI-ẢNH của Tầu

QUYỂN THỨ 13-14

10 XU

IMPRIMERIE LONG-QUANG HANOI 124 RUE DU COTON

BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIỆT NAM

NHÀ XUẤT-BẢN
TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93. Phố hàng Bông
HÀ-NỘI

https://tieulun.hopto.org

TIỂU THUYẾT TÀU

THIẾT-HOA-TIÊN SỬ

Của **NGUYỄN-VĂN-BÂN** dịch

Trọn bộ : 1 đồng

Bán tại TÂN-DÂN THƯ-QUÁN
93 Phố Hàng Bông HÀ-NỘI

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

DÉPÔT LÉGAL INDOCHINE Nº 9379

Ông luật-sư bên Khuất-Đốn đứng dậy cãi rằng :

— Những vật đó chửa đủ làm quả-tang, đã chắc đâu không có kẻ nào làm ra thế để đánh lừa trước nơi pháp-luật hay sao ?

Ông luật-sư bên Lộ-Lạp đứng dậy bác rằng :

— Cứ yên, rồi đây tôi sẽ có một người ra làm chứng lần cuối cùng nữa là xong... Hãy để yên quan trên tra hỏi cho rõ-ràng đã nào !

Quan tòa lại truyền cho Á-Đính đứng vào vòng trỏ tay thề nhận lấy cái giấy chính tay mình viết hai chữ « thuốc độc » gián vào chai.

Kế lại đòi người khán-hộ của Đích-Tư ra làm chứng, thì người khán-hộ cũng nhận thực rằng :

— Lúc Đích-Tư sắp chết có mặc cái quần ấy, mà cái khăn mặt thêu kia quả là của Khuất-Đốn phu-nhân, vì thường thấy mỗi khi Đích-Tư uống thuốc nước xong thì phu-nhân vẫn lấy khăn ấy chùi môi cho Đích-Tư.

Quan sai đem cái khăn ấy ra xem có dấu vết thuốc độc thực không.

Ông luật-sư bên giơ cao cái khăn mặt ấy lên, thì hãy còn lem-nhem nhiều vết thuốc lắm !

Người khán-hộ lại cung rằng :

— Chính mắt tôi trông thấy phu-nhân thay cái quần ấy cho Đích-Tư rồi cất vào trong sọt đựng quần áo bẩn mà thôi, chứ không thấy cái giấy có hai chữ « thuốc độc » bao giờ.

Ông luật-sư bên Khuất-Đốn thấy chứng-cớ tường-tận như vậy, biết rằng sự-chủ núng thế, dẫu có ba tấc lưỡi của Tô-Tần Trương-Nghi ngày trước cũng khó lòng cãi nổi được.

Quan tòa lại truyền cho y-sĩ Á-Đính ra thuật lại cái chuyện tại sao mà mất lọ thuốc độc.

Á-Đính nói :

— Bẩm quan, trước tôi có gửi mua ở ngoại-quốc cái lọ thuốc độc này, để phòng khi pha với thuốc chữa nhọt độc. Nguyên hôm ấy tôi mới nhận được ở nhà Bưu-điện đưa đến, giở ra xem xong

BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DE L'INDOCHINE Nº 26161

https://tieulun.hopto.org

rồi chính tay viết hai chữ « thuốc độc », vừa gián vào chai xong, chợt nghe tiếng chuông ở máy điện-thoại kêu vang, tôi vội-vàng để cái lọ ấy lên mặt bàn mà chạy lại nghe chuông điện-thoại, mới biết lọ thuốc ấy của người bạn tôi đã mua vừa gửi cho tôi đó. Khi tôi toan đem cất lọ thuốc đi, chợt đâu một chàng thiếu-niên đến nhờ tôi nhổ cho cái răng sâu, tôi vội-vàng mời ngồi xuống ghế và cất cái mũ của chàng để trên bàn gần lọ thuốc độc ấy, sau khi tôi nhổ cái răng cho chàng ta, chàng ta đưa tặng tiền cho tôi, tôi đi rửa tay, lúc trở vào đã thấy chàng ta lấy mũ đi thẳng rồi. Ước độ 15 phút đồng hồ tôi mới nhớ đến lọ thuốc, té ra biến mất rồi, tìm kiếm hết mọi nơi cũng chẳng thấy đâu cả. Chao ôi ! chỉ có chàng ta vào mà lọ thuốc mất. Khốn một nỗi của nhà làm thuốc, ai lại không lẽ cự, mà ai đi chẳng lẽ theo, thôi đành là mất... Mãi đến hôm anh Hạ-Cát đón tôi đến khám nghiệm tử-thi của Đích-Tư, thì cái mùi thuốc độc quả là thuốc của tôi, anh Hạ-Cát lại đưa cho tôi xem cái giấy có hai chữ « thuốc độc » thì lại chính là nét bút của tôi viết ra.

Á-Đính nói đến đấy, chợt có một người lính cảnh-sát cầm một phong thư đưa trình quan tòa.

Quan tòa tay thì bóc thư, miệng thì hỏi Á-Đính rằng :

— Vậy có biết tên người đến nhờ nhổ răng ấy không ?

— Bẩm có.

— Tên là gì ?

— Bẩm tên hắn là.......

Á-Đính nói chưa xong, chợt thấy quan tòa đứng phắt dậy giơ cao bức thư lên mà nói to lên rằng : « Chao ôi ! kẻ hung-thủ bắt được đây rồi... thôi ! không cần phải hỏi xét gì nữa, kẻ có tội đã thú-nhận đây rồi, Trong bức thư này đủ làm chứng cho Lộ-Lạp là vô-tội rồi. »

Mọi người trong tòa thấy thế đều vỗ tay reo ầm-ầm, để chúc mừng cô Lộ-Lạp.

Quan tòa hớn-hở, đợi cho người ngồi yên lặng cả rồi đọc to bức thư ấy như sau này :

« Tôi biết tội tôi không sao tránh khỏi hình-phạt, vậy tôi rất « lấy làm hối-hận mà viết bức thư này, để rãi nỗi oan tình cho

https://tieulun.hopto.org

« Lộ-Lạp ! Đầu đuôi cái kỳ-án này duy một tay tôi gây nên cả !
« Nguyên tôi với Lộ-Lạp vẫn có lòng thù, thù là thù cô-nương
« đã không ưng theo lời yêu-cầu của tôi, lại còn nhục mạ tôi !
« Ngày thường tôi vẫn muốn tìm kẻ báo lại, may sao trước khi
« Đích-Tư sắp chết, tôi đèn chữa bịnh sâu răng ở nhà một nhà
« y-sĩ kia, khi trở ra nhác thấy có lọ «thuốc độc» để gần cái mũ
« của tôi, tôi liền lấy bỏ vào túi. Khi về tới nhà thấy nói Đích-
« Tư đã chết rồi, tôi lấy làm mừng cho tôi có thể trả thù cho Lộ-
« Lạp được, thừa cơ lúc vắng người, liền lủi đến rót vội lọ thuốc
« độc ấy vào miệng cô Đích-Tư, vừa xong thì thấy người khán-
« hộ đến. Tôi sợ hãi mướt mồ hôi, vội-vàng lẩn sang phòng
« tắm vớ ngay được cái quần ngủ, lấy lau mồ hôi và tay, chẳng
« ngờ cái miếng giấy có viết hai chữ « thuốc độc » mà tôi định
« hủy đi, rồi thành ra đánh rơi cả vào trong sọt... Khi ấy tuyệt-
« nhiên không ai biết cả, tôi rất lấy làm hả-dạ... Ngờ đâu việc
« tôi làm ác chỉ có thể che được mắt người, không giấu được
« quỷ-thần thiên-địa ! Ngày nay, chắc tôi không sao tránh khỏi
« được lưới trời, mà cũng chẳng có luật-pháp nào dung tha cho
« tôi được !

« Thôi, đành chịu viết tờ cung-trạng này, một là tỏ tình oan
« cho cô Lộ-Lạp, hai là cứu mẹ tôi ra ngoài vòng quốc-luật !
« Nghĩa là đầu đuôi duyên cớ của tôi làm, thực mẹ tôi không biết
« đấy là đâu cả. Mẹ tôi chỉ biết rằng Đích-Tư mà bị đầu độc là
« chỉ có Lộ-Lạp làm thủ-phạm mà thôi. Xin các quan mở lượng
« hải-hà mà tha thứ cho mẹ tôi ! Tôi đây thực là một kẻ tội ác
« nhất trong cái kỳ-án này, không còn ai can-thiệp đến nữa.

« Chao ôi ! Việc đã sẩy ra thế này rồi, dẫu ăn-năn hối hận
« cũng là vô-ích ! Chả khi nào lương-tâm tôi tha cho tôi, mà tôi
« cũng không mặt mũi nào trông thấy ai nữa !

« Tội nhân Uy-Lâm thân bút cung trạng ».

Quan tòa vừa đọc rứt lời, thì mọi người đều reo ầm cả lên, thế là nội-dung mờ-mịt, cái án này trong bấy nhiêu lâu, không những người ngoài không rõ, đèn ngay như bên nguyên-cáo là Khuất-Đốn phu-nhân cũng mơ-hồ không hiểu ra làm sao, chẳng cũng ly-kỳ lắmru ! Ấy đấy, lòng người nham hiểm biết bao !

https://tieulun.hopto.org

Nhân một cái xác người chết mà buộc tội cho một người thanh-xuân yểu điệu, phải ủ-ê trong vòng « tội ảnh », mà chịu nỗi đắng cay cùm kẹp, nếu không có lòng trời run-rủi thì cũng đến voi giầy ngựa xé, còn gì là xuân !

Khi ấy quan chánh tòa, và các quan bồi-thẩm lui vào phòng riêng bàn chuyện, hồi lâu lại ra nơi pháp-đình, một ông lục-sự cất tiếng rất to tuyên án rằng :

— Các quan tòa rất thương cho Lộ-Lạp, vì lòng thanh-bạch mà phải tội oan, này chứng tá rõ ràng, thì cái án của cô-nương, tòa xin tiêu ngay lập tức, mà cô-nương lại được tự-do hành động như thường. Còn như chàng Hạ-Cát bị khống về cái án ăn trộm tử-thi thì còn phải thẩm cứu, vậy hãy tạm đem tống-giam.

Sung sướng thay cho Lộ-Lạp ! thân-thê nàng trong bấy lâu bị giam-hãm nơi nhà đá, nơi sà lim, uất-ức biết bao nhiêu ! Nay được cùng dắt tay Doãn phu-nhân và An-Ny bước ra khỏi cửa công-môn, mà di-du cùng nhân thế, tưởng cũng không khác nào một cái nụ sen lặn-lội trong đám bùn, nay thoát vọt ra ngoài mặt nước, thì phẩm-giá được cao quý biết dường nào !

Khuất-Đốn phu-nhân khi ấy bao nhiêu hồn vía lên trời cả ! vì ngày thường vẫn đinh-ninh trong bụng rằng : « Cái gia-sản ấy thế nào cũng về tay mình, ngờ đâu đến nỗi này. Bây giờ Lộ-Lạp được vẻ-vang hơn trước mà còn mình ắt chịu lấy hình-phạt, càng nghĩ càng như dao đâm vào ruột »

Ông luật-sư bên Khuất-Đốn cũng mất cả thể-diện, quay lại hỏi gượng rằng :

— Vậy phu-nhân cũng không ngờ như thế hay sao ?

Khuất-Đốn phu-nhân lắc đầu, hai tay bưng lấy mặt mà khóc, hồi lâu ngoảnh lại tìm xem con mình ngồi đâu. Té ra Uy-Lâm cút thẳng từ bao giờ rồi, cái thư ấy y đã viết sẵn đưa cho người cảnh-sát đem trình quan đó thôi.

Khi ấy quan tòa sai lùng bắt Uy-Lâm đến để tra tấn.

Uy-Lâm đương ở nhà thu xếp đồ đạc, định đi trốn sang ngoại-quốc, chợt thấy bọn lính cảnh-sát kéo ùa lại bắt, biết thân tránh

chẳng khỏi nào, bèn rút ngay khẩu súng lục ra chĩa vào hầu bấm một phát đùng !.... Ôi ! thế là xong đời một kẻ gian-ác !

XXXIV

Người con gái tái-sinh

Được ít lâu, quan tòa đem cái án của Hạ-Cát ra tra xét, ông luật-sư bên Khuất-Đốn phu-nhân muốn nhân thế, cố cãi để khép cho Hạ-Cát và y-sĩ Á-Đính vào tội gian-phi, để rửa lại cái thể-diện của mình vừa thất-bại ban nãy. Bèn kêu với quan tòa rằng :

—Bẩm quan, xét như cái án này thì Lộ-Lập đã có đủ chứng-cớ là vô-tội được trắng án rồi, còn như Hạ-Cát và Á-Đính, hai tên này dám mạo-phạm đến quốc-luật làm sự gian-phi. Huống chi hai tên này đã tìm ra được chứng-cớ minh-bạch, sao không đem tố-giác ngay ra, để đến nỗi nàng Lộ-Lập phải chịu hình-phạt bấy lâu, thực là đáng tội lắm, xin quan trên khép án cho hai tên này thực nặng để làm gương về sau.

Ông luật-sư bên Lộ-Lạp vội-vàng đứng dậy bác đi rằng :

— Bẩm quan chánh tòa, cứ xét kỹ cái án này, thì ông Hạ-Cát và ông Á-Đính thực có tội nặng, nhưng tôi muốn xin phép quan lớn cho tôi đưa một người làm chứng mới nữa, đến trước đây làm chứng thì hai người kia đáng khép án hay là đáng trọng thưởng tự-nhiên khác rõ.

Quan tòa ưng cho.

Ông luật-sư bèn sai người cảnh-sát sang nhà bên cạnh mời Doãn phu-nhân lại.

Người cảnh-sát đi được một chốc, bỗng thấy cái cửa nách sẽ hé ra, thì Doãn phu-nhân hai tay rìu đỡ một người con gái nhỏ, mình bận cái áo đen, mặt chùm chẳng-mạng kép, đầu đội mũ nhung sù, dáng đi rất ẻo-lả như một tầu lá liễu non bị cơn gió vẫn. Mới thoạt trông thấy ai cũng đoán là một người con gái gầy còm yếu đuối lắm.

Doãn phu-nhân giắt cho nàng đứng vào vòng chứng-nhân, rồi lấy tay cởi bỏ cái chẳng-mạng kép và cất cái mũ nhung sù ra

https://tieulun.hopto.org

cho, thì hai món tóc vàng mới lõa sõa chấm vai, mà sắc mặt thì nhợt nhạt như người bị chết đuối mới vớt lên, nhưng nhìn kỹ vẫn có vẻ chầm ngư lạc nhạn.

Ông luật-sư bên Lộ-Lạp ra bộ đắc chí lắm, đứng dậy, khoanh tay bẩm rằng :

— Bẩm quan chánh tòa và liệt vị bồi-thẩm tiên-sinh, đây là người làm chứng cuối cùng đây, tôi xin đoan trước mặt các quan rằng sự giải-quyết cái án này đều ở người ấy đó ! Các quan có biết người này là ai không ? Tức là nàng Đích-Tư đó.

Mọi người nghe nói đều giật choáng người lên, đờ mắt ra, [illegible] lưỡi lại, không ai nói được lời nào !

Chỉ có Lộ-Lạp đứng nhìn kỹ hồi lâu, mơ-hồ như giấc chiêm-bao, choàng tỉnh dậy, mừng cuống người lên hóa khóc, nức-nở rú lên rằng :

— Ối ! Đích-Tư.... Đích-Tư... Đích-Tư ! em đi đâu nỡ để chị tủi nhục bấy lâu nay ? Chị vì em mà mất ăn mất ngủ, em ơi là em !

An-Ny ngồi cạnh đỡ lấy cánh tay Lộ-Lạp mà yên-ủy.

Đương lúc ấy, chợt thấy một người như bị sét đánh kêu to lên một tiếng, rồi ngã lăn xuống đất, lính cảnh-sát vội-vàng chạy lại đỡ lên : té ra là Khuất-Đốn phu-nhân.

Quan tòa kíp sai đưa phu-nhân sang nhà bên cạnh, để cứu cho tỉnh dậy.

Doãn phu-nhân đỡ cho Đích-Tư ngồi xuống ghế tựa và đứng bên cạnh, để phòng khi quan có hỏi thì nói đỡ cho nàng.

Ông luật-sư bẩm rằng :

— Bẩm các quan, cái người ngồi ở trong vòng chứng-nhân kia, chắc ai cũng bảo là nàng Đích-Tư hiện đã chết lâu rồi, nay lại ra tòa làm chứng thế này thực là một câu chuyện rất ly-kỳ ở xã-hội văn-minh này vậy ! Song le đầu đuôi câu chuyện này nói ra thì tốn nhiều thời giờ lắm. Hiềm vì nàng Đích-Tư chưa được khỏe, không thể tường thuật được. Vậy tôi sở-dĩ mời nàng lại đây là cốt để trình-diện các quan, và để chứng cho lời nói của tôi sắp sửa thưa cùng các quan đây là thực mà thôi. Xin các quan rộng lượng cho phép nàng Đích-Tư được về nhà điều dưỡng, để tôi

https://tieulun.hopto.org

xin tường thuật mọi lẽ. Tôi thiết tưởng cái kỳ-án này thì ông Hạ-Cát và ông Á-Đinh vẫn là trọng phạm quốc-luật rồi, nhưng lấy tình lý mà xét cho cùng, thì hai người không những là vô-tội, mà có lẽ các quan nên trọng-thưởng thì mới đáng công khó-nhọc cho hai người đó. Vì nếu hai người không mạo-hiểm làm việc quan-hệ này, thì lấy ai cứu cho nhân mạng nàng Đích-Tư lại được hoàn hồn nữa.

Ông nói vừa rứt lời thì cử tọa đều đồng-thanh cho là phải.

Quan chánh tòa và các quan bồi-thẩm cho phép nàng Đích-Tư được về yên-nghỉ tĩnh-dưỡng.

Doãn phu-nhân đỡ hai tay dìu cho Đích-Tư trở ra. Khi đi qua Đích-Tư sẽ nhìn Lộ-Lạp mà cười nụ một cách rất thân-mật. Mọi người trông thấy cũng có vẻ tươi cười.

Ông luật-sư bèn đem đầu đuôi chuyện Hạ-Cát và Á-Đinh cứu cho Đích-Tư được sống lại những thế nào, thuật đến nửa tiếng đồng hồ mới xong.

Các quan tòa lui vào phòng riêng bàn chuyện hồi lâu, rồi ra tuyên cho Hạ-Cát và Á-Đinh đều được vô-tội. Thế là cái án này lập-tức tiêu ngay, ai nghe thấy cũng đều tán-tụng luật-pháp rất công-bình! Nhất là những người nào quen biết Hạ-Cát và Á-Đinh đều chạy đến bắt tay và chúc mừng.

Các nhà thích xem tiểu-thuyết đến đây chắc ai cũng muốn biết chuyện Hạ-Cát và Á-Đinh cứu được Đích-Tư sống lại thế nào.

Nguyên đêm hôm Hạ-Cát một mình ngồi cạnh cái quan-tài, trong lòng rất lấy làm ngờ sự Đích-Tư chết, nhưng vẫn không dám tin Lộ-Lạp là người đầu-độc. Hạ-Cát nghĩ mãi không ra manh-mối, chẳng biết làm sao, bèn sẽ mở nắp quan, cúi nhìn nàng Đích-Tư. Vẻ mặt tốt tươi, không khác khi còn sống. Hạ-Cát cầm tay, sờ trán, thấy lạnh ngắt như đồng, nhìn lên trên miệng Đích-Tư hình như có vết thuốc độc mà không dám quyết là thuốc-độc. Tức thì rón rén quay đi, tìm bạn là Á-Đinh y-sĩ, thuật chuyện cho nghe. Á-Đinh lấy làm kinh dị, cùng Hạ-Cát sẽ bước vào phòng để cỗ áo quan. Á-Đinh thoạt trông mặt Đích-Tư trong lòng đã lấy làm ngờ, vì diện-sắc không phải diện-sắc người đã chết vậy.

https://tieulun.hopto.org

Xem mạch, thời mạch đề im. Ghé tai nghe quả tim, thời hình như quả tim còn hơi chuyền-động. Á-Đinh kinh ngạc, nghe đi nghe lại ba bốn lần, trong lòng đã quyết là trái tim chưa chết. Nhưng không dám nói thực cho Hạ-Cát biết vội. Á-Đinh ngỏ ý với Hạ-Cát, muốn mổ thây Đích-Tư đề xét-nghiệm, Hạ-Cát biểu đồng-tình, đem cái tượng bán-thân đồi lấy cái thây Đích-Tư, sẽ mở cửa sau, lén đem sang phòng Á-Đinh. Đoạn Hạ-Cát lại trở lại, ngồi canh cái thây giả.

Ngày hôm sau, tống táng cho Đích-Tư giả xong rồi, Hạ-Cát đến gõ cửa nhà Á-Đinh mà hỏi rằng :

— Thế nào anh ? Chắc chẳng có kết-quả tốt !

— Đừng nói dại, tôi muốn nói cho anh biết rằng : may ra có tin mừng.

Hạ-Cát lấy làm ngạc-nhiên hỏi :

— Tin mừng à ? Chỉ có lẽ Đích-Tư không phải bị đầu độc mà chết là mừng thôi chứ gì nữa.

— Phải, cô ta không phải bị đầu độc.

— Thế là bị chết bịnh chứ gì ?

— Không, không, cô ta chưa chết !

Hạ-Cát giật nầy mình mà rằng :

— Chưa chết thực à ? Có lẽ đâu lạ-lùng thế ?

— Thực mà, vì lo phiền quá uất lên, rồi lại bị chứng bịnh ngủ say đó thôi. Tôi đã hết phép điều-trị, hiện nay huyêt mạch đã có phần luân chuyền được ít nhiều rồi. Nhưng cũng nguy hiểm lắm ! Lỡ ra không cẩn thận thì lại chết như chơi. Vì cái chứng ngủ say này huyết-mạch đình chỉ hết, nếu thầy thuốc không đề ý xét kỹ thì ai cũng cho là chết rồi.

Hạ-Cát càng lấy làm sợ hãi mà rằng :

— Chết chửa ! nếu tôi không mời anh lại xem giúp cho thì còn ai biết đấy là đâu nữa ? Chỉ một suýt nữa đem chôn sống một nhân mạng, thì nhà Khuất-Đốn còn ra làm sao ! Ghê thật ! Lúc Hạ-Cát nói, ra bộ sảng sốt lắm lắm.

Á-Đinh gạt ngay đi rằng :

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

— Ấy chết, sao anh nói to thế? Anh phải biết rằng: chúng mình bây giờ đứng vào cái địa-vị rất nguy hiểm đấy, vì ăn trộm tử-thi là một tội quốc cấm. Nếu một ngày kia mà khai quan khám nghiệm, thì chúng mình sẽ phải tróc-nã, phải ngồi tù chứ chẳng chơi. Tôi sở dĩ dám bạo gan làm việc này, là vì tối hôm ấy tôi thấy tử-thi may còn có thể cứu được, cho nên phải hết sức làm liều. Hiện nay huyết mạch đã thu hồi được, nhưng trong tạng phủ hãy còn bạc-nhược lắm, có cứu được tỉnh lại thì cũng mất nhiều thời giờ lắm. Tuy vậy tôi chưa dám chắc đã có thể chữa cho sống được hay không, vì tâm mạch mỗi lúc chuyển-động chỉ được độ vài phút rồi lại lìm-lịm hẳn đi đến vài giờ. Nếu muôn một mà không thể chữa lại được, thì thế nào chúng mình cũng lại phải mang cái thây này ra chỗ mộ ấy mà đổi lấy bức tượng kia về thì mới khỏi tai vạ sau này đó.

— Đã hay rằng thế, dẫu thế nào chúng mình cũng phải một phen mạo-hiểm nữa mới xong, nhưng hiện nay phải xử-trí thế nào cho êm được, chứ để thi-thể hắn ta ở trong nhà anh lâu thế nào được.

— Thế anh bảo bây giờ để đi đâu? Hãy dành để đó một hai hôm xem có thể cải tử hoàn sinh được không? Anh đã ủy-thác cho tôi việc này, thế nào tôi cũng xin hết sức.

Hạ-Cát ngần-ngại mà rằng:

— Một mình anh cáng-đáng cả, chẳng cũng nặng nề lắm sao?

— Thôi anh cứ yên tâm, nếu chữa được là nhất, vì dù không chữa được nữa, thì tôi xin hết sức cùng anh mạo-hiểm một phen nữa, để lấy lại bức tượng kia về chứ sao.

Hạ-Cát nghe nói lấy làm kính-phục vô cùng mà rằng:

— Tôi xin cảm ơn anh... À việc này nếu Lộ-Lạp biết thì có lẽ.....

— Ấy chớ, không nên nói cho nàng biết nhé. Nếu nàng biết thì lại đi lại thăm hỏi, ấy là một điều tối kị cho việc chữa bệnh nguy-hiểm đấy! Chớ!...

— Nhưng mà hiện nay Lộ-Lạp đương lo phiền lắm.

— Thế làm sao lúc anh khám biết rằng Địch-Tư không phải

https://tieulun.hopto.org

bị đầu độc mà chết không nói toang ra. Bây giờ đã đem chôn rồi còn nói làm gì nữa? Có phải thêm giở chuyện ra không? Hãy đành bưng bít ít lâu, nếu chữa được khỏi thì cần gì. Anh phải biết người ta làm việc gì hay mỗ-mãng ấy là hỏng mất mưu lớn đó.

Hạ-Cát bèn gật đầu trở về.

Sau khi Hạ-Cát về khỏi, Á-Đính lại vào trông nom cho Đích-Tư, từ đó bịnh thề ngày một đỡ dần, Á-Đính rất lấy làm vui mừng bèn gọi người chủ nhà lên nói thực chuyện. và muốn đưa nàng dời ra ở nơi khác, e rằng ở đấy thì có người dò biết chăng.

Người chủ nhà là một bà góa chồng đã lâu, con cái chẳng có, thấy Á-Đính nói thế thì mừng lắm bèn bảo rằng:

— Tôi vốn không con nay nếu như vậy thì hay lắm. Tôi xin thề cùng giữ bí-mật, để tôi đưa cho cô ta lên ở trên gác, nếu có ai hỏi thì cứ nói là con gái tôi cũng được.

Á-Đính mừng lắm bèn vực cho Đích-Tư lên gác, rồi càng ra công điều trị cho nàng, Nói tóm lại chẳng qua là trăm đường tránh chẳng khỏi số, cái tình tức để lương-duyên của Á-Đính với Đích-Tư, ắt bởi trời xanh run-rủi. Cho nên mỗi khi Á-Đính thấy Đích-Tư tỉnh dần thì trong lòng không biết bao nhiêu sự vui-vẻ. Mà thấy Đích-Tư trầm-trọng thì trông chàng không khác gì người điên, người dồ. Cái ngày mà Á-Đính về kinh thành Chi-gia-kha thăm nhà tức là ngày Đích-Tư đã mười phần khỏi được bốn năm rồi đó.

Lạ thay! Đích-Tư tuy đã khỏi được ít lâu, mà tâm tính vẫn như người mê ngủ, mãi đến hai ba tuần lễ sau mới dần dần hiểu được đôi chút, thấy xung quanh tinh những người lạ bèn hỏi dò la, Á-Đính bất-đắc-dĩ mới đem chuyện nàng nói đại-khái cho nghe. Nàng biết rằng Lộ-Lạp bị hạ ngục, mà Hạ-Cát phải vu khống thì trong lòng sôi-nổi, muốn lập-tức ra tòa phát-tiết ngay, để chứng cho Lộ-Lạp là vô tội.

Á-Đính cố cản lại không nghe, từ đó về sau cái tình-tự của Đích-Tư với Á-Đính càng ngày càng thân-mật! Nhớ có một ngày kia Đích-Tư bảo Á-Đính rằng:

https://tieulun.hopto.org

— Chàng cứu cho tôi qua cầu thoát nạn, cái ơn tái-sinh ấy không bao giờ tôi quên. Nhưng mà làm sao bây giờ tôi không muốn trở về nhà Khuất-Đốn nữa!

Á-Đính tủm-tỉm cười hồi lâu mà rằng :

— Nàng ơi! cái lòng tôi yêu-mến nàng thực cũng không muốn để cho nàng về cái nhà ấy nữa!

— Nhưng mà nó là người quản-lý cho tôi và tôi hiện cũng không nhất định ở nơi nào, thì sao cho tiện?

— Cái đó có ngại gì! Nàng có quyền chọn người quản-lý khác cũng được chứ sao? Thôi này người yêu của tôi ơi! Nàng đã không muốn về, thì tôi xin hiến một điều này, chẳng hay nàng có bằng lòng không?

— Vâng, xin chàng cứ dạy cho.

— Nếu nàng có lòng... Âu là tiện đây, chúng ta sẽ nói với bà chủ nhà để thuê làm nơi kết giải đồng-tâm của đôi ta có được không?

Đích-Tư nghe nói hiểu ý, hai má đỏ bừng như gấc chín, cúi đầu xuống lặng im.

Á-Đính sẽ rịu-ràng mà rằng :

— Này Đích-Tư ơi! sao không trả lời tôi thế? Hay là lời nói của tôi xuất ư đường-đột đó chăng? Xin tha lỗi cho nhé! Vì tấc lòng tôi yêu mến nàng thực không tiếc gì đến sinh-mịnh. Dẫu tôi chẳng nói, chắc nàng cũng đã rõ, ngày nay tôi được thấy nàng khỏe-mạnh thế này, thực là một điều khoái-lạc cho tôi không gì bằng nữa! Chao ôi! chúng ta đã cùng nhau nếm nhiều mùi cay đắng, nay nên cùng nhau hưởng sự thú-vui, xin nàng xét đến tâm-tình cho nhau.....

Ôi! đã là một nhà y-sĩ tài có, sắc có, danh-giá có, mà lại có công chữa cho người ta khỏi chết, nay muốn thỏa nỗi tình riêng khăng-khít, chẳng lẽ ai còn tiếc ngọc tham vàng mà cự tuyệt cho đang.

Lạ thay cho cái ma-lực chữ tình! Đã mà lòng riêng riêng những kính yêu, thì dẫu can đảm như những bậc anh hùng hào-kiệt, có tài trận ngũ xông pha, thế mà lâm cung đến bắt dầu

https://tieulun.hopto.org

câu chuyện lả-lơi, cũng bẽn-lẽn ra chiều e-lệ ! Chàng chưa thấy Đích-Tư trả lời ra sao, thì khi t ẹn đưa lên, những muốn lần mặt đi nơi khác cho khỏi bẽ-bàng.

Nhất là nàng Đich-Tứ thì càng thấy sắc mặt đỏ bừng như mặt trời mới mọc, trong lòng thì thắc-thỏm không yên...Chàng này vừa đẹp vừa giỏi, lại có công cứu mình cho ta, nếu ta được xum vầy mai trúc cùng chàng, thực không còn gì hơn nữa. Nhưng hồi tưởng đến ngày nọ, cái tình-tự của ta với chàng Hạ-Cát thì sao ? Chàng Hạ-Cát vẫn chú-ý với ta lắm kia mà ! Cứ mỗi lúc ta lo nghĩ buồn-rầu, thì chàng lại kiếm cách cho ta được khuây khỏa ! Ác thay cho chàng Á-Đinh này ! chơi chua thay chàng Á-Đinh này ! Nếu chàng Á-Đinh này không buông thả những lời đinh ước cùng ta, thì tấm thân bồ liễu này sẽ gửi vào tay chàng Hạ-Cát kia, chứ còn sai sao được ! Cái cảnh-ngộ của ta bây giờ so với ngày trước thay đổi khác nhau nhiều lắm rồi, bên chàng Hạ-Cát kia thì là tình trước, bên chàng Á-Đinh này thì là nghĩa sau, ta thử cân nhắc xem bên nào nặng nhẹ ? Có lẽ bên ân-nhân của ta nặng hơn thực, vì có công cải tử hoàn-sinh cho ta kia mà. Nếu thân hèn này không gặp Á-Đinh, thì còn đâu ở chốn trần-gian. Vậy thì ân ta, tức là của Á-Đinh, có lẽ nào ta lại dám trái lời ân-nhân của ta. Chao ôi ! Chàng Hạ-Cát ơi ! em cam chịu bạc với chàng ! Chàng cũng đừng nên tiếc công theo đuổi với em trong bấy nhiêu lâu nữa nhé ! Thực lòng em bất-đắc-dĩ phải bỏ chàng mà lấy Á-Đinh vậy.

Ý nàng đã định, bèn ngẩng đầu lên sẽ đưa làn sóng thu-ba, liếc nhìn Á-Đinh một cách « tình » rất lạ-lùng, hồi lâu hỏi rằng :

— Em ngờ đâu, em là một kẻ ốm đau sầu-não thế này, mà chàng cũng đem lòng thương đến ?

Á-Đinh cười mà bảo rằng :

— Người ta trông nàng thì là yếu, chứ tôi trông nàng thì là khỏe, thôi đôi ta đã là một, yếu thì cùng yếu, mà khỏe thì cùng khỏe, tấc lòng này vì người yêu khắc-khoải đã lâu, vậy chứ nàng có thực lòng yêu....không ?

Đich-Tư gật đầu mà rằng :

— Chàng ơi ! em vẫn bằng lòng chàng lắm !

https://tieulun.hopto.org

Nỗi đoạn hai người liền ôm choàng lấy nhau, tỏ tình luyến ái. Từ đó trở đi mối trăm năm của đôi lứa này gắn chặt như keo sơn, mà nỗi niềm của chàng Hạ-Cát thành ra đứng ngoài cuộc. Nói đến chữ « tình » thì trên thế-gian lắm chuyện nhịn cười đến vỡ bụng....

XXXVI

Sau khi tòa án đã xử cho Lộ-Lạp và Hạ-Cát đều được trắng án cả rồi, hai người cùng dắt tay nhau về nhà trọ, bao nhiêu thân-bằng cố-hữu đều đến hỏi thăm tấp-nập. Đương khi trò chuyện, chợt thấy Doãn phu-nhân ở phòng bên cạnh sang chơi.

Lộ-Lạp đứng dậy vái chào và hỏi rằng :

— Thưa phu-nhân, em Đích-Tư tôi hiện nay có bên ấy không?

— Có, cô ta đang mong đợi đấy mà !

Lộ-Lạp mừng hú lên, vội-vàng chạy sang.

— Kìa em Đích-Tư !

— Kìa chị Lộ-Lạp !

Hai người ôm choàng lấy nhau, mừng mừng tủi tủi, xiết bao nhiêu tình ! Thôi thì bắt đầu từ khi Đích-Tư chết cho đến bây giờ. Suốt bao nhiêu đoạn trắng cay đắng, hết Đích-Tư phàn-nàn, lại đến Lộ-Lạp kể lể.

— Này thôi, em Đích-Tư ơi ! chẳng qua là chị em mình ở hiền thì lại gặp lành, chị cũng không ngờ rằng chị em ta lại có ngày nay được trông thấy nhau nữa ! Từ nay trở đi, cái cơn tai biến của chúng ta đã hết rồi, điềm tốt lành đã tới đây ! Ấy đó, cái nông-nỗi đoạn-tràng của hai chị em ta thực là một chuyện rất ly-kỳ trên thế-giới ! Nhưng này em Đích-Tư ơi, chị có một điều khiến cho chị nghĩ mãi không ra, là không biết cái số phận chị em ta đối với nhà họ Doãn, có tiền-duyên túc-trái chi đây, cho nên vận mịnh sinh-tồn của chúng mình đều bởi mẹ con nhà ấy hết lòng chiếu-cố cho cả. Nhà họ Doãn đối với ta thực là bậc ân-nhân hiếm có, sau này không biết chị em mình có báo đáp được chút nào không.

Đích-Tư nghe Lộ-Lạp nói, đã toan thú nhận việc mình đính hôn với chàng Á-Đinh, nhưng sợ thẹn lại thôi.

https://tieulun.hopto.org

— Chị em ta bây giờ điều hay điều dở phải bàn định với nhau mới được, chẳng hay em có điều gì giấu chị không?

— Chị bảo chàng Á-Đinh là người thế nào?

— Chàng Á-Đính đối với chị đây, tuy không phải bạn thâm-giao, nhưng xét ra chàng là người đức hạnh hiếu nghĩa, cũng đáng kính trọng lắm. Thế ý em cho chàng là người thế nào?

Đích-Tư tự-nhiên hai má đỏ bừng lên mà rằng:

— Em cũng cho chàng là người đáng thân đáng yêu lắm!

— Em thử so sánh chàng với chàng Hạ-Cát thế nào. Chị nghe ngày trước em vẫn có lòng yêu mến chàng lắm phải không?

— Vâng, ngày trước em yêu chàng, mà ngày nay em cũng vẫn yêu chàng, nhưng chị ơi, cái lòng em yêu thì ngày nay cũng như ngày trước, song cái phép của em yêu chàng ngày nay thì không giống như ngày trước được. Em cũng biết rồi, nhưng Hạ-Cát nay mai sẽ có một người tuyệt-thế giai-nhân, để cùng chàng kết tóc xe tơ đó.

Lộ-Lạp nghe câu đó lại sực nhớ đến lời của Á-Đinh nói chuyện ở Chi-gia-kha ngày nọ thì bất-giác thẹn đỏ mặt lên mà hỏi rằng:

Em bảo ai sẽ cùng chàng kết tóc xe tơ hử?

Đích-Tư sẽ cười nụ nói:

— Ai biết được! Ừ! em cũng đoán phỏng đó thôi, sau này về ai sẽ biết chị ạ.

Lộ-Lạp càng thẹn, cúi đầu xuống, lấy ngón tay vặn vạt áo! Chợt thấy ba mẹ con Doãn phu-nhân và Hạ-Cát vào chơi, Á-Đính chạy lại bắt tay Đích-Tư mà rằng:

— Người yêu của tôi ơi, về bên kia đi!

Nói đoạn ngoảnh lại chào mừng Lộ-Lạp.

Hạ-Cát cũng đến bắt tay Lộ-Lạp mà than rằng:

— Nàng Lộ-Lạp ơi! Ngày nay cái đám mây hắc-ám đã tan rồi, chắc chúng ta cũng được trông thấy ánh sáng mặt trời chói-lọi đấy nhỉ?

Lộ-Lạp cười đáp rằng:

— Vâng, nhưng chúng ta đã cùng nhau ba chìm bẩy nổi, không biết sau này có được cùng nhau hưởng sự vui-thú không ?.....

Hai người ngồi đối diện nhau, trong tia sáng bốn mắt phát-hiện ra không biết bao nhiêu là mối tình.

Không ngờ ông cụ Đăng-Bảo đứng đằng sau trộm biết ý hai người như vậy bèn hà-hà cười, thò tay vào túi lấy khăn mặt giả cách lau mồ hôi mà rằng :

— Gớm, sao mà cái nhiệt-độ trong phòng này lên cao đến thế ?

Hai người đương mê-mẩn tinh thần về nỗi tình riêng khôn tỏ, thấy Đăng-Bảo nói vậy không hiểu ý làm sao bèn nói rằng :

— Bẩm cụ, đương mùa long-đông này làm gì mà cụ lắm mồ-hôi thế ?

— Không, lão có nói đến nhiệt-độ của trời đâu.

Hai người hiểu ý đều tủm-tỉm bẽn-lẽn cười hoài.

Đăng-Bảo bèn vỗ tay cả cười mà rằng :

— Hai gã thiếu-niên đáng thương của lão ơi ! Hai gã đều hiểu ý lão rồi, bất tất phải nói nữa, thôi nên cùng lão sang chơi bà Doãn phu-nhân đi, bà có mời bọn ta đến ăn cơm chiều hôm nay đó.

Hai người bèn đứng dậy theo Đăng-Bảo sang nhà bên tả, đang thấy mẹ con Doãn phu-nhân và Đích-Tư vui cười trò chuyện.

Đăng-Bảo bèn nói to lên rằng :

— Phu-nhân ơi, bây giờ ta nên rút thời giờ lại mới được. Xin mời phu-nhân đi về cho.

Mọi người đều cả cười, lên xe đi thẳng.

XXXVII

Mẹ con Doãn phu-nhân và Hạ-Cát, Đích-Tư cả thảy 5 người cùng lên một cái xe lớn, còn Đăng-Bảo và Lộ-Lạp thì đi một cỗ xe nhỏ theo sau.

Đăng-Bảo bảo Lộ-Lạp rằng :

— Cô Lộ-Lạp ơi ! ngày hôm nay bọn ta trở về vui-vẻ thế này

khác nào như một bọn quân đã phá thành đạp lũy, bắt được kẻ thù rồi, thì vui-vẻ xiết bao.

— Bẩm vâng.

— Này bác-sĩ Á-Đính thực là một bậc thiếu-niên khá lắm dấy nhỉ ?

— Vâng, con với chàng cũng có quen biết, con vẫn kính-phục chàng lắm ạ !

— Nghe đâu như chàng đã đính-hôn với lịnh muội Địch-Tư phải không ?

Lộ-Lạp nghe câu đó mừng cuống lên rằng :

— Điều đó con thực chưa biết. Nhưng con cũng vui lòng mong cho em con được nương nhờ cửa ấy lắm.

— Cứ kể như cô ta mà lấy chồng làm thầy thuốc thì có điều khí không hợp.

Lộ-Lạp có ý nghi hỏi rằng :

— Sao cụ lại dạy là không hợp ?

— Vì đã làm vợ ông thầy thuốc thì tính khí phải chăm-tĩnh, có kiến-thức ít nhiều, mới có thể tán-trợ cái hiệu-lực cho chồng được. Chứ như cô Địch-Tư tôi nghe tính khí nông-nổi lắm ! Giá cô ta lấy Hạ-Cát thì phải, vì... Cô-nương thử xét xem có phải không ?

Nói đoạn nhìn Lộ-Lạp không chớp.

Lộ-Lạp hiểu ý đỏ mặt mà rằng :

— Cụ dạy thế cũng phải, nhưng con thiết tưởng trăm đường tránh chẳng khỏi số, vả chăng đôi ấy đã cùng nhau thề thốt rồi mà !

— Nếu vậy thì hay lắm, ừ lấy bác-sĩ Á-Đính thì sau thế nào cũng được giầu sang. Nếu mà xe vào lấy chàng Hạ-Cát thì cái nghề hội-họa có ra gì, khó lòng vợ chồng kiếm đủ nuôi nhau được.

Lộ-Lạp càng đỏ mặt tía tai mà rằng :

— Đăng lão-bá ơi, ngài dạy thế thực quá-đáng. Con thiết tưởng người ta sống ở đời, miễn là được tốt danh là hơn, há thấy sự

nghèo hèn trước mắt mà lo. Con nói câu này xin cụ tha lỗi, phàm muốn xem người ta hay dở thế nào, cũng đừng nên thấy người ta nghèo hèn mà vội khinh-bỉ mới được.

— Thì hiện nay chàng Hạ-Cát đương cơm chẳng đủ ăn, áo không đủ mặc kia mà. Còn nói hay gì nữa. Lão vẫn khuyên hắn ta nên bỏ quách nghề hội-họa đi, giở nghề làm hàng thịt trâu bò, hay là đi buôn các thứ da súc vật. Nếu có thiếu ít nhiều vốn liềng thì lão sẽ tư-cấp cho, nhưng chàng không nghe, rõ gàn quá!

Lộ-Lạp càng tỏ nét mặt cung-kính mà rằng:

— Cụ nói thế chẳng hóa ra cụ khinh chàng Hạ-Cát lắm sao? Chết nỗi! chàng là nhà giáo-dục cao-đẳng, nét mực đan thanh kia há không phải là một phái tư-văn hay sao? Có lẽ nào lại làm hạng người đồ-tể hay là buôn các thứ da con vật được!

— Ôi chao ôi, ở đời 36 đường tu, đường nào phú quý phong lưu thì làm. Hiện đương bữa không có mà ăn, ai còn giữ giá mãi. Danh-dự nào cũng chẳng bằng danh-dự lắm bạc nhiều vàng, mất danh-dự nào cũng chẳng bằng không xu!...

— Cụ ơi, tôi sở-dĩ trọng chàng là trọng cái phẩm-hạnh của chàng, vốn người quân-tử, chứ tôi có phải bênh chàng đề.... đâu mà sao cụ nỡ nói những lời thị phi như vậy.

Lộ-Lạp nói xong liền ngoảnh mặt đi đằng khác.

Đăng-Bảo biết nàng nhất tâm đối-phó với Hạ-Cát, thì rất vui-mừng, liền vỗ vào vai nàng mà nói rằng:

— Này con gái đáng quý của lão ơi, bấy nhiêu lời là lão nói thử con đó thôi. Con đã một niềm trung-thành với Hạ-Cát, ta xin cầu-nguyện cho hai con sẽ được cùng nhau đầu bạc trăm năm.

Lộ-Lạp thẹn quá, không nói gì cả, câu chuyện đến đấy thì xe đã đến nhà Doãn phu-nhân. Mọi người kéo nhau vào, chủ khách chia chỗ ngồi.

Phu-nhân sai bày tiệc ăn mừng, lời chúc tụng, dọng hoan-hô kể sao cho xiết! Bữa tiệc ấy có cả bà chủ nhà cho Á-Đình thuê là Lê phu-nhân và Kha-Sĩ tướng-quân cũng đến dự.

https://tieulun.hopto.org

Ăn tiệc xong, mọi người đâu về đấy. Hạ-Cát và Đăng-Bảo cùng về nhà trọ. Sáng hôm sau, hai người trở dậy sớm. Cơm nước xong, Đăng-Bảo bảo Hạ-Cát rằng :

—Nay chúng ta đã được kiện rồi, con mụ Khuất-Đốn phu-nhân không còn quyền-thế gì cấm được con và Lộ-Lạp thành-hôn với nhau nữa. Vậy nay con định thế nào, liệu cho chóng thành việc đi chứ.

Hạ-Cát xa xầm nét mặt xuống mà rằng :

— Đăng lão-bá ơi, điều đó con rất vui lòng, song cái chí-hướng của con chưa để ở đó, huống-chi trong thành-phố này ai cũng biết Lộ-Lạp hiện nay là một vị nữ-công-tử, tài có, sắc có, mà con nay thì đứng vào cái địa-vị bần-cùng. Trò đời lạ gì cửa miệng thế-gian, mình là con nhà nghèo, thốt-nhiên lấy vợ giàu, tránh sao cho khỏi có câu « chuột sa chĩnh gạo ». Như thế thì con lấy làm nhục lắm ! Vả chăng lấy vợ theo hồng-phúc nhà mình, mình đang cảnh bần-hàn lúng-túng, ngộ như ở nhà nó thì nó hay nó hiền, về nhà mình thì nó tai-ác, nó nanh-nọc, cái đó thế-gian là thường ! Chao ơi ! Như con nay đói rách cô-khổ, ngộ như lấy nó về nó phú cái của nó ra, nuôi-nấng con, tư-cấp cho con, dẫu nó có uết-na hiền-thảo, cũng là một điều hổ-thẹn với lương-tâm con. Giả-sử mà nó lại cậy nó là con nhà giàu, con nhà danh-giá, mà khinh-dể con, lăng-loàn với con, dẫu hay tám vạn nghìn tư phải vợ hư cũng chết ! Đăng lão-bá ơi ! làm thân đàn-ông mà gặp phải vợ hư, ấy là bố mẹ hư, ông bà ông vải hư, gia thân tộc thuộc cũng đều hư cả... Thôi con không cần nhắc đến việc lấy vợ vội...

— Con lo xa thế cũng phải, nhưng nàng Lộ-Lạp là người trung-hậu, có đâu thế.

— Vâng con vẫn biết nàng là người trung-hậu rồi, nhưng mà con không thích thế. Con vẫn biết rằng : Nếu con không làm nên giàu có, thì con quyết không cầu hôn với nàng đó !

— Thế thì con bây giờ định liệu làm sao ?

Hạ-Cát ngồi tần-ngần hồi lâu tự-nhiên hai hàng châu lệ chứa-chan mà rằng :

https://tieulun.hopto.org

— Con chỉ có một điều cầu nhất mà chưa có thể nói ra được !

— Thế nào con thử nói xem ?

— Chao ôi ! Đăng lão-bá ôi ! cái cơ-nghiệp của tổ tiên con để cho kia, khi mẹ con đau yếu, con còn ngây thơ không lấy gì châu-cấp được, phải đem bán đợ cho người ta. Con vẫn muốn chuộc về, nhưng mỗi năm trả lãi còn chưa đủ, thì lấy đâu mà chuộc được. Đạo làm con cháu, không khuêch-trương được tổ-nghiệp đã là một sự bất-hiếu rồi, huống chi của tổ-nghiệp đem bán đắt bán dẻ đi, không giữ được thì cái tội bất-hiếu nặng biết dường nào !

Hạ-Cát nói đến đấy thì nằm gục đầu xuống, khóc nức nở không ra tiếng.

Đăng-Bảo cũng rỏ sa nước mắt, dỡ chàng ngồi dậy mà hỏi rằng :

— Cái chí-nguyện của con như vậy, cũng đáng khen thay ! Nhưng chẳng hay chuộc lại bây giờ thì hết độ bao nhiêu ?

Hạ-Cát gạt nước mắt mà thưa rằng :

— Bây giờ cả gốc lãi chuộc về, phải mất đến năm nghìn lạng vàng, còn sửa sang lại nữa cũng đến ba nghìn, cả thảy cộng độ tám nghìn lạng. Phỏng chừng tám nghìn lạng vàng bây giờ thì con đào đâu ra ?

Đăng-Bảo rất lấy làm cảm-động mà rằng :

— Thôi này con ơi, ta xin giúp đỡ cho, con đừng phiền não nữa !

— Xin cảm ơn lão-bá, lão-bá có lòng như vậy, con không thể nào vâng lời được. Chao ôi ! của tổ-nghiệp mình, mà mình lại phải nhờ lưng người ngoài mới có thể bảo-tồn được, thì càng nhục lắm. Thôi xin lão-bá cứ mặc con, để vậy cho con được thỏa cái chí của con đã, rồi sau này sẽ hay.

— Con nói gàn lắm, như con bây giờ phỏng lấy đâu được món tiền to như thế chứ ?

— Ấy nhờ được lão-bá sông pha trong trận hỏa-tai nhà Khuất-

https://tieulun.hopto.org

Đốn phu-nhân lôi ra cho ít bức họa, may ra nhờ đấy mà phát-đạt được, cũng chưa biết chừng.

Đăng-Bảo choảng nhớ ra một điều mà rằng :

— À quên, trong trận hỏa-tai đó, mà lại có một sự rất may-mắn cho con nữa đó !

— Đã gọi là hỏa-tai, thì còn có sự gì may mắn nữa. Chỉ nhờ lão bá chạy cho con được ít bức tranh đó thôi chứ gì ?

Đăng-Bảo bĩu miệng mà rằng :

— Những bức tranh ấy thì được mấy tí !

Hạ-Cát đương tức mình không hiểu Đăng-Bảo nói có việc gì may, nhưng vì tức lão có ý khinh-dể cái giá bán tranh của mình thì quên khuấy ngay không hỏi đến việc kia, vội-vàng lấy ra một bức tranh mới vẽ xong đưa cho Đăng-Bảo xem mà rằng :

— Lão-bá đừng vội khinh, cứ như bức tranh này, nay mai ra trường đấu-xảo, chửa biết tôi bán bao nhiêu.

— Nếu con đã có cái nghị-lực như thế, dẫu ta có ép nài con chăng nữa, cũng là vô ích. Thôi ta chỉ cầu cho con chóng được đạt tới cái mục-đích cao-thượng đó !

XXXVIII

Bóng câu vùn-vụt, coi tựa thoi đưa, sau đấy hai tuần-lễ tức là cuộc Hội-chợ rất lừng-lẫy đã bắt đầu mở ở giữa kinh-thành Nữu-ước. Hạ-Cát thuê một gian hàng, đem ba bức tranh vẽ bằng sơn quét dầu, và một pho tượng đá bày ở đó. Trong ba bức tranh này, hai bức đã cũ, một bức mới vẽ xong. Khi đem ra bán ở Hội-chợ, ai xem cũng tắc lưỡi khen đẹp.

Sáng hôm sau, Hạ-Cát vừa ra đến gian hàng của mình, đã trông thấy ở dưới bức tranh thứ nhất có một miếng giấy trắng đính vào, và có một giòng chữ « M. Luân-đắc-Lợi bằng lòng mua bức họa này một vạn lạng vàng ». Xét ra thì Luân-đắc-Lợi là một nhà giàu nhất ở kinh-thành Nữu-ước xưa nay tính thích chơi tranh, hễ thấy bức nào vừa ý, thì dẫu giá đắt một gấp mười cũng ném tiền ra mua lấy cho bằng được.

https://tieulun.hopto.org

Hạ-Cát mừng cuống quít lên, vội trông đến bức thứ hai, cũng thấy có một miếng giấy có tên của một nhà nữ-sĩ trứ-danh bằng lòng bao nhiêu cũng mua. Ôi ! có công mài sắt, có ngày nên kim, ngờ đâu cái nghề nhỏ-mọn này ngày nay được biệt-đãi như thế ! Thôi, cái cơ-nghiệp của tổ tiên ta lại sắp sửa chuộc lại được rồi !

Chàng đương lúc đắc-ý thấy nhiều người đứng xung quanh vào xem pho tượng đá, pho tượng này là hình một người đàn bà trẻ tuổi rất đẹp, một tay sách cái túi và một tay giắt đứa bé con, coi như một pho tượng sống !

Chàng bèn lủi nấp vào sau lưng pho tượng ấy để nghe xem công-chúng bình-phẩm hay dở thế nào.

Chợt đâu thấy hai vị nữ-sĩ từ ngoài đi vào, chính là Đích-Tư và Lộ-Lạp cùng giắt tay nhau đến xem. Đích-Tư trỏ vào pho tượng bảo Lộ-Lạp rằng :

— Này chị, đây là của anh Hạ-Cát đây, khéo quá nhỉ !

— Ừ, thực không hổ tiếng một nhà danh-họa, chị từ bé đến giờ chưa thấy pho tượng nào khéo đến thế. Chị chắc rằng từ nay trở đi, cái danh-dự của chàng càng thêm lừng-lẫy đó !

Nói đoạn, hai chị em giắt nhau trở ra.

Hạ-Cát đứng sau ngó thấy, phần thì mừng rằng cái bước cơ-khổ của mình đã hết, phần thì trông thấy dung-nhan nàng Lộ-Lạp xinh-đẹp như một vị tiên-nga, phần thì xét ý nàng đã nhất quyết với mình, trong lòng hớn-hở không biết chừng nào.

Lộ-Lạp từ hôm được tự-do hành-động đến giờ, lúc nào cũng quanh quẩn với mẹ con Doãn phu-nhân, không thèm nhìn mặt mụ Khuất-Đốn. Mà mụ Khuất-Đốn từ hôm bị thua kiện tới nay, nhiễm thành chứng bệnh « thần kinh », cả ngày đóng cửa ở trong nhà, nghĩ cũng hổ-thẹn vô-cùng, không còn mặt nào muốn trông thấy ai nữa, thực đáng kiếp thay !

Sáng hôm sau, Lộ-Lạp cùng với Đích-Tư trò truyện vui-vẻ, chợt thấy Hạ-Cát đẩy cửa vào, Đích-Tư đứng dậy hớn-hở chào mời mà rằng :

— Kìa chàng Hạ-Cát, mới mặt nhỉ ? Kể từ ngày em được

trông thấy chàng ở tòa án đến lần này là lần thứ ba, có lẽ chàng quên chúng em là bạn cố-giao rồi hay sao ?

— Khi nào quên được ! Khốn nạn, mấy hôm nay bận-rộn về việc Hội-chợ, không lúc nào được rỗi.

— Chàng Hạ-Cát ơi, em chúc cho chàng từ nay trở đi, cái danh-dự và cái bước khoái-lạc của chàng, càng ngày càng thêm vui-vẻ nhé !

— Cảm ơn nàng.

Hạ-Cát thấy Lộ-Lạp ngồi im không nói gì, thì ngạc-nhiên vừa toan hỏi, lại thấy Đích-Tư nói :

— Chàng Hạ-Cát ơi ! cái lòng em yêu mến chàng không biết thế nào mà nói cho xiết. Nay em muốn được cùng chàng coi như anh em một nhà, chàng nghĩ sao ?

— Thế thì còn gì hay hơn nữa ! Nhưng Lộ-Lạp cô-nương ơi ! Nàng có bằng lòng tác thành cho không ?

— Vâng, được thế càng hay lắm ! chỉ sợ ! . . . .

Ba người cười ồ cả lên, hồi lâu Hạ-Cát bèn gợi chuyện nói :

— Này tôi nghĩ anh Á-Đính nói này mai hai nàng sẽ về cả bên Chi-gia-kha phải không ?

Đích-Tư nói :

— Vâng, nhưng rồi cũng phải trở lại thăm chàng chứ ?

— Đến lúc nàng lại đây, thì có lẽ nàng đã là Á-Đính phu-nhân chứ gì ?

Đích-Tư thẹn đỏ mặt lên, cười mà rằng :

— Nếu em được là Á-Đính phu-nhân, thì lúc ấy chàng cũng sẽ có ngọc-nhân làm bạn là Hạ-Cát phu-nhân chứ kém gì !

Lộ-Lạp thẹn quá ngoảnh mặt đi đằng khác.

Hạ-Cát nói :

— Thôi bao giờ đến bấy giờ sẽ hay.

Nói đoạn toan cáo biệt.

Đích-Tư cười nụ nói :

— Em trông hai anh chị thực là một đôi người ngọc, em rất

https://tieulun.hopto.org

ước ao rằng em sẽ được trông thấy hai người bắt tay nhau ở trước mặt ông luật-sư lần nữa.

Nói đoạn, cáo lui sang phòng bên cạnh.

Một mình lẳn mặt làm thinh,
Mặc ai trong ấy tự-tình với ai!

XXXIX

Đich-Tư đã sang phòng bên cạnh rồi, Hạ-Cát đứng ngây người ra, nhìn Lộ-Lạp không chớp mắt, hồi lâu sẽ rụt-rè hỏi:

— Cô Lộ-Lạp ơi! vừa rồi Đich-Tư đã nói đến nơi cái việc trăm năm của đôi ta rồi đó, nhưng về phần tôi chưa dám chắc, là vì chưa hiểu tấm lòng của nàng ra làm sao? Vậy bây giờ tưa cơ đương vắng-vẻ, chỉ có đôi ta đối-phó với thần-minh, liệu nàng có xét đến tâm tình cho nhau không?

— Em cùng chàng chắc cũng tiền-duyên túc-trái, vì em mà chàng lặn-lội trong bể khổ biết mấy mươi phen. Nay chàng đã quá yêu mà thương đến, em nỡ nào từ chối cho đang.

Hạ-Cát vui-mừng vô-hạn, trong quả tim của chàng hình như chuông nhà thờ buổi chiều thứ bảy, hồi lâu sẽ vỗ vai nàng mà rằng:

— Ái-khanh ơi, ái-khanh đã quá yêu đến, khiến cho tôi càng thêm nỗi băn-khoăn.

— Ô hay, sao chàng nỡ nói thế!

— Cảnh-ngộ của tôi chắc nàng đã rõ. Bây giờ mới hơi có phần mát mặt một tí, còn từ nay về sau, không biết có làm nên kiếm ra, để đền bồi tấm lòng tri-kỷ hay không?

— Chàng Hạ-Cát ơi! chàng cho em là hạng người thế nào, mà chàng nói vậy? Em nào phải như tuồng chết giẫm mà đi lấy chồng chỉ chực ròm những anh lắm bạc nhiều tiền! Chao ôi! chàng Hạ-Cát ơi, cái tinh-thần của em đối-phó với chàng, không phải mới bắt đầu câu chuyện bây giờ đâu. Em chỉ ước mong rằng: em sẽ được nưng khăn sửa túi cho chàng, để báo đền muôn một với cái ơn tri-ngộ của chàng cho đến khi thịt nát xương mòn, ấy là lòng em sở-nguyện. Còn như số kiếp đôi ta

thế nào trăm sự nhờ ông xanh cả, dẫu giàu sang thì ta được sung-sướng, mà nghèo khổ thì ta cũng vui lòng chớ sao?

Hạ-Cát nghe câu cảm-động như vậy, hớn-hở mà rằng:

— Tôi được người nội-trợ hiền-hậu như nàng dẫu bây giờ bần-cùng khổ-sở, nhưng sau này sẽ có ngày vinh-hiển đó.

Lộ-Lạp vừa toan đáp lại, chợt nghe tiếng gõ cửa, thì ra Đăng-Bảo và Kha-Sĩ tướng-quân đến chơi.

Đăng-Bảo thấy hai người có vẻ hớn-hở lắm, biết ý bèn sẽ nói:

— Kìa chào nàng Lộ-Lạp.

— Kính chào cụ và tướng-quân.

— Thế nào, nàng có ưa cái nét đan-thanh về nghề hội-họa không?

— Bẩm cụ, người tài-hoa lại yêu nét đan-thanh, chẳng lẽ mà lại yêu sự đồ-tể! Hay là..... thì chẳng cũng trái tư-tưởng và lại sai mục-đích lắm ru, thưa cụ...

Đăng-Bảo nghe nói, lại càng phục nàng là một tay nữ-lưu sắc-sảo, bèn cười ha hả, quay sang bảo Hạ-Cát rằng:

— Này Hạ-Cát con ơi! ta lại đây cốt để báo tin mừng cho con đó.

Hạ-Cát không hiểu, có ý ngơ-ngác hỏi rằng:

— Bẩm cụ, tin mừng gì kia ạ?

— Tin mừng của con ở trong tay Kha-Sĩ tướng-quân đó!

Kha tướng-quân bèn thò tay vào túi lấy ra một cuốn chúc-thư đưa cho Hạ-Cát.

Hạ-Cát tiếp lấy giở ra xem, vừa mừng vừa ngờ bèn hỏi:

— Con không hiểu tại đâu mà có sự lạ thế này.

Đăng-Bảo nói:

— Cái chúc-thư này là do một người khi xưa có chút ân-tình với mẹ con, nay sẻ cho con một nửa phần gia-sản này cho con là tỏ ý trả ân cho mẹ con đó. Nhưng chuyện đó hãy khoan sẽ thuật. Ta hãy nói cho con biết bởi đâu ta vớ được cái bức văn-thư này! Chứ con có nhớ cái ngày nhà Khuất-Đốn bị hỏa-tai mà ta với Kha-Sĩ-tướng-quân sông pha trong đám lửa để cứu những đồ tranh-ảnh cho con không?

https://tieulun.hopto.org

— Bẩm những việc ấy khi nào con quên được. Ấy may mà cụ và tướng-quân cứu ra cho, nếu không thì bây giờ thực tuyệt hy-vọng.

— Thôi con đừng nên cảm ơn ta, hãy nên khấu tạ Kha tướng-quân đã. — Xin tướng-quân hãy kể chuyện chúng ta mạo-hiểm cho hắn ta nghe.

Kha tướng-quân gật đầu mà rằng :

— Ấy đương lúc gió to lửa cháy tứ tung, tôi với cụ Đăng này ứng ngoài trông thấy những bức tranh của chàng sắp sửa cũng hóa ra tro cả. Chúng tôi vội vàng nhẩy sấn vào vơ-vét cả lại, rồi lấy thừng buộc lại dòng ra ngoài, tôi thấy lửa cháy dữ quá, vội-vàng đỡ cho cụ Đăng leo thừng xuống đất. Còn tôi sắp sửa nhẩy theo sau, chợt thấy lửa cháy đến cái tủ bên cạnh đổ ùm xuống, lăn cái chấp ra, bao nhiêu những chúc-thư văn-tự rơi vãi tứ tung cả, tôi vội vơ lấy một nắm đút túi rồi nhẩy vọt ra. Khi về nhà giở ra xem, thấy trong đám giấy đó có một phong thư ngoài đề mấy chữ : « Tờ di-chúc cuối cùng của họ Hy-Thần ». Ôi ! chàng có biết ông Hy-Thần không ? Hy-Toàn là một người bạn vong-niên của tôi, mà bức thư đó là bức thư khi cụ ấy sắp sửa từ trần, định gọi tôi về làm chứng, để chia gia-sản cho chàng một nửa đó. Đến khi tôi về tới nơi thì cụ đã tắt nghỉ rồi, tìm tờ di-chúc thì ra con mụ Khuất-Đốn giấu đâu mất tích. Thôi đành tôi cũng không nói năng sao được... Cái hôm mà tôi vớ được bức thư này đã toan làm cho ra nhẽ ngay, nhưng vì chàng đương mệt và vướng về việc kiện-cáo lôi thôi, nên tôi cứ để yên vậy... Mãi đến hôm qua tôi với cụ Đăng dủ nhau đến nhà Khuất-Đốn, bắt mụ ấy phải ký nhận, thì mụ sợ hết hồn hết vía, run như cầy sấy, kêu van đừng thổ lộ chuyện này cho ai biết, xin bằng lòng chia ba phần di-sản để nhường trả chàng hai phần. Tôi có nói để hỏi ý chàng xem sao đã. Vậy ý chàng định thế nào để tôi khu-xử giúp chàng cho xong việc đi, kẻo ngày mai tôi phải đi vắng.

Hạ-Cát cau mặt lại mà rằng :

— Gớm ! con mụ Khuất-Đốn này đáo-để thật !

Đăng-Bảo nói :

https://tieulun.hopto.org

— Đáo-đề à ! ta cho nó là gian-ác không ai bằng, cứ kể như chuyện này thì con cứ nhận lấy hai phần ba cũng đáng.

Hạ-Cát lắc đầu mà rằng :

— Con không bằng lòng thề, trong trúc-thư đã giặn cho con một nửa thì con xin nhận một nửa là đủ.

— Thế con có bằng lòng đem chuyện này ra tòa không ?

Hạ-Cát thở dài mà rằng :

— Thôi con can cụ, ai làm điều không phải đã có trời đất ở trên đầu trên cổ xét soi cho, hà-tất phải làm cho đáo-đề.

Kha tướng-quân nói :

— Tôi bây giờ mới được tiếp chuyện chàng, nhưng một câu nói ấy đủ biết chàng thực là người quân-tử vậy.

XL

Nói về Á-Đính ở lại Nữu-ước vài tuần lễ, ngày nào cũng ngự xe cùng với Đích-Tư, Lộ-Lạp giạo chơi mọi nơi danh-thắng trong thành-phố. Đến hôm Đích-Tư và Lộ-Lạp đều được mạnh khỏe như cũ cả, bèn cùng về kinh-thành Chi-gia-kha.

Doãn phu-nhân cười mà rằng :

— Á-Đính con ơi ! con nên chọn xem ngày nào tốt lành để định kỳ hoàn-hôn cho xong chứ !

— Thưa mẹ, con cũng định xin phép với mẹ về việc ấy, con định đến trước hôm thành-hôn hai ngày thì con sẽ làm phép cưới đó.

— Được, ngày đó cũng tốt, nhưng có một điều là sau khi thành-hôn rồi, thì nhà ta vắng-vẻ lắm.

— Ấy sao mẹ lại nói thế ? Con tưởng thành-hôn rồi thì nhà ta sẽ tăng số người lên chứ, sao lại vắng-vẻ, thưa mẹ ?

— Này nhé ! em gái con là An-Ny thì trước hôm thánh-lễ hai ngày cũng làm lễ thành-hôn với Bá-Kỳ tử-tước nhé. Lộ-Lạp cũng nhân dịp này, sẽ thành-hôn với Hạ-Cát chứ, thế có phải ta giạo này thêm được một người mà lại bớt vắng hai người đi không ?

Từ hôm đó trở đi, nhà Doãn phu-nhân giọn dẹp cửa nhà, trang-hoàng rực-rỡ, bao nhiêu những nơi quen biết đều đưa danh-thiếp đến nơi mời cả.

Hạ-Cát cũng sửa sang lại nơi cơ-nghiệp của tổ tiên mà chàng mới chuộc về rất là lịch-sự, để phòng-bị việc thành-hôn.

Trước hôm làm lễ cưới, Lộ-Lạp và Địch-Tư có viết một bức thư rất trân-trọng về Nữu-ước để mời Khuất-Đốn phu-nhân và Hồ-Lợi, khẩn-khoản đến hôm ấy thế nào cũng xin mẹ con phu-nhân đến dự lễ. Nhưng còn mặt mũi nào trông thấy nhau nữa, Khuất-Đốn phu-nhân bất-đắc-dĩ phải viết thư xin từ chối, trong thư có ý ăn-năn hối lỗi, và xin chị em Lộ-Lạp miễn-thứ cho...

Ngày 22 tháng chạp năm ấy, tức là ngày ở nhà Doãn phu-nhân có ba đám cưới hợp một rất linh-đình. Ngày hôm ấy, khí trời mát-mẻ, ở trong phủ họ Doãn pháo đốt suốt ngày, khách khứa kẻ ra người vào rất là tấp-nập! Khi chuông nhà thờ điểm 12 tiếng, ba cặp tân-lang, tân-phụ giắt nhau vào làm lễ, cùng nhau đính cuộc trăm năm.

HẾT

PHỦ QUỐC VỤ KHANH ĐẶC TRÁCH VĂN HÓA
BIBLIOTHÈQUE CENTRALE DU VIỆT NAM
THƯ VIỆN QUỐC GIA
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIỆT NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

Đang in

TIỂU-THUYẾT THI

Toàn những truyện rất hay
in vào một quyển dày đến 150 trang.

220

CHUYỆN ÔNG

VUA THẮT CỔ

Nước mất nhà tan-tác,
Liều thân giải lụa vàng.
Đầu non vầng nguyệt chiếu,
Lưu lại dấu tang-thương.

Chuyện rất lạ, rất hay, thứ bảy sau sẽ xuất-bản ở TÂN-DÂN THƯ-QUÁN, 93 phố Hàng Bông Hà-nội. Tức là bộ « Tân-sử kỳ-quan **THIẾT QUAN ĐỒ**, ra từng tập 16 trang, **6 XU** một quyển.

Ba trang bìa lại có in những đoản-thiên tiểu-thuyết để thêm vui cho các bạn độc-giả. Bắt đầu in truyện :

THIÊN LÔI LÀM MỐI

rất hay, in độ ba kỳ hết, sẽ in truyện khác.

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIETNAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

221

NAY MAI XUẤT-BẢN

BÉ CÁI NHẦM

Buồn cười vỡ bụng

Mà bán có 0$15

TÂN-DÂN-THƯ-QUÁN xuất-bản

THƯ VIỆN QUỐC GIA VIỆT NAM
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE DU VIET NAM
NATIONAL LIBRARY OF VIETNAM

https://tieulun.hopto.org

TÂN-SỬ KỲ-QUAN

Thiết-Quan-Đồ

Tiểu-thuyết Tàu cổ về đời nhà Minh

ĐOÀN KẾ-THIỆN dịch-thuật

Bộ « TÂN SỬ KỲ-QUAN THIẾT QUAN ĐỒ » này thứ bẩy sau sẽ ra tiếp bộ Mỹ-Quốc Song-Nga, xem bức tranh bìa đủ biết là một bộ truyện rất lạ.

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN xuất-bản, giữ bản quyền

Quyển thứ 1 — Giá bán : 6 xu

Imp. Long-Quang. — Hanoi

https://tieulun.hopto.org